

HATCH - U

PROJECT

HATCH - U

PROJECT

เวิร์คช็อป 04

“Music”

ช่วงเช้า

เต้

แก้ว

ดริม

เน็ต

วิทย์

นิว

ปาน

ก๊

แม่่ว

บอล

ท๊อป

หยิน

ต๊อบ

ฟิน

บับเบิ้ล

แป้ง

กิจกรรม Hatch-U

เวิร์คช็อป 04

“Music”

วันพฤหัสบดีที่ 25 มีนาคม 2553

สถานที่ มูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์

วิทยากร

พี่เสียบ - วรธนา วีรยวรรณ

พี่กบ - นิมิตร จิตรานนท์

ผู้เข้าร่วมเรียนรู้

1. แก้ว - น.ส.ธันนดา เทพสิงห์

2. ปาน - น.ส.นันทพร สุทธิพงษ์ไกววัล

3. ท๊อป - นายณัฐวัฒน์ ชีระเลิศธรรม

4. ก๊ - น.ส.สิรวดี ภควลีธร

5. ดริม - นายปฐวี อินทรอภัยพงษ์

6. แป้ง - น.ส.สิรินภรณ์ แสนสมบัติ

7. เน็ต - น.ส.ธันธิมา สุวรรณถาวรกุล

8. นิว - น.ส.วรรณวลัย ชอบอิสระ

9. วิทย์ - นายไชยวิทย์ ดารประดิษฐ์

10. บอล - นายปิติบดี ระวียันต์

11. หยิน - น.ส.ธนาลัย พูลศิริ

12. ฟิน - นายณัฐดนัย บุตรา

13. แม่่ว - น.ส.สุทธิพร เรื่องฤทธิศักดิ์

14. เต้ - นายจิรัชย์ รัฐวงศ์จิรกุล

15. ต๊อบ - นายณัฐพล พงศ์นราทิพย์

16. บับเบิ้ล - น.ส.ประภาพัชร์ ชุมหวารากรณ์

ทำความรู้จักและสำรวจสิ่งที่ ต้องการเรียนรู้ในวันนี้

พี่เจี๊ยบ สวัสดีค่ะ เจี๊ยบ-วรรณาค่ะ อายุ 40 ปีแล้วค่ะ (หัวเราะ) แนะนำตัวเองสั้นๆ ค่ะ ชื่อไม่สำคัญเท่าว่ามาที่นี่ทำไม แล้วก็ชื่อสำคัญเท่าว่าอยากได้อะไรจากวันนี้กลับบ้านไป วนซ้ายหรือวนขวา (หัวเราะ)

พี่ฝ้าย ขอเริ่มได้ไหม ชื่อฝ้ายค่ะ เป็นสถาปนิกของโครงการ Hatch-U

พี่เจี๊ยบ ค่ะ นอกจากถ่ายรูปแล้วมาเพื่อการ...

พี่ฝ้าย มาเพื่อ...ก็หนูทำงานนะค่ะ แล้วก็สองเพื่อเรียนรู้ แล้วก็สิ่งที่คาดหวังก็คืออยากจะเรียนรู้ ตัวเองไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องเพลงมาก่อน ก็อยากได้ความรู้ใหม่ๆ เพิ่มนะค่ะ

พี่เจี๊ยบ ค่ะ

พี่เอม ชื่อเอมค่ะ เป็นสถาปนิกของมูลนิธิฯ อยู่โปรเจกต์อื่นนะค่ะ แต่วันนี้อยากมาร่วมด้วยค่ะ อยากรู้เรื่องเกี่ยวกับดนตรีเรื่องเพลง จริงๆ เป็นคนที่สนใจเรื่องนี้อยู่แล้ว แต่ยังไม่เคยอยู่ในโหมดที่จะต้องมาแต่งหรือเรียบเรียงอะไร เคยแต่งฟังนะค่ะ

ลุงอ้อย หรือดีแต่แอบร้อง (หัวเราะ)

ปาน สวัสดีค่ะชื่อปานค่ะ เรียนการโรงแรม ศิลปากร ปี 2 ค่ะ อยากรู้ได้อะไร อยากร้องเพลงค่ะ (หัวเราะ) ก็ให้มาเวิร์คช็อปก็อยากเจอพี่เจี๊ยบค่ะ (หัวเราะ) ก็ชอบ

พี่เจี๊ยบ ค่ะ

นิว ชื่อนิวค่ะ อยู่ทันตะ ปี 2 ปกติก็ฟังเพลงแต่ว่ายังไม่เคยทำเป็นคนสร้างเอง วันนี้ก็เลยอยากมาเรียนรู้กระบวนการทำ

พี่เจี๊ยบ อิม ค่ะ

ตาล สวัสดีค่ะ ชื่อตาล อยู่ทันตะเหมือนกันค่ะ

พี่เจี๊ยบ อยู่ที่เดียวกันไหมคะ ออ มาด้วยกัน

ตาล อยากรู้เกี่ยวกับพวกนี้ คือชอบร้องเพลงเหมือนกันค่ะ

วิทย์ ครับ ชื่อวิทย์ครับ มาจากคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ครับ เอก marketing ครับ ผมมีมุมมองว่าเพลงคล้ายเป็นเครื่องมือตัวหนึ่งที่ช่วยให้เราถ่ายทอดความคิดของเราได้ ให้คนอื่นฟัง เหมือนอย่างลุงบอกว่ามีไก่ตัวราวๆ อยู่ 4 ทาง ที่จะถ่ายทอดความคิด จากที่สื่อสารมาผมมองว่าเพลงมันสั้น กระชับ แล้วก็คือวัดไปเลยชอบไม่ชอบ เจ๋งไม่เจ๋ง คือคนเข้าถึงได้ง่ายกว่า ถ้าสมมติว่าเป็นหนังสือก็ตีในแง่ลึกซึ้ง แต่คนอาจใช้เวลาในการ (ตัดสิน พิจารณา) judge นานกว่านะครับ แต่อันนี้ก็ชัดไปเลย

พีเจียบ เคยทำเพลงมาบ้างแล้วใช่ไหม

วิทย์ ไม่มีครับ

พีเจียบ เคยแต่งเพลงไหมคะ

วิทย์ ไม่เคยครับ

พีเจียบ อ้อ โอเค

แบ็ง ชื่อแบ็งคะ บัญชี ธรรมศาสตร์ อยากรู้ อยากรู้อยากมองเห็นอีกด้านหนึ่งของเพลงนะคะ ครั้งที่เรามองจากด้านที่เราเป็นคนฟัง

พีเจียบ ค่ะ

บับเบิ้ล ชื่อบับเบิ้ลคะ

พีเจียบ ชื่ออะไรนะคะ

ลุงอ้อย บับเบิ้ล

บับเบิ้ล บับเบิ้ลคะ ไบโอบเทคโคโนโลยี ลาดกระบังคะ

พีเจียบ เพิ่งถอดไอ้ที่ตัดฟันออกใช่ไหม

บับเบิ้ล กำลังจะไปตัดคะ (หัวเราะ)

พีเจียบ พุดเหมือนคนตัดฟันแล้ว

บับเบิ้ล เรียนร้องเพลงแล้วก็เรียนแต่งเพลงมาบ้าง

พีเจียบ ที่ไหนคะ

บับเบิ้ล ร้องเพลงเรียนกับครูอิน บูโดกันคะ แล้วแต่งเพลงเรียนกับครูจ๊วย ศุ บุญเลี้ยง ก็อยากได้กระบวนการที่อาจจะแปลกออกไปคะ

พีเจียบ อ้อ ค่ะ

ฟิน สวัสดิ์ครับ ชื่อฟินครับ เรียนวิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์

ครับ อยู่ศิลปากรครับ ต้องการเอาความรู้พื้นฐานของเพลงไปต่อยอดทางด้าน Sound Engineer ครับ

พีเจียบ มีพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องการใช้เครื่องต่างๆ ใช่ไหมคะ

ฟิน ใช่ครับ

พีเจียบ แล้วทำดนตรีเป็นไหมคะ

ฟิน ไม่เคยครับ

พีเจียบ เล่นดนตรีเป็นไหม

ฟิน ก็เล่นบ้างแต่ตอนนี้ไม่ค่อยได้เล่น

พีเจียบ ได้ๆ ก็เหมาะกับที่กบตอนบ่าๆ เดี่ยวจะมีอีกท่านหนึ่งมาคือพี่กบจะเป็นเรื่องของการทำงานดนตรีเบื้องต้น การเอาลงเครื่องมือหรือใครจะทำ มีเพลงแล้วเราควรจะทำยังไงต่อ สำหรับคนที่ไม่ได้มีความรู้หรือความสามารถในการทำเพลงหรือเครื่องคอมพิวเตอร์อะไรแต่อย่างไร แต่เดี่ยวเราชาวดีเซ็คกันก่อนว่าโดยรวมๆ แล้วต้องการแบบไหนยังไง อ้าวต่อเลยจะ

พีฝน สวัสดิ์คะ ฝนเป็นสถาปนิกโครงการเดียวกับพี่เอม ดูแลโครงการของเด็กมัธยม

พีเจียบ ฝน ซาปารีเปลา

พีฝน ใช่คะ

พีเจียบ อ้อ (หัวเราะ)

พีฝน มองคล้ายๆ กับวิทย์ คือมองเห็นว่าดนตรีเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร แล้วก็ใช้เวลาเพียงไม่นานนะคะ แล้วก็เข้าไปถึงคนได้ง่ายแล้ว ซึมซับกับคนได้เร็ว แล้วก็ง่ายกว่า คิดว่าน่าจะง่ายกว่าเครื่องมืออื่นๆ หมายความว่ามันไม่ต้องผ่านการไตร่ตรองได้มากเท่ากับเรารู้สึกแล้วมันก็ซึมเข้าไปข้างในได้เลย

พีเจียบ อืม

พีจำ สวัสดิ์คะ จำเป็นสถาปนิกของโครงการ Hatch-U ค่ะ เพลงก็น่าสนใจคือเราก็เป็นคนฟังเพลงอยู่แล้ว เลยอยากฟังมุมมองของคนแต่งเพลงนะคะ น่าจะน่าสนใจดี

พีเจียบ อืม ค่ะ

ดรีม สวัสดีครับ ชื่อดรีมครับ มาจากอักษรฯ จูฬฯ เป็นคนชอบฟังเพลง อยู่แล้ว ชอบฟังเพลงมากๆ แล้วที่มานี้ คือนี่หลายเพลงที่เราฟังแล้ว รู้สึก ดีรู้สึกประทับใจ แล้วเราอยากเป็นคนทำสิ่งนั้นออกมาบ้างนะครับ

พีเจียบ เช่นเพลงอะไรบ้างคะ
(Belle & Sebastian)

ดรีม เช่นเพลงของแบลล์ แอนด์ เซบาสเตียนประมาณนี้ครับ

พีเจียบ เนื้อหาเขาว่าด้วยเรื่องอะไรหรอคะ

ดรีม เรื่องคือเนื้อหาส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องรัก เรื่องสังคม

พีเจียบ แล้วเราประทับใจในมุมไหน ในมุมรักหรือสังคมหรือในมุมที่เขา เอาสองเรื่องนี้มาพูดรวมกัน

ดรีม ในมุมที่เขาสามารถพูด...คือมันเป็นเพลงที่มีเนื้อเพลงที่ไม่เกี่ยวกับ เรื่องนี้แต่เราได้สารนี้มานะครับ

พีเจียบ อืม เราสามารถเข้าใจได้เองว่าเขาจะพูดจริงๆ แล้วเขาจะพูดเรื่องนี้

ดรีม คือไม่ใช่เข้าใจว่าเขาจะพูดเรื่องนี้แต่เราสามารถเก็ตสารบางอย่าง ที่เขา....

พีเจียบ จะบอก

ดรีม ครับ

พีเจียบ แล้วเรารู้ได้ยังไงว่าเราไม่ได้เข้าใจไปเอง

ดรีม คือไม่ได้คิดว่าเขาพยายามจะบอกอะไร แต่เราประทับใจในสิ่งที่เขา พูดมาแล้วเราก็ตในบางอย่าง

พีเจียบ ได้เอง

ดรีม ได้เอง

พีเจียบ เออๆ น่าสนใจ

ท็อบ สวัสดีครับ ชื่อท็อบครับผม เรียนความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอยู่ที่ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่มาเพราะรู้สึกว่าคุณไม่ค่อยมีเซ้นส์เรื่องเพลงเท่า ไหร่ อย่างผมคงไม่สามารถฟังเพลงแล้วเข้าใจแบบดรีมได้

พีเจียบ (หัวเราะ)

ท็อบ อยากมาฟังมุมมองแล้วก็ถ้าเกิดเป็นไปได้ก็อยากรู้ถึงพื้นฐานในการ แต่งเพลง

พีเจียบ อ้อ

ท็อบ พี่ๆ เลย เพราะว่ารู้สึกว่าคุณไม่ค่อยมีเซ้นส์

พีเจียบ สวัสดีค่ะ ชื่อแบดค่ะ เป็นสถาปนิก Hatch-U ด้วยค่ะ สำหรับ เพลง อยากรู้ในมุมมองของคนแต่งเพลงบ้างนะค่ะว่า เวลาเขาแต่งเพลง เขาทำยังไง วิธีการ แนวคิด กว่าจะได้เพลงออกมาให้คนฟังที่ฟังแล้ว เอ๊ะ ทำไมเพลงนี้มันรู้สึกถึงกับเรา มีผลกระทบต่อความรู้สึกนะค่ะ ก็อยากจะ มาทราบในเรื่องนี้

พีเจียบ อืม

หยิน สวัสดีค่ะ ชื่อหยิน เรียนวิทยาศาสตร์ มหิดล ภาคชีววิทยาค่ะ คล้าย กับท็อบ คล้ายกับดรีมด้วย ก็คือชอบฟังเพลงแต่ไม่ค่อยมีเซ้นส์ในทางนี้เท่า ไหร่ ก็อยากจะมาเรียนรู้ คือแบบว่าเราจะมีโอกาสได้เป็นคนสร้างสรรค์อะไร ตรงนี้ออกมาได้บ้าง

พีเจียบ อืม ค่ะ

พีหญิง ชื่อหญิงค่ะ เป็นสถาปนิกของโครงการ Hatch-U มองว่าดนตรีทำให้ เราารู้สึก ทำให้เราสัมผัสหรือว่าแบบเข้าไปถึงข้างในได้เยอะ เพราะว่ามืองค์ ประกอบหลายอย่าง ทั้งเนื้อหาสาระ ทั้งจังหวะดนตรี แล้วก็อยากเรียนรู้ ว่า ถ้าเราจะมองตัวเพลงให้มันมากกว่าแค่เพลง จะรู้จักมันมากกว่านั้นหรือ อะไร เหมือนกับที่เคยคุยกันในทีมนะค่ะว่า ถ้ามองในมุมที่ว่าเป็นอาร์ตจะเป็นอะไรขึ้นมา ก็อยากไปเรียนรู้มันมากขึ้น รวมทั้งวิธีการเลยอยากเรียนรู้ว่า มันมีการเริ่มต้นยังไง สมมติว่าเรามีประเด็นอยากจะสื่อสารผ่านไป ในเครื่องมือ ในเรื่องของบทเพลง เราอยากบอกเขาเรื่องนี้ ประโยชน์เขาคิด เริ่มต้นยังไงทำงานนี้

พลังของการไม่รู้และเวลาขอ

การตั้งสติ

พี่เจียบ การมาครั้งนี้ เรามีแรงกระตุ้นแล้ว แรงกระตุ้นก็คือความอยากรู้ใช่ไหมคะ ก่อนหน้าความอยากรู้มันคือความอยากเขียน เราเดาเอาว่าอย่างนั้นนะ ก็เท่ากับว่าในใจทุกคนจะมีเรื่องอยู่เรื่องหนึ่งซึ่งอยากบอก อันนี้เราวัดจากเพลงแรกในชีวิตเรา เราอยากร้องเพลงๆ นิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อนบนโลกใบนี้ ด้วยเรื่องนี้ คือความอยากแรกเลย ที่อยากมากอยู่ 4-5 วันเต็มๆ เลย จนกระทั่งวันนั้นก็ลงมาแบบว่ากึ่งๆ ึ่งๆ ตรงเป็โนเลนๆ

แต่ว่าการเล่นดนตรีได้ ก็ไม่ใช่เว็อนไฮ

สำคัญของเรื่องนี้ แคบกว่า “ความอยาก”

สำคัญ

ลุงอ้อย ขอแทรกแป็บนี้

พี่เจียบ ค่ะ

ลุงอ้อย ขอตั้งสติเขาก่อน ความจริงแล้ว เรากำลังจะเจอกับครอบครัวดนตรีเลยนะ คือบทีจะมาตอนบ่าย คือเขาเป็นสามีนะครับ ลุงรู้จักสองคนนี่มาสักพักแล้ว จุ้ยก็รู้จัก หลายคนที่เป็นนักดนตรีหรือนักร้องก็รู้จักนะ แต่เนี่ยจะมีความพิเศษตรงที่ว่าเขาเป็นทั้งครอบครัว แล้วโอกาสที่จะปึงปองกันไปมาระหว่างสามภรรยาในเรื่องศิลปะด้านเพลงหรือดนตรีมันเป็นชีวิตไปเลย ก็คิดว่าน่าจะมิมุมที่แตกต่างมาแชร์กับพวกเราได้

แต่ลุงอยากที่ตั้งสติกับพวกเรานิดนึงก่อน ที่ผ่านมา เราไปเวิร์คช็อปเรื่องหนึ่งเรื่องการเขียนหนังสืออะไรก็ตามแต่ ลุงเห็นอาการว่าเราเลือกหรือตัดสินใจนั้นไปแล้ว เราก็อาจจะปิดหรือไม่เอ็นจอยกับการรับนะ เลยอยากจะทำเปิดพวกเรา ลองตั้งทำที่ของเราใหม่เลย ว่าวันนี้เรากำลังจะรู้จัก

มัน เปิดตัวเองให้เข้าไปรู้จักสิ่งๆ นึง อย่าเพิ่งไปด่วนเลือกหรือตัดสินใจก่อนว่า โอ้ อันนี้มันใช่หรืออะไร ลองเปิดสักวันนึงเพื่อที่จะได้รับ ก็หลายคนตั้งใจตัวเองได้แหละว่า อยากจะรู้ในมิติของดนตรี แต่ว่าดนตรีก็เป็นทั้งศาสตร์แล้วก็ศิลป์ เพราะฉะนั้น การพูดคุยกับพี่เจียบก็คงเป็น 2 ด้านขณะเดียวกันเลย ในฐานะของที่มาที่ไปของศิลปะด้านนี้ หรือในฐานะของศิลปะด้านนี้ ทำขึ้นมาแล้วมีผลต่ออารมณ์ความรู้สึกได้มากน้อยแค่ไหน อย่างไร ข้อสำคัญคือเราอย่าเพิ่งไปสรุป เลือก หรือตัดสินใจอะไร ไปกับแขนงของศิลปะนี้ซะก่อน เราเปิดรับฟังมันดูก่อนนะครับ

بابเบ็ลอาจมีประสบการณ์การเรียนรู้ตรงนี้มาแล้ว ก็อาจจะมีการอบอันนี้ให้ใหม่ แบบอันนี้ใช่ อันนี้ไม่ใช่ เราลองพยายามดูว่าไม่มีกรอบคือเหมือนกับที่อุปอาจเหมือนโบบๆ มาเลยคือตบ้องแก้วมาเลย เอ๊ะ เขาทำอะไรกันกับเรื่องของดนตรีบ้าง เราจะมีหลากหลายของที่มาที่ไปของแต่ละคนนั้น หรือแม้กระทั่งพินก็อย่าเพิ่งไปแบบมุ่งไปแค่เรื่องจะเอาไปใช้ทางด้านวิศวะยังงี้ ลองเอาให้มันครบด้านนะครับ

คิดว่าอยากที่ตั้งสติพวกเรากันก่อน จากที่แล้วว่า มา ลุงไม่ได้มีการตั้งสติให้ เพราะตัวเองก็ไม่ได้ตั้งเหมือนกันแต่เรียนรู้จากเรา ก็รู้ว่าบางทีเราก็เลือก บางทีเราก็ตัดสินใจแล้วทำให้กระบวนการรับรู้ของเราไม่เต็มที่ ส่วนที่ได้ก็เลยอาจจะมีบางอย่างมาปิดในบางขณะอย่างนี้เป็นต้น

เวลาที่เรารู้สึกหรือว่าจะเสียสติไปช่วงหนึ่ง (ลุงทำท่าประกอบ) หายใจแรงๆ ขึ้นมาหน่อยแล้วก็ “เฮ้อ เรากำลังจะเปิดโลกอีกใบนึงนะ”

โอเคครับ ก็ต่อในเรื่องของ...

พี่เจียบ กึ่งกึ่งนะคะ กึ่งกึ่งแล้วก็ได้สิ่งที่อยากพูดออกมา สิ่งที่เกิดขึ้นในวันนั้นทั้งหมดเลยนะคะ หมายถึงเพลงๆ นั้นที่เกิดขึ้นมาได้ในวันนั้น มันเกิดขึ้นจากความไม่รู้ เกิดขึ้นจากความอยากอย่างเดียว ซึ่งอันนั้นเป็นพลังที่แบบสุดแสนจะบริสุทธิ์ ใช้คำนี้แหละ แล้ว energy มันดีมากเลยคะ แรงมาก ทรงพลังมาก จนถึงทุกวันนี้ไม่สามารถทำแบบนั้นได้อีกแล้ว

อันที่จริงแล้ว ไม่ค่อยอยากบอกอยาก

สอน คือพอรู้แล้วมันกลับไปไม่รู้ไม่ได้ พอเสีย ความไม่รู้ไปนี้ เชิวเลย (หัวเราะ) เพราะว่าพอ เรารู้ ก.ไก่ มันก็ต้องไป ข.ไข่ แล้วก็จะถึง ฮ.นกฮูก แต่ถ้าเราไม่รู้เลย เราซัดเลยนะ ซัด ด้วยความโง่งนะ ใช้คำนี้เลย ซัดด้วยความไม่รู้ มันกล้าหาญ ไม่กลัวตาย มันได้วานที่เพียว

3-4 เพลงแรก เกิดจากความไม่รู้ และความไม่รู้มัน ก็ไม่รู้ต่อไป เลย
เข้าใจว่าเขียนเพลงได้ (หัวเราะ) พอไปถึงจุดหนึ่งไปเจอคนที่รู้เข้า คนที่รับบอก
ว่านี่ๆ อันนี้ๆ ไปเขียนเพลงให้คนนี่ๆ ขอโทษนะใช้คำนี้เลย ฉิบหายเลย
(หัวเราะ) ผิดหมดเลย คือง

มีจุดหนึ่งของการเขียนเพลง เขียนเพลงไปได้สัก 4-5 ปี พอปีที่ 5
เริ่มเสียสติ (หัวเราะ) ไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้คิดว่าต้องมาทางนี้ แล้วก็ไปเจอการ
ตรวจเพลงเข้า การตรวจเพลงโดยเงื่อนไขการตลาด การค้าขาย มีคำหนึ่งที่
พีจิก-ประภาส ชลศรานนท์ พูดกับเราว่า “เวลาส่งเพลงให้รุ่นๆ ว่ากำลังส่ง
(commercial / เกี่ยวกับการค้าหรือธุรกิจ)
ใครแล้วจะผ่าน อย่าคิดว่าจะเขียนอะไร” นี่คือแง่ค้าขาย คอมเมอริเชียลเลย
นะ ไม่มีคำว่าอาร์ตเลยนะ ศาสตร์หนึ่งที่พีจิกบอกคือถ้าสมมติต้องทำเพลง
โฆษณาต้องเขียนส่งพวกเอเจนซี่...เขียนส่งเอเจนซี่ ถ้าต้องส่งพี...เขียนส่งพี
(หัวเราะ) ถ้าต้องส่งชาติรี คงสุวรรณ เขียนส่งชาติรี คงสุวรรณ อันนี้คือคอม
เมอริเชียลอย่างเตียวนะ ในขณะที่ทอด้ ทงดีบอกเราว่า “เจ็บบ” ทอด้
เขาต้องทำเสียงแบบนี้ (ทำเสียงเหมือนคุณทอด้ ทงดี) “เจ็บบ เพลงนะ
เป็นเรื่องของมนุษย์สู่มนุษย์...เจ็บบ ไม่ใช่คนสู่ค่ายเพลงและการตลาดเจ็บบ”
อันนี้อาร์ต โคตรอาร์ตเลย (หัวเราะ) ฟังทอด้แล้วก็แบบ “อ้อ โอ้ก็ตั้งอย่าง
นั้นแหละทอด้เอ๊ย แต่มันเขียนไม่ได้” นึกออกไหมคะ สองฝั่ง สำหรับเรา
ประภาส ชลศรานนท์นะ คอมเมอริเชียลอาร์ตแล้วละ คอมเมอริเชียลในส่วน

(compromise / ประนีประนอม)

ของเขา อาร์ตในส่วนของเขาแล้วเขาก็เก่งพอที่เขาจะคอมโพรไมส์ของทั้ง
สองเส้นให้เป็นลายมือของประภาส ชลศรานนท์ได้ในที่สุด ซึ่งน้อยคนมาก
ที่จะมีสมองซีกซ้ายขวาที่บาลานซ์กันอย่างนั้นได้ มันผ่านความมั่นใจมาก
ผ่านการทำงานมาก ผ่านการรองรับมาก

จริงๆ แล้ววันนี้ ตอนแรกยอมรับว่าว่างกับเป้าประสงค์ของโครงการ
แต่เมื่อคืนนั่งคุยกับกบ แล้วพบว่าเป้าประสงค์ที่ดีมาก เป็นเป้าประสงค์
ที่ไม่ได้บล็อกราคาคิด ไม่ได้โฟกัส ไม่ได้ระบุว่าจบจากวันนี้แล้วคุณต้องเขียน
เพลงเป็น แต่จะทำให้กระบวนการทางความคิด จัดการกับความอยาก นำ
ออกมาสู่ได้ในแบบของเรา แบบที่จะเป็นเพลงของเรานะ ซึ่งมันดีกว่า ที่ผ่าน
มาเจ็บบเปิดคลาสสอนแต่งเพลง แต่ไม่เคยสอนกระบวนการทางความคิด ที่
มันดีมากคือเป้าประสงค์อันนี้มันดีมาก ก็เลยตกลงกับพี่กบว่าวันนี้เราจะ
พูดแค่เรื่องเป้าประสงค์อันนี้ พูดเรื่องความอยากที่นำออกมาสู่โลกภายนอก
แค่นั้นเอง

ลู้งอ้อย เห็นไหม ครอบครัวดนตรีนะเขาคุยกัน มีเพื่อนคุย (หัวเราะ)
พีเจ็บบ ใช่ค่ะ มันดีมากคือการปกป้องของคุณลู้งที่ยกตัวอย่างนะ บางช่วง
ปกป้องกันจนกระทั่งเอาไม้ขว้างกันเลยนะ (หัวเราะ) ไม่ใช่แค่ลู้งนะ ขว้าง
หลบกัน (หัวเราะ)

ต้องย้อนเล่านิดนึงเพราะว่าพี่กบเขาจะเป็นคนพูดน้อย คือพี่กบ
(เดินออก ทั้ง)
walk out ออกจากระบบการศึกษาในช่วงมหาวิทยาลัยปี 2 มั้ง เพื่อที่จะ
แบบไปทำดนตรีเลย ไปฝึกกับห้องที่ตอนนั้นรู้สึกจะเป็นห้อง center stage
ห้องคาราบาว ไปฝึกงานกับพีเชียว คาราบาว ไปฝึกงานกับพีปุม พงศ์พรหม
สนิทวงศ์ ณ อยุธยา ซึ่งเป็นเทพเลย คนนี้เป็นเทพเรื่องดนตรี ความสามารถ
เยอะมาก ส่วนที่ walk out ตั้งแต่อายุ 3 ต้องใช้วิจารณญาณในการฟังมาก
เลยนะ (หัวเราะ)

เริ่มมาจาก เอาตรงๆ เลย เรียนไม่รู้เรื่องเพราะว่าไม่มีการจัดระบบ
สมองซีกที่มันจินตนาการ ตอนเด็กฟังมาก ตาอยู่ที่กระดานแต่หัวใจไปปา
หิมพานต์แล้ว (หัวเราะ) พออ่านหนังสือเยอะแล้วจัดการกับจินตนาการไม่
ได้ ก็กลายเป็นว่าไม่ได้อยู่ พอมองหน้าครูแล้วก็เริ่มวิเคราะห้ครูเว้ย (หัวเราะ)

แบบวันนี้ต้องอารมณ์ไม่ดีแน่เลย ทำไมพูดจាន้ำเสียงแบบนี้วะ ทำไมอธิบายเรื่องนี้มันไม่เข้าใจนะ จะถามก็ไม่รู้จะถามอะไรนะ เริ่มไปอย่างนี้ค๊ะ ไปเสียเวลากับเรื่องแบบนี้มาก จนกระทั่งแบบมาตระหนักตกใจกับตัวเองตอน ม. 3 ว่าไม่ได้แล้ว เราต้องเลือกแล้ว เองง่าย ๆ เลยเลือกวิทย์-คณิต กับศิลป์ก็
ไม่รู้จะเลือกอะไรจริงๆ นะ...ไม่รู้ว่าจะตัวเองอยากทำอะไร...ไม่รู้ว่าจะตัวเองทำอะไร...
ได้...แล้วก็ไม่อยากไปเสียเวลาเรียน...เรียนเรื่องยากมากที่ไม่ได้ใช้...ตอนนั้นคิด
ออกแค่นี้...กูไม่ได้ใช้แน่ๆ...ไอ้ถอดสแควร์รูท...วิเศษอะไร...ง...เรียนไปได้ไง...เก่งจัง
(หัวเราะ)...เสร็จแล้วบอก...เฮ้ย...ไม่ได้ละ...ไปหาอาจารย์...แนะนำว่า...“อาจารย์คะ
หนูไม่สามารถอยู่แบบนี้ได้”...นี่คือคำแรกที่พูดกับเขาเลย...โชคดีมากเหมือนมี
บุญบ้างอะไรบ้าง (หัวเราะ)...เจอครูดีค๊ะ...ครูแนะแนวดี...“ใจเย็นๆ...นะ...นั่งก่อน
อยากทำอะไร...อยากเรียนอะไร”...เราก็บอกหนูไม่รู้

ข้อที่หนึ่งนะ...เราจะบอกเด็กเสมอว่าต้องมีความรู้ก่อนว่าเราอยาก
ทำอะไร...ความอยากสำคัญมาก...มันเป็นแรงกระตุ้นที่ดี...เป็นเชื้อเพลิงที่ดี...เป็น
แรงขับที่ดี...เราอยากทำอะไร...ต้องชัดเจนก่อน...อย่างวันนี้ทุกคนต่อให้เรียน
อะไรก็ตาม...โดยความรู้ความสามารถดีแล้ว...วันนึงคุณก็มีความอยากใช้ใหม่
ความอยากที่จะมารู้เรื่องนี้...อันนี้สำคัญสำคัญ...เหมือนกันเลย...เราว่าทุกอย่าง
เริ่มจากความอยาก...เป็นพลังงานที่ดี...ให้เก็บพลังงานนี้เอาไว้...แต่ที่นี้ให้บอก
ตามตรงว่าจะจัดการยังไงกับเรื่องความรู้และความไม่รู้เรื่องนี้ต่อยาก...ไม่
แน่ใจว่ารู้ระดับไหนถึงจะเป็นปัญหา...ไม่รู้ระดับไหนถึงจะเป็นปัญหา...ลุงช่วย
หนูหน่อยซิว่าหนูจะทำยังไง (หัวเราะ)

ลุงอ้อย...ชาติ...กอบจิตดีที่เราเคยไปเวิร์คช็อป...สมัยที่เขาได้ซีไรต์ใหม่ๆ...เขา
ก็ได้เงินใช้ใหม่...ก็เจอกันเขาก็เปรยออกมาว่า...“เฮ้ย...คือไอ้มนุษย์มันก็อยาก
ได้เงินจริงๆ...นะเว้ย”...แล้วเขาก็บอกว่า...“เพลงนี้แม่งทำเงินฉิบหายเลย...แต่
กูอยากได้เงินกูต้องมานั่งเขียนหนังสือ...มีงว่ากูเป็นยังงีวะ” (หัวเราะ)...พอ
เข้าใจใหม่...คือหมายความว่าไอ้เรื่องหนึ่ง...ณ...จุดหนึ่ง...ความอยาก......เมื่อก็
เจ็บปวดถึงความอยาก...แต่ว่าในความอยากนั้น...ถ้าเราเข้าใจหรือชัดเจนว่า
อยากแบบนั้น...มันใช้เราอยากได้รีเปลา...เหมือนกับว่าเราสามารถจะอยาก
ได้รีเปลา...อย่างชาติบอกว่าเขาอยากได้เงิน...แต่เขาไม่สามารถที่จะทำอะไรที่

มันกระจายได้กว้างขวางเท่าเพลงใช้ใหม่...เขาเขียนหนังสือ...อย่างน้อยก็ไปไม่
กว้างหรือรวดเร็วเท่าเพลงอยู่แล้ว...เขาบอกว่าเพลงนี้แม่งทำเงินฉิบหายเลย
ไปทั่วโลกได้เลย...แต่งงานเขียนของเขา...พันธุหมาบ้า...ไปได้แค่นี้แหละ...ใช้ใหม่
เขาก็สะท้อนความรู้สึกของตัวเองนะ

ที่นี้เรื่องของการรู้ว่าตัวเองอยาก...แล้วความอยากของตัวเองจะ
ทำให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตัวเองอยากใหม่...ก็เป็นสิ่งที่เราจะต้องคิด...บางที่เราอยาก
สมมติคุณภาพเสียงของเราไม่ได้เรื่องเลย...แล้วอยากจะได้เสียงดี...หมอช่วยได้
ใหม่...ไม่รู้จะไปผ่าตัดคลองเสียงจะช่วยไหม (หัวเราะ)...ว่าหมอยากจะเสียง
แบบสุนารี...ราชสีมา (หัวเราะ)...เป็นไปไม่ได้ใหม่...นี่ความอยากอย่างนึง...แต่ความ
อยากก็จริงมันเป็นตัวขับเคลื่อนเราได้...แต่เราก็ต้องรู้เหมือนกันว่าอยากที่จะ
เป็นอย่างนั้นก็ต้องกลับมามองว่า...ศักยภาพของเราที่มีมาพร้อมกับการเกิด
เป็นไปไม่ได้แค่นั้น...ก็เป็นอีกตัวนึง

อยากจะเสริมด้วยนิดนึงตรงที่ว่า...สมมติปัจจุบันเราก็มักจะบอก...
คือดนตรีเป็นศิลปะนะ...คือหลายๆ...คนก็บอกว่า...ฉันไม่ได้หรอกเรื่องศิลป์...ไป
ไม่ถึง...ไม่มีพรสวรรค์...ก็มีการถกเถียงกันถึงเรื่องพรสวรรค์...แล้วก็จะมีการสอน
ศิลปะใช้ใหม่...สอนศาสตร์ต่างๆ...แล้วมนุษย์ที่หวังดีกับมนุษย์ด้วยกันอยาก
จะให้มนุษย์ด้วยกันเข้าถึงโลกของศิลปะได้...ก็ปรับท่าทีของตัวเองใหม่...ไม่ใช่
บอกว่ามาเรียนศิลปะนะ...เขาบอกลองมาเรียนเพื่อที่จะให้สมองซีกขวาใช้งาน
แล้วจะสมดุลกับสมองซีกซ้ายใหม่...โปรแกรมศิลปะที่เคยสอนที่ไม่เคยมีคน
อยากจะมาเรียน...มีคนเข้ามาเรียนเยอะด้วยความเป็นเหตุผลที่ว่า...อยากจะได้
ปรับสมองสองซีกให้บาลานซ์กัน...พอเข้ามาแล้วยังไม่รู้รีเปลา...โปรแกรมสอน
ศิลปะทั้งหมดถูกนำมาใช้...แล้วคนที่บอกว่าตัวเองเข้าไม่ถึงหรือไม่มีพรสวรรค์
ก็กลายเป็นคนที่มีผลงาน...ที่รู้สึกตัวเองทำได้นี่หว่า

เมื่อก็ลู่พยายามที่จะตั้งสติพวกเรา...ถ้าเราวางท่าทีกับมันหรือเรา
เข้าใจความอยากของเรา...ว่าเราอยากยังไงบ้างนะ...แล้วความอยากของเรา
พาเราไปสู่อะไรได้บ้าง...ก็คงจะเปิดตัวเองได้มากกว่า...เพราะฉะนั้นถ้าวันนี้ที่
เจี๊ยบจะเริ่มต้นด้วยความอยาก...

พี่เจี๊ยบ ค่ะ

ลุงอ้อย ของเรานะ ก็สำรวจความอยากของเราเพื่อที่จะให้มันชัดยิ่งขึ้น (แม้ว่าเพิ่งมาถึง) จันแม้วแนะนำตัวนิดนึงลูก นีพี่เจ็บบ

แม้ว สวัสดีค่ะ ชื่อแม้วค่ะ เรียนวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม พระจอมเกล้าพระนครเหนือค่ะ

พี่เจ็บบ ค่ะ มาทำไม อยากรู้อะไร (หัวเราะ)

พี่หนิง ตั้งสติก่อนอันดับแรก (หัวเราะ) ลุงบอกให้หายใจเข้าลึกๆ แม้ว มันเป็นคำถามจริงๆ นะ (หัวเราะ)

พี่เจ็บบ ถามทุกคนแล้วว่ามาเพื่ออะไร อยากรู้อะไร ความตั้งใจที่มาในวันนี้คือเพื่อที่จะ...อย่างเช่น แคะอยากรู้กระบวนการความคิด หรืออยากเขียนเพลงเป็น หรืออะไร อยากรู้จริงๆ

แม้ว ก็อยากทราบว่าเวลาที่เขียนเพลงนะค่ะ แบบได้แรงบันดาลใจอะไรอย่างนี้

พี่เจ็บบ คืออยากรู้เรื่องกระบวนการก่อนที่จะออกมาเป็นเพลงลูกใหม่ ได้

เพลงแรกๆ ของพี่เจ็บบ

พี่เอม พี่เจ็บบคะ ถามนิดนึงได้ไหม

พี่เจ็บบ ได้ค่ะ

พี่เอม เมื่อกี้ที่บอกว่า 3 เพลงแรกซึ่งเป็นเพลงที่ออกมาจากความอยากเพียงจริงๆ เป็นเพลงที่เราเคยได้ยินรีเปล่าค่ะ

พี่เจ็บบ เพลงแรกก็คือเพลง “เธอเห็นท้องฟ้าฉันไหม”

พี่เอม อ้อ เพลงแรกเลยเธอคะ

พี่เจ็บบ ค่ะ เพลงแรกเลย เพลงที่ 2 คือเพลง “เก็บไว้ให้เธอ”

ทุกคน อ้อ (น้ำเสียงฮือฮากันมาก)

พี่เจ็บบ (หัวเราะ) มันเพราะมาก เพราะว่ามันไม่รู้ (หัวเราะ) ยินยัน เพลงที่ 3 คือ “เธอยังคงมีฉัน” ของยู้ย เพลงที่ 4 นี้เกือบจะรู้แล้ว เกือบจะเริ่มมีโจทย์แล้ว เพราะเริ่มมีการตลาด มีการบล็อกโมเดล คือรู้ว่าเพลงนั้นต้องแต่งให้แอนเดรีย ชื่อเพลง “สบตา” (ทุกคนฮือฮาอีกกรอบ โดยเฉพาะพี่ๆ)

พี่เจ็บบ นั่นเป็น 4 เพลงแรกๆ ค่ะ แล้วก็คนที่ทำให้เริ่มชีวิตการแต่งเพลง เริ่มมีปัญหาคือพี่อ้อฟ พงษ์พัฒน์ (หัวเราะ)

พี่เอม เพราะอะไรเธอคะ

พี่เจ็บบ คือทำงานที่คีตา แบบว่ามีเงินเดือนแล้ว เข้าไปรับเงินเดือนก็ไม่รู้เรื่อง ไม่ได้ทำงานด้วยนะ เขาให้เข้าก็เข้า เขียนเพลงให้อ้อฟ พงษ์พัฒน์ ซึ่งโอโห อันนี้แหละ ที่เราต้องลงไปคลุกกับคำว่าการตลาด เพลงชาย เพลงซ้ำ เพลงดีหัวเข้าบ้าน เจอคำอย่างนี้เต็มไปหมดเลย เสียทรงเลย เออ ใช้คำว่าเสียทรง

พูดถึงเรื่องศิลปะต่อจากคุณลุง ขอเล่านิดนึงว่ามีอยู่ช่วงนึงอยากวาดรูป ต่อเนื่องจากเรื่องประเมินความสามารถของตัวเองด้วยนะ ว่าความอยากอะไร มีอยู่ช่วงนึงอยากวาดรูปเพราะรู้สึกวาดๆ ระบายๆ ระบายระบายออก แล้วก็เลือกครู เป็นพวกเลือกครู (หัวเราะ) ไม่เก่งหรอกเลยต้องเลือกครู ก็เลือกอาจารย์เกริกบุระ ยมภาค เพราะเพื่อนเล่าให้ฟังว่าเพื่อนเคยเรียนช่างศิลป์ เล่าให้ฟังว่าอาจารย์คนนี้เป็นอาจารย์สอนศิลปะคนเดียวที่เอาทาร์ตคลาสสิกมาเล่นตอนอธิบายคำว่า อิมเพรสชันนิสซึมให้นักเรียนฟัง เราก็บอก “เออเนี่ยแหละครูในฝันวัย” ถ้าวรรณจะเรียนวาดรูป วรรณจะต้องเรียนกับนี่ คนอื่นไม่เรียน ต้องคนนี่

ชั่วโมงแรกครูเกริกปวดหัวกับหนูมาก (หัวเราะ) คือหนูใช้สีแดงกับสีเขียวรวมกัน ถ้าใครดูภาพวาดของอาจารย์เกริกอาจารย์เป็นคนใช้สีน้อยมากแล้วสีกลมกลืน ฮาร์โมนีในสีดีมาก ซอฟท์ เป็นคนวาดค่อนข้างซอฟท์ ในขณะที่พี่ไปด้วยจิตใจข้างในมันไม่ได้แล้ว ฉันต้องวาดรูป วาดอะไรก็ไม่รู้ ละ ไปวันแรกไอ้ขาตั้งเฟรมที่เป็นขาตั้งที่เขาจัดไว้ให้ เจ็บบกดแปรงจนมันพังเลย ครูเกริกบอกไม่ได้แล้ว คนนี้ต้องไปอยู่หลังห้องก่อน (หัวเราะ) นี่คือครูที่ตินะ เรากำลังยกตัวอย่างคือเขามีความเข้าใจในเด็กที่มีปัญหา รู้แล้วคนนี้มีปัญหา แปรงคนอื่นเขาเรียบร้อยเก็บ เนียบ ล้างสะอาดเลย ของหนูมันเหมือนแปรงสีฟันเลย ในชั่วโมงแรก เขาก็ไปเอาขาตั้งมาอันใหญ่มากปิดบังหมดทุกอย่าง แล้วก็ให้ไปอยู่หลังห้อง (หัวเราะ) คือถ้าเป็นครูคนอื่นเราจะ

รู้สึกว้าว โอ้โฮ เราโดนทำโทษ แต่กับครูเกริกมีบางอย่างที่บอกว่า เขากำลัง (treat / ปฏิบัติ) ทรูเราด้วยความเข้าใจ เราอยู่หลังห้อง ครูเกริกจะคอยชะเง้อมา “คุณววรรณอย่าเพิ่งลงสี รออาจารย์เดี๋ยวนะ” (หัวเราะ) สักพัก “คุณววรรณลงสีไปรียัง อย่าเพิ่งนะ” (หัวเราะ) ในที่สุด ครูบอกว่าเรวาดรูปแบบทิศทางนี้ ให้ไปลองศึกษางานของคนนี้ คือในความไม่รู้ เราไปแบบไม่รู้เหมือนกัน เราไม่ได้ศึกษางานเขียนภาพวาดเราไม่เคยรู้หรือว่าพิคัสโซ (Picasso) (Henri Matisse) สไตลเป็นแบบไหน อองรี มาติส เป็นศิลปินชาวฝรั่งเศส เป็นแบบไหนอะไร ยังไง ฟรีดา คาห์ล (Frida Kahlo) ไม่รู้จัก

พองานออกมาแล้ว มีทิศทางที่ออกมาแล้ว รูปวาดระยะนั้น เอาจริงๆ นะ กลับไปวาดตอนนี้ก็วาดไม่ได้อีก แปลกมากเลยเรื่องนี้ ยังเป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้สึกไม่จบ คือเรื่องของความรู้กับความไม่รู้ ช่วงนั้นครูเกริกบอกว่าไปดูรูปของคนอื่นๆ เชื้อใหม่พอดูรูปปุ๊บหยุดวาดเลย ช่วยเลย (หัวเราะ) อันนี้เป็นของเราเอง ไม่ใช่เป็นความผิดของครู ครูเริ่มให้ ครูปล่อยให้วาดอยู่ประมาณ 3-4 เดือน แล้วค่อยๆ บอกว่านี่นะ ทางนี้ๆ พอเห็นว่าเคยมีอะไรมาก่อนแล้ว เราพบว่า ตายแล้วเรากำลังทำสิ่งที่มันเคยเกิดขึ้นมาแล้ว อันนี้คือความรู้ใหม่อีก คือไม่มีอะไรใหม่เลยบนโลกใบนี้ อะไรที่เราว่าเราทำเป็น เราคิดออก เราใช่ เราเจ๋ง มันเป็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นมาหมดแล้ว ก็เลยเป็นอันหนึ่งที่รู้สึกว้าวก็หยุดอีก ช่วงนั้นก็หยุดวาดรูปแล้วก็ค่อยกลับมาวาดรูปอีก มันจะมีการตีกันระหว่างความรู้กับความไม่รู้ในตัวเราเยอะมากเลย เราจะให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก

ด้วยความระมัดระวัง

วันนี้มาด้วยความระมัดระวังมากเลยว้า อยากจะบอกอะไรหรือ ไม่อยากจะทำอะไร หรือบางเรื่องก็ยังไม่ออกว่าจะบอกยังไง บอกแค่ว่าความอยากนี้สำคัญก่อน เพราะฉะนั้นย้อนกลับมาประเด็นแรกคือทุกคนมาที่นี้ มีแรงขับ มีความอยากที่จะรู้ ขอถามกลับว่าเรื่องในใจที่อยากเขียนมีไหม ใครมียกมือขึ้นเลย (ทุกคนเจิบ) ไม่จริงอะ

วิทย์ มันยังไม่เป็นประเด็นที่ชัดเจนครับ คือยังไม่มียอะไรที่ชัดเจน

พีเจียบ จับต้องไม่ได้ใช่ไหม

วิทย์ ยังไม่ชัดเจน ยังลอยๆ อยู่

พีเจียบ ที่นี้ ตัวหนังสือที่ลอยอยู่มันมีคำว่าอะไรบ้าง

วิทย์ ก็กว้างๆ เลย

พีเจียบ ความรัก

วิทย์ ไม่ๆ ผมอาจจะไม่มีเรื่องของความรัก เรื่องความรักอาจจะใช้เป็นส่วนหนึ่งในการดึงเข้าหาเรื่องอื่นนะครับ คือคล้ายๆ กับการเปิดใจคนอะไรได้

พีเจียบ อ้อ แสดงว่ามีวัตถุประสงค์หลักในการอยากบอกอย่างจริงจัง

วิทย์ อย่างเช่นความแบบ... อย่างเช่นง่าย ๆ พวกเราเรื่องความเรียบร้อยของบ้านเมือง มันก็เป็นเส้นที่ควรจะต้องบอกได้โดยแฝงให้เขาเริ่มสะกิดนิดนึงอย่างนี้ครับ

พีเจียบ อ้อ โอเค เป็นประเด็นอย่างนั้น ใครมีเรื่องความรักในใจที่อยากบอกไหมหรือไม่อยากบอกนี้แหละแต่อยากเขียนเป็นเพลง มีไหม จริงหรือไม่มีหรือ ก็มันอย่างนี้ต้องมี (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ก็ต้องมาดูว่าเขาอธิบายนิยามคำว่าความรักแบบไหน รักแม่ รักหมา

พีเจียบ เออ ใช่

ลุงอ้อย รักผู้ชายคนนึง รักผู้หญิงคนนึง

พีเจียบ คือมันก็ต้องมีใจอะ คือคำว่าความรัก รักอะไรก็ได้ไง คือมันรัก โลก โกรธ หลง เพลงมีอยู่เท่านั้น เป็นอารมณ์มนุษย์ มีไหมคะ

พีหนิง เรา รู้สึกเหมือนว่าเราทำเรื่องว่าให้รักโลก ให้ทุกคนหันกลับมาดูโลก

หันกลับมาดูการกระทำของเรามากขึ้น

พี่เจี๊ยบ อิม อันนี้อยากเขียนใช่ไหม

พี่หนิง ใช่ คือเป็นสิ่งที่...คือพอเราทำไป รู้สึกบางที่เหมือนเราฟังเพลงที่เขาแต่งให้ทหารภาคใต้แบบหลับ...

พี่เจี๊ยบ “ราตรีสวัสดิ์”

พี่หนิง เป็นคนจำข้อมูลชื่อเพลงไม่ได้เนื้อเพลงไม่ได้ ร้องเพลงเพี้ยนหมดทุกอย่าง (หัวเราะ) จะจำไม่ได้ ไม่มีเซ็นส์ แต่มีความรู้สึกว่าเวลาเราฟังเพลงนี้ครั้งแรกเราน้ำตาไหลได้นะ

พี่เจี๊ยบ อิม

พี่หนิง แล้วเรารู้สึกว่า เฮ้ย แบบทำยังไงวะ

พี่เจี๊ยบ นี่คือความอยาก คนนี่คือสิ่งที่เหนือ เราชอบเข้าไปดูเขาในเฟซบุ๊ก status เขาจะคมคาย เป็นเจ้าบทเจ้ากลอน บางทีเขียนกลอน บางทีก็เขียนความคิดออกมา อันนี้เป็นความอยากของเขา เขารู้สึกกับเรื่องนี้จริงๆ แล้วถูกปล่อยออกมา แล้วก็ทรงพลังมาก เป็นเพลงที่ทำให้ให้น้ำตาไหล

เพื่อนเราคนหนึ่งเป็นนักแต่งเพลงอกหัก คืออาจจะจะเป็นความอกหักที่เยอะมาก เพลงที่เขาเขียนคือ “เดียวดายกลางสายลม” ใครเคยได้ยินเพลงนี้ “ไม่อยากเห็นภาพใดมาจากท้องฟ้า อยากจะพักดวงตาไว้ชั่วกาล จะไปซุกตัวนอนใต้เงาจันทร์ จะหลับฝันไม่ขอตื่นขึ้นมา” อกหักมาก พอฟัง เราขนลุก ความรู้สึกคนมันออกมาขนาดนี้ แล้วกลายเป็นเพลงที่ของแสดลงคนปวดใจ คือใครอกหักจะต้องปิดนะเพลงนี้นะ (หัวเราะ) ได้ยินปั๊บเป็นทะเล็กหลายเลย (หัวเราะ) นึกออกไหมคือ...

พี่หนิง ที่หัวเราะนี้มีอาการนี้กันใช่ไหม

พี่เจี๊ยบ อารมณ์ของคนนะ มันทรงพลัง เวลาถามจะถามเรื่องความรักเพราะว่าเป็นสิ่งที่วัยนี้ต้องมี รักชาติ รักสังคม แรงกระตุ้นตรงนี้ไม่ใช่เรื่องผิด แรงที่แบบว่า ทำมา 3 จังหวัดภาคใต้ต้องเจอเหตุการณ์อย่างนี้ ทำไมครอบครัวนี้ขบถไปแล้วต้องโดนยิง ทำไมผู้หญิงต้องเป็นม่าย ทำไมลูกชายเราต้องไปยืนปกป้องอธิปไตย มันเป็นเรื่องขบถหมดเลย ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ความรักหรือมันคือความรักนะ เพราะฉะนั้นนิยามคำว่าความรักอย่าไปคิดเอาเองแค่นั้น

2 คน หนุ่มสาว อันที่จริงแล้วมันใหญ่กว่านั้น

ลุงอ้อย เอ๊ะ ถ้าอย่างสมมติว่าเราตั้งสมมติฐานว่าทุกคนมี

พี่เจี๊ยบ ค่ะ

ลุงอ้อย นะครับ พอเรามาไปว่ามีไหมก็จะจับแบบเหมือนว่าไม่มี แต่ข้างในลึกๆ ไม่มีใครที่ปลอดภัยจาก...

พี่เจี๊ยบ เรื่องนี้ได้

ลุงอ้อย ความอยาก ในจินตนาการ อยากจะรู้ว่าอย่างเราเรียกว่าเป็นการปลื้ม...

พี่เจี๊ยบ ความคิดใหม่ ใช่ไหมคะ

ลุงอ้อย หรือคือจริงๆ แล้วระหว่าง...อยากจะทำอะไรอย่างนี้นะครับ คือเหมือนว่าเราก็...ลุงก็อยากเป็นคนที่จะเข้าไปสู่ศิลปะในแขนงของดนตรี แต่ก็ยังมีตอนแรก ยังสับสนระหว่างดนตรีมีรูปของมัน เช่นเรื่องของ music ใช่ไหม แล้วก็เรื่องของ song ใช่ไหมครับ มีดนตรีบางประเภทที่ไม่มีการร้องเลยใช่ไหม เป็นทำนองอย่างเดียวเลย ในยุคนี้เราจะเห็นว่า โอ้โห มันยาวว่ากันไปเป็นฤดูกาล แต่ขณะเดียวกันก็มีการใช้ความหมายของคำของภาษาเข้าไปอธิบายเหตุการณ์หรืออะไรก็ตามแต่ ก็เข้าใจว่าคงอยู่ในลักษณะหรืออาการของ song หรือเพลง ที่นี่สิ่งที่เราคิดหรือรู้สึกอะไรสักอย่างแล้วเราก็แปลความรู้สึกออกมาให้เป็นภาษาพูด แล้วก็เอามาใส่เสียงระดับต่างๆ แม้ตัวภาษาเองก็ยังมีระดับเสียงใช่ไหม ซึ่งคำว่า คนนี้พูดเพราะจังเลย คนนี้พูดทำไม่มัน เอ่อ รุนแรงจังเลย ณ วินาทีที่เราได้ยินกันบ่อยมาก เรื่องของคำว่า “ประชาธิปไตย” ลองเราพูดคำว่า “ประชาธิปไตย” (เสียงง่อยๆ เบาๆ) กับ “ประชาธิปไตย” (เสียงแข็งและดัง)

พี่เจี๊ยบ ค่ะ อิม

ลุงอ้อย เป็นเรื่องของเสียงนะฮะ เอาละ เสียงใส่ในความหมายของคำๆ นี้ขึ้นมา คือในโลกของ visual art ที่ลุงเรียน มีศิลปินคนหนึ่งชื่อพอล คลีเขาชอบใช้สีแล้วก็ทำเป็นอะไรอย่างๆ เป็นรูปอะไรก็อธิบายไป เหมือนอย่างกระเป๋านิว (หัวเราะ) เขาเป็นศิลปินเป็นแฟนเตอร์คนหนึ่งที่ไปพูดหรือไปสอนในสถาบันที่เยอรมัน ชื่อเบาเฮาส์เขาพูดเรื่องของ ism เรื่องของ harmony

พวกนี้ พูดในเรื่องของคนตรี แต่เขาไม่ได้มีเพลงออกมาเป็นผลงานแต่เขามีพื้นตั้งออกมาเป็นผลงาน เพราะฉะนั้นประสาทรับรู้ของเรา ตาหรือหูซึ่ง (อวัยวะรับสัมผัส) เป็น sensor organ ที่ค่อนข้างจะสำคัญในการติดต่อโลกภายนอกก็จะมี การเชื่อมกันข้างใน แล้วการเชื่อมกันบางขณะ มันอยากออกมาเป็นผลทางด้านที่หูฟัง บางขณะจะอยากออกมาทางด้านที่ตา ดู จะสวิตซ์กันไปมาในตัวเราเองนะ คือเรื่องของเพลงแล้วก็เรื่องของคนตรีนะฮะ

อย่างตัวลุง มีกรณีหลายครั้งที่ตัวเองนี่ก็เป็นคำขึ้นมาเลย พอได้ เป็นคำนะเราอยากเห็นว่าเสียงมันจะไปอยู่ในคำนี้ยังไง ก็ลองเอาคำที่ตัวเองเขียนโยนให้คนที่ทำงานลองใส่ดู แล้วเราก็จะเป็นคนที่ดูว่ามันได้ใน (mood / อารมณ์) มืดของตัวเอง ขณะที่เราเป็นผู้รับกับเป็นผู้สร้าง บางที่ยืนอยู่หน้ากล้องกับ หลังกล้อง มันเล่นในบทบาทที่ต่างกันใช่ไหม แต่ว่าไม่ควรบอกว่าตัวเองเล่น ได้ด้านเดียว ควรจะบอกตัวเองซะใหม่ว่าเล่นได้ทั้งสองด้านนะ แต่ว่าเราอาจจะติดบล็อคที่ว่าคนจะประณาม คนที่จะว่าเราไม่เก่งอะไรพวกนี้นะ จริงๆ แล้วไม่เกี่ยวกับเลย มันเป็นเรื่องของความต้องการภายในจริงๆ คือไม่ต้องมีใครมาฟังเราก็ไต่ นะ แต่ถ้ามีการฟังเราก็ไม่ต้องไปกลัวว่าเขาจะวิจารณ์ ซึ่ง อาจจะสอดคล้องกับจังหวะเหมือนตอนที่เรายังบริสุทธิ์ ไม่มีอะไรมาเคลือบ นะครับ ขอทำหน้าที่เป็นพิธีกรคู่ (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ ค่ะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย เนื่องจากตัวเองก็สนใจในเรื่องมิติทางด้านดนตรี มี 2 อย่าง ที่ตั้งใจว่าจะเข้าไปสู่อาณาจักรของเขา คืออาณาจักรของคนตรีแล้วก็อาณาจักรของคณิตศาสตร์ ความตั้งใจของตัวเองในอนาคตหรือว่าตั้งแต่นี้เป็นต้นไปสู่ออนาคต ก็พยายามนะ ซื่อก็ดำรงมากเพื่อที่จะสำรวจตัวเองว่าชุดเสียงที่ตัวเองมี รู้สึกแฮปปี้กับมันจะเป็นยังไง ไม่รู้หรอกระวะเส้นนี้คือ G หรือ E หรืออะไร อันนั้นเป็นเรื่องของทฤษฎี

บางยุคนี้เรียกทฤษฎีว่าเป็นเรื่อง structure เป็นเรื่องของโครงสร้าง บางยุคก็เป็นเรื่องของโครงสร้างจริงๆ แล้วก็มีความหมายที่อยู่กับโครงสร้างไม่ได้ ก็พยายามที่จะรีคอนสตรัคไอ้ตัวนี้ขึ้นมา เหมือนกับว่า ไอ้โห ถ้าคิดอยู่เป็นหลัก เป็นเกณฑ์อย่างนี้ อารมณ์ก็ไม่ต้องออกหรอก มันก็ทิ้งเรื่องของโครงสร้างไป ยังไงก็ตามแต่ 2 อันนี้จะอยู่ด้วยกันนะ จะมองด้านไหนก่อน

สมมติเราปล่อยเรื่องของความอิสระทางความรู้สึกหรืออารมณ์ ความรู้สึกออกมาก่อน เราก็อาจจะไม่ได้มีเรื่องของเหตุและผล แต่พอออกมาแล้วเราเอาความเป็นเหตุเป็นผลไปจับ มันก็จะเห็นอีกละ ใช่ไหม แต่บางคนไปเอาความเป็นเหตุเป็นผลมา แล้วก็สร้างอะไรที่มันอิมเพรสได้ (impress / ประทับใจ) แต่บางคนก็สร้างไม่ได้ ขณะเดียวกัน บางคนก็สร้างไม่ได้กลับสร้างได้ในเรื่องของความเป็นเหตุเป็นผลและความรู้เหตุและผล เพราะฉะนั้น ศิลปะมันเป็นตัวเชื่อมระหว่างความมีเหตุมีผลกับความไร้เหตุไร้ผล รุ่นเราอาจจะเรียกว่าจินตนาการอะไรก็ตามแต่ นะครับ มันก็มีมาช้านานแล้วนะ หนูมานอย ชูเปอร์แมนเลย ก็เป็นผลของการที่เชื่อมระหว่างความเป็นเหตุเป็นผลและความไม่เป็นเหตุเป็นผลใช่ไหม

เมื่อกี้ลุงพยายามสื่อสารกับพวกเรา เปิดอย่าเพิ่งบล็อคตัวเองอย่าเพิ่งเลือกหรือว่าตัดสินเพราะว่าเราจะมีจุดที่บังคับเราอยู่ข้างใน เช่น ความกลัวว่าจะไม่ถูกยอมรับ กระทั่งเราเองก็กลัวตัวเองเลยในเรื่องของการยอมรับในสิ่งที่เราทำ เราเรียกว่าความไม่มั่นใจ อาจจะเรียกว่าความไม่กล้า เราเปลี่ยนจากความไม่กล้าเป็นความกล้าด้วยการที่รับมันเถอะว่าโลกเรามันมีความเป็นเหตุเป็นผลและความไม่เป็นเหตุเป็นผล ไม่นั่นคำว่าศิลปะก็ไม่เกิดขึ้นในโลกนะฮะ

ย้อนกลับไปพี่เจี๊ยบ ถามว่าเรามีอะไรที่อยากจะบอก เชื่อไหมว่าเรามี แต่อันนี้เราต้องเชื่อตัวเราก่อนว่าถ้าไม่มี มันจะเป็นมนุษย์ขึ้นมาตรงนี้ได้ยังไง ถามว่าทุกคนรู้จักเพลงหรือมีประสบการณ์การร้องเพลงหรือการทำเสียงให้เป็นดนตรีก็มีกันทุกคนใช่ไหม ในทางศิลปะเราเชื่อว่ามันออกมาโดยที่ไม่มီးอะไรข้างในไม่ได้ จะลั่นลาอยู่ในห้องน้ำคนเดียวก็ออกมาไม่ได้ถ้ามันไม่มี (หัวเราะ) ถ้าเราบอกว่าไม่มีนี่เราโกหกตัวเองชัดๆ ใช่ไหม เพราะฉะนั้น การที่จะทำให้สิ่งที่เรามีปรากฏ ก็เป็นเทคนิคเหมือนกันใช่ไหม ซึ่งอาจจะต้องการกำลังใจ อาจจะต้องการโมเมนต์ อาจจะต้องการอะไรอีกหลายอย่าง

พี่เจี๊ยบ ไม่ให้ ถ้าไม่บอกไม่ให้เลย (หัวเราะ)

ลุงอ้อย คือตัวเองเป็นตัวที่จะขับเคลื่อนให้ตัวเองด้วย อย่างที่บอกว่าความต้องการหรือความอยากที่จะรู้จักมันนี่แหละเป็นกลไก หรือเป็นความอยากอันหนึ่งที่จะทำให้สิ่งที่อยู่ข้างในออกมาได้ เราต้อง...ก็เหมือนกลับมาหาความ

เป็นเหตุเป็นผลของการที่ทำให้ความรู้สึกข้างในออกมาใช้ใหม่

ลุงเรียนศิลปะ ลุงก็ทำงานจนกระทั่งจะเขียนอีซีซิส ทำงานไม่ได้เลย เขาทำกันไปถึงไหนถึงไหนแล้ว เราทำไม่ได้เลย จนจะติด F คือตกใช้ใหม่ สิ่งที่เราเห็นรำไรเลยคือ F (หัวเราะ) แล้ววันนึงอาจารย์ที่ปรึกษาที่มาบอกว่าเธอน่ะทำได้ แต่เธอไม่ทำ โอ้โหแรงมากเลยสำหรับเรา ผมก็งั่งก้างนั่งก้นกวยเดียวกันอยู่ เราก็ทลอบอาจารย์ที่ปรึกษามาตลอดนะ แบบกลัวจะถามเรื่องงานเรา แล้วถัดมาอีกสัก 2-3 วัน แก่ก็บอกว่าปีกัสนี้เนี่ย เขาบอกว่า “ทำอย่างเด็ก”

พีเจียบ คิดอย่างเด็ก

ลุงอ้อย ทำอย่างเด็กแต่คิดอย่างผู้ใหญ่ คือคิดให้เสร็จก่อน แล้วตอนทำไม่ต้องไปคิดมันหรอก ในทำนองนี้ เพราะว่าตอนทำถ้าคิด เดี่ยวไม่จบ (หัวเราะ) เดี่ยวมันเบ้มันเพี้ยนมันอะไรไป เพราะว่าไปคิดมันอีก แต่ว่าถ้าคิดให้เสร็จเป็นพฤติกรรมที่เรียกว่า เป็นผู้ใหญ่--maturity ใช้ใหม่ คือคิดซะก่อน อันนี้ก็เป็นคำที่เรากลับมาทบทวนตัวเองตอนนั้น ตอนปี 4 เออวะ เราคิดไม่เสร็จซะที คิดไม่เสร็จก็ทำไม่ได้ซะที แต่คนที่ไม่คิดคือเหมือนทำได้ คือจริงๆ แล้ว มันคิดของมันเสร็จแล้ว เราคิดเยอะเลยคิดไม่เสร็จ (หัวเราะ) พอเจอทฤษฎียิ่งคิดเขาไปอีก คิดเข้าไปอีก

พีเจียบ ไข่คะ

ลุงอ้อย แต่ว่าเราก็เสี่ยงไม่ได้ที่จะเจอในเรื่องของโครงสร้างหรือทฤษฎีของมัน แล้วสิ่งที่เป็นผลออกมา ถ้าสมมติว่าเราต้องการที่จะดูว่าผล ณ ขณะหนึ่งเป็นยังไง เราก็เสร็จ ณ ขณะนั้นก็แล้วกัน ไม่ต้องไป...คือเพอร์เฟคท์นั้นไม่รู้เมื่อไหร่ แต่พอเราไม่ได้คำนึงตรงนั้น มันก็ออกมาสมบูรณ์ในช่วงนั้น เราก็จะเห็นเพลงเด็ก เด็กแต่งเพลง โอ้ย น่ารักจังเลย ดี แต่อีก 5 ปีผ่านไปเด็กคนนั้นแต่งเพลงอีก ก็ไม่ใช่จะไปเหมือนเดิมอีกได้ ใช้ใหม่

พีเจียบ ไข่คะ

ลุงอ้อย นี่คือธรรมชาติของศิลปะนะฮะ เรื่องการที่เราเอาสิ่งที่อยู่ภายในของเรามาผ่านรูปแบบ คือศิลปะก็คือสื่อชนิดหนึ่งที่สะท้อนข้างในออกมาได้ จะเป็นถ่ายรูป จะเป็นพันธ์ อันนี้คือแค่เรื่องของเทคนิคแล้วก็รูปแบบ แต่ข้างในเหมือนกัน เมื่อกี้เล่าให้ฟังเรื่องศิลปินชื่อพอล คลี ความจริงแล้ว

ข้างในเขาคือดนตรีเต็มไปหมดเลย แต่เขาสื่อออกมาบนเฟรมที่เป็นใช้สี จนมีการทำเป็นหนังสือที่ใช้ประกอบการเรียนที่คอร์เนลล์เลยนะ เรื่องของพอล คลีกับมิวสิก อ่าวพิธีกรคู่ร่วม โยนต่อ (หัวเราะ)

พีเจียบ สืบเนื่องจากเมื่อกี้ เอ่อ ตอนนั้นเป็นคนที่ชอบมองท้องฟ้า เพื่อเจื่อนะ คือท้องฟ้าตอนเช้า โอ้ย สวย ฟ้าเย็นก็สวย คือฟ้าตอนไหนสวยหมดช่วงนั้น คำที่อยู่ในใจแล้วอยากออกมาเป็นเสียง คือ “เธอเห็นท้องฟ้านั้นไหม” เลยนะ แล้วก็แบบแต่งไปนี่คนต้องว่ากูบ้าแน่เลย (หัวเราะ) คิดอย่างนี้จริงๆ แล้วก็รอๆ แล้วรู้สึกว่าได้แล้ว คำนี้มันต้องได้เกิดขึ้นในวงการเพลงไทยในสมัยนั้นที่เป็นเพลงไทยยุคนั้นแน่ๆ เราก็ทำเองคือความอยากมันเยอะมากจนวันนึงลงมาแล้วเกิดเพลงนั้นขึ้นเอง ณ ตรงนั้นเก็บไว้คนเดียวเกือบ 2 ปี ไม่เคยมีใครเคยได้ยินเพลงนั้นเลย เราเล่นของเราคนเดียว เราร้องของเราคนเดียวทุกวัน จนวันนึงเอาเพื่อนที่ปากหมาที่สุดเลย มานั่ง “เฮ้ย มึงนั่งนะ ฟังเพลงกูหน่อย กูแต่งเพลงไว้” (หัวเราะ) พอจบแล้ว มันก็นั่งเว้ย เราก็แบบตายท่าละ (หัวเราะ) แล้วมันก็บอกว่า “เฮ้ย แม่ง โคตรเพราะวะ” เราฟังแล้วก็แบบ เฮ้ย วันนี้มีมึงปวยรีเปล่า (หัวเราะ) คือเราพูดเรื่องนี้เพราะสืบเนื่องจากที่ลุงพูด สิ่งที่อยู่ในใจเรา

เราอาจจะกลัวการวิพากษ์วิจารณ์ ใช้
คำง่ายๆ นะ เฮีย แม่ อีวะ เราอาจจะกลัว
คำนี้จากใครก็ตามแม้กระทั่งตัวเราเอง ตัว
เราเองสำคัญที่สุดเลยเพราะตัวเราเองชอบ
อุบากวีตัวเรา นิกออกเปล่า อันนี้ฉันอุบากวี
ฉันทำไม่ได้ อันนี้เป็นอุปสรรค มันช่วยไม่ได้
คืออยู่ที่เราเนะ ก้าวข้ามตัวเราเองไป

ทุกคนมีเพื่อนที่ปากหมาแฉๆ (หัวเราะ) เอาไอ้นี้เป็นตัววัด ถัดจากเพื่อนแล้วค่อยขยายวง จนไปเจอเพื่อนเลวอีกชนิดหนึ่ง คือมีงเอาไปขายดี มีงเก่งจริงมีงเอาไปขายเลย ถ้ามีงขายได้ กุยอมเดี่ยวกุเลี้ยงเหล้า อ้าว เจอกัน (หัวเราะ) ก็เอาไปขาย นี่คือแรงขับอีกชนิดนึงนะ แรงขับจากอีกทีนึงแต่ว่าคือเกิดงานขึ้นแล้วหนึ่งขึ้น เพราะฉะนั้น ถ้าไม่ยอมเอ่ยปากมาตรงๆ ฉีกกระดาษแผ่นเล็กๆ แล้วเขียนคำที่อยากบอกส่งมา

พีหนิง ฉีกกระดาษของตัวเองไป ฉีกที่แจกไป

บอล เล็กขนาดไหนครับ

พีหนิง เอาขนาดไหนก็ได้เอาให้เขียนได้

พีเจียบ พีซังมีตะกร้าไหม เดี่ยวเราจะเปิดแล้วก็เวียนกัน กวนๆ ไม่มีใครรู้เลยว่าเป็นของใครอะไรยังไงมาก่อน หนึ่งประโยคหนึ่งสิ่งที้อยากบอก ไม่มีจริงๆ ครับก็เขียนมา ตกลงไม่ได้อะไรก็ให้เขียนมา ผมไม่รู้ครับ ถ้าคิดนานจะไม่ใช้ความอยากจริงๆ นะ

(พัก)

หนึ่งประโยคที้อยากบอก

พีเจียบ เอา ยัง ใครส่งช้านี้รู้เลยนะว่าเป็นของใคร (หัวเราะ)

พีฝน (แซวบอล) มากี่สาย ส่งก็ช้า (หัวเราะ)

พีเจียบ ชื่ออะไรคะ

บอล ชื่อบอลครับ

พีเจียบ บอลมาจากไหน บ้านนะ

บอล มาจากบ้านครับ (หัวเราะ)

พีเจียบ นั่นแหละ (หัวเราะ) นึกแล้วว่าต้องตอบแบบนี้ บ้านอยู่ไหน

บอล อยู่ถนนนวมินทร์

พีเจียบ อ้าวอยู่ที่เดียวกันเลย แถวๆ เดียวกัน (หัวเราะ) บอลเรียนอะไร

ทำอะไรอยู่ ยังไง ทำอะไร

บอล เพิ่งจบครับ จบศิลปกรรมมาครับ

พีเจียบ ที่ไหนคะ

บอล มศว.

พีเจียบ มาที่นี่เพราะว่าอยาก

พีหนิง วันนี้

บอล วันนี้หอรอครับ ก็อยากรู้เรื่องพวกนี้

พีเจียบ นี่ใช่ไหม

เพื่อนๆ เรื่องอะไร (หัวเราะ)

บอล ก็เรื่องนี้ไง ทำไมผมมาเหมือนผิตยังงี้ก็ไม่รู้ (หัวเราะ)

พีเจียบ ไปอยู่หลังบ้านๆ (หัวเราะ)

พีหนิง ไม่ผิต

พีแบด เขาก็ตอบกันทุกคน ถึงตาบอลตอบก็เท่านั้นเอง

พีฝน เขาตอบกันหมดแล้ว

พีหนิง คือทุกคนได้ฟังบอล แต่บอลไม่ได้ฟังทุกคน

พีเจียบ ส่งกันหมดแล้วนะ ส่งยังๆ

พีหนิง เอาใครยังไม่ได้ส่งอีก

พี่เจี๊ยบ เอานะ โอ้โฮ ลายมือ ไม่ได้แล้วต้องถอดแว่น สายตายาว (หัวเราะ)
ขอบคุณสำหรับสิ่งต่างๆ ที่ทำให้รู้สึกดี ขอบคุณเวลาที่มี้ค่า

พี่ฝน เป็นเพลงเลยเนี่ย

พี่เจี๊ยบ Don't worry, be happy / ท้องฟ้าใสใสสีคราม พุงกว้างสีเขียว
สดชื่นชุ่มฉ่ำ

พี่หนึ่ง เดออกใหม่ว่าของใคร

พี่เจี๊ยบ เราขาดความรักไม่ได้จริงๆ 555 (ก็เพิ่งมาถึง) คนสุดท้าย ช่วยละ
แย่งแล้วน้อง (หัวเราะ)

พี่หนึ่ง มอกี่มาเร็วมาก

พี่เจี๊ยบ คนฉลาดมักมองถึงประโยชน์ส่วนตัวในระยะสั้น แต่คนเจ้าปัญญา
กลับเล็งเห็นถึงประโยชน์ส่วนรวมในระยะยาว

พี่ฝน อันนี้เขียนจดหมายรีเปลา (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ มุมมองของความรัก / ความรักทำให้เราทำตัวดีขึ้นทั้งต่อคนใกล้
ชิด ถัดออกมาไปจนถึงสังคมและโลก

พี่เจี๊ยบ โลกร้อน พี่ก็ร้อน (หัวเราะ) โลกร้อนเรากี่ร้อน / คนเราเกิดมาเพื่อ
สูญเสียแล้วก็ตาย / เราเป็นหนึ่งเดียวกัน / อยากมีกำลังใจในการทำงานและ
ดำเนินชีวิต ถ้าไม่รีบเขียนเดี๋ยวจะหมดแล้วนะ แล้วคนจะรู้ทันทีเลยว่าเป็น
เธอ (หัวเราะ) รั้งคนรอบข้างบ้าง อยู่อยู่กับตัวเองมากเกินไป / ทำไม่
คินนี้ไม่ได้ดาว อิม / ไม่มีอะไรที่วิเศษทำไม่ได้

เพื่อนๆ รู้เลย (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ เออ ชอบๆ ก้อนเมฆสีขาวท้องฟ้าสีคราม ก็

พี่แบด หมดแล้วก็ (หัวเราะ)

เพื่อนๆ รู้เลยๆ พับอันใหญ่

พี่เอม ก็เริ่มไม่มั่นใจ (หัวเราะ)

พี่ฝ้าย พับเลยๆ

บอล ขยำดิ เออ

พี่ฝน ก็กลืนไปเลยดีกว่า (หัวเราะ)

ก แผ่นใหญ่มาก

พี่เจี๊ยบ ดวงดาว ท้องฟ้าเวลาค่ำคืน อันใหญ่ๆ นี้ใช้ใหม่ (หัวเราะ) ไม่น่า
เลย รู้อยู่ดีละวะ (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ อะไรเนี่ย อันนี้ใครขยำมาได้ขนาดนี้ เดียวนะ วันนี้มีอะไร อิม / ฉันท
มันคนเพื่อเจ้า พี่ก็เป็น (หัวเราะ) / ความฝัน / อยากเห็นโลกนี้สวยงาม ตอน
แรกเขาเขียนคำว่าไม่มีแล้วขีดฆ่า (หัวเราะ) หมดหรือยัง

พี่เจี๊ยบ ปวดท้อง ท้องเสีย

พี่ฝน อ้า

พี่เจี๊ยบ ถ้าใครลุกขึ้นเข้าห้องน้ำก็รู้เลย (หัวเราะ) พอมีสิ่งที่เราอยากบอก
อย่างจริงจัง ซึ่งพี่เชื่อว่าในนี้อาจจะมีความจริงจังอยู่ในนี้ แต่บางอันก็อาจจะ
เป็นเรื่องของความแบบยังนึกไม่ออก ต้องเขียนอะไรตอนนี้ก็คือเขียนไป
อย่างทีบอกว่าวันนี้เราจะไม่สอนแต่งเพลง เราจะไม่สอนว่าควรจะต้องเริ่ม
ยังไงอย่างจริงจังนะ แต่ว่าท้ายๆ ก่อนที่พี่เจี๊ยบจะเลิก ใครอยากถามอะไร
แบบจริงจัง ก็มาถามกันได้

เพลงของเรา สร้างมันขึ้นมาเถอะ

เอาเป็นว่าในความที่เราอยากพูดอะไรบางอย่างออกมาและจะทำ
ยังไงให้เป็นสื่อทางด้านเพลง ง่ายมากสำหรับคนที่ไม่รู้เรื่องดนตรี ง่ายยังไง
ก็คือถ้าคุณเล่นดนตรีไม่เป็น จัดการอะไรไม่ได้เลย ไม่สามารถเปล่งเสียงอะไร
ออกมาได้เลย จับคู่ทันทีคะ บัดดีทันที หากคนที่ทำดนตรีทันที กรณีนี้เกิดขึ้น
ในตอนพี่เจี๊ยบเปิดคลาสสอนแต่งเพลง พี่เจี๊ยบจะถามเสมอว่าใครพอมีพื้น
ฐานด้านดนตรี ใครพอเล่นดนตรีได้บ้าง ใครพอจะใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ได้
บ้าง เฟอร์เซนต์ส่วนน้อยมากที่มาเรียนที่เป็นดนตรี ส่วนใหญ่คนเขียนเนื้อ
คนอยากเรียนเขียนเนื้อ คนอยากแต่งเพลง อาชีพสาขานี้หมดเลย วิศวกร
เยอะมาก พยาบาลเยอะ บัญชีเยอะมาก หมอเยอะมาก อาจจะเป็นพวกที่
ใช้ตรรกะมาจนแบบเต็มที่แล้ว อยากใช้อารมณ์บ้าง

พี่นี่ถึงตอนพี่อยากไปเรียนวาดรูปเสมอ พี่อยากไปเรียนวาดรูป
เพราะพี่อยากวาดรูป ไม่ได้อยากวาดรูปเป็น สำคัญนะ ต่างกันมากนะ ตอน

พี่ไปเรียนวาดรูปเพราะพี่อยากวาดรูป ไม่ได้อยากวาดรูปเป็น เพราะฉะนั้น พี่ข้ามชั้นตอนไปเลย พี่ไม่สเก็ต พี่ไม่วาดทรงกรวย วาดแล้วมันไม่กรวย (หัวเราะ) กระบอกก็ไม่ได้กระบอก (หัวเราะ) จนครูกรีกบอกว่าไม่เป็น เหมือนเราไปทำจิตบำบัด คล้ายอย่างนั้น ตอนนั้นวุ่นวายมาก แล้วก็มีการวาดออกมาซึ่งก็ไม่ได้เอาไปอะไรได้เลย แต่เราได้วาดรูป ทุกวันนี้รูปที่วาดต่างแขวนอยู่ที่บ้าน เป็นภาพที่เรามองดูอารมณ์เรา ณ วันนั้น แล้วเราพบว่า เฮ้ย ก็เจ๋งดี เว้ย (หัวเราะ) แต่ว่าก็แขวนได้ที่บ้านนะ นึกออกไหม เอาไปให้ใครแขวนเขาก็คงไม่แขวนให้เง เราดูของเราคนเดียว เราเห็นอารมณ์ของเราคนเดียว เราเห็นโมเมนต์นั้นของเราคนเดียว เราได้บันทึกมันไว้แล้วในสื่อหนึ่งรูปแบบหนึ่ง คล้ายกัน พี่อยากให้ซึ่งไม่รู้อยากได้รีเปล่านะ แต่อยากให้ทุกคนคล้ายๆ กัน นั่นหมายความว่าถ้าถึงจากวันนี้ไปก็ต้องมีเพลงออกมานะ แต่เป็นเพลงแบบที่เราเอาไว้ฟังของเรา เราไว้ดูของเราเอาไว้ร้องให้เพื่อนที่ปากหมาที่สุดวันหนึ่งฟังแล้วก็คอมเมนต์มา

พี่ชอบการสร้างงาน สร้างมาเถอะแล้วไม่ต้องกลัวว่าจะแย่ จะดี จะชอบหรือไม่ชอบ เชื่อไหมว่าประสบการณ์การสอนเขียนเพลง พี่สอนมาเดาเอาว่าน่าจะถึงพันเลยนะ พันหน้อยๆ ไม่มีใครเลยสักคนที่แต่งเพลงออกมาแล้วไม่มีใครชอบเลย เพลงเป็นสิ่งที่เข้าไปจับใจคนง่ายที่สุด เข้าใจถูกต้อง มันเร็วกว่าหนังสือ มันเร็วกว่าภาพยนตร์ มันจะมีมุมหนึ่งของคนที่มันคิดเหมือนกันรู้สึกคล้ายกัน แต่พื้นฐานของเพลงมันคือรัก โลก โกรธ หลง อย่างที่บอก ความรักแบบไหน อะไร ยังไง รักแอบรัก รักไม่แอบรัก รักแล้วไม่ได้รักตอบหรืออะไร มีความโกรธ ความเกลียด ความอยาก มีอยู่ในนี้หมด เพราะฉะนั้นแค่เราซื่อสัตย์กับความรู้สึกเราเองแล้วก็ทำออกมา กระบวนการที่ต้องแยกออกจากความอยากนะ คือกระบวนการมีการต้องเรียนรู้อย่างจริงจังอยู่หนึ่งส่วน เพื่อที่จะทำให้กระบวนการความอยากถูกเปลี่ยนมา

อธิบายให้ชัดเจนคือ นักเรียนคนหนึ่งมีเรื่องนี้อยู่ในตัว อยากจะพูดด้วยความที่เป็นภาษาไทย มีวรรณยุกต์ ง่ายๆ คือสูง กลาง ต่ำ อักษรมีเสียงสูง กลาง ต่ำ แล้วก็ยังมีวรรณยุกต์สามัญ เอก โท ตรี จัตวา ในแต่ละวรรณยุกต์มีความหมาย มา ม้า หมา ง่ายๆ เลยนะ มา ม้า หมา เราไกลเป็นใกล้ ใกล้

กับใกล้ คนละโน้ตกัน หลายคนเขียนคำว่าใกล้ในโน้ตคำว่าไกล นึกออกเปล่า พอร้องออกมาแล้ว กลายเป็นไกลเป็นใกล้มันผิด มัน opposite side พวกนี้เป็นตัวแปรอย่างสูงเลยที่ทำให้เรื่องที่ยากเขียนถูกบิดออกไป เป็นสาเหตุหลักของการเขียนเพลงไม่ได้ พอต้องทำงานบนเมโลดี้บีบ จบเลย พี่อยากทั้งหมดกระจายหมดเลย ไปเจอตรวจเพลงเข้า จบข่าว

ระยะ 3 ปีหลัง พี่เริ่มเขียนหลักสูตรใหม่ขึ้นมาในหัวก่อน หลักสูตรสำหรับคนที่ไม่อยากเขียนเพลงเป็นนะ เพราะว่าเคยสอนคนเขียนเพลงให้เป็นแล้วพบว่า หลายครั้งหลายคราสหลายคนถูกจำกัดความคิดไป จนจำกัดให้เขาไม่เป็นนักแต่งเพลงในที่สุด พี่ไม่มีทางรู้เลยว่าเพลงที่ออกมาจากเขามันจะเป็นยังไง ก่อนหน้านั้นด้วยความที่พี่อยู่ในค่ายคีตา อาร์เอส แกรมมีอยู่มาหมด พี่ผ่านการตรวจเพลงแบบหนักมาก พี่เสื่อ-ชนพลตรวจเพลงแบบนึง พี่เอก-ชนศ วรากุลนุเคราะห์ตรวจเพลงแบบนึง พี่โอมตรวจแบบนึง พี่ดีตรวจแบบนึง คือการตรวจเพลงของแต่ละคน มีศาสตร์มีสูตรมีทุกอย่าง โดยเฉพาะแกรมมีสูตรการตรวจเพลงของแกรมมี ต้องใช้คำว่า ต้องจัดการกับความคิดและจินตนาการแบบตีมากแล้ว ถึงจะเขียนเพลงผ่าน

มีพยาบาลคนนึงลงมาจากเชียงใหม่ทุกอาทิตย์ มาฝึกเขียนเพลงที่แกรมมีอยู่ 3 ปี นั่งรถไฟมา จัดตารางทุกวัน ทุกอาทิตย์ต้องแลกตาราง คือเดินทางคืนวันพุธ เขาเขียนเพลงกันทุกวันพฤหัสบดี ช่วงบ่าย ทำอยู่อย่างนั้น 3 ปี แล้วก็ยอมแพ้ไปในที่สุด พี่ไม่เชื่อว่าเขาเขียนเพลงไม่ได้แต่เขายอมให้คำว่าแกรมมีมาขีดความสามารถเขา จนเขากลับไปเป็นพยาบาล พี่ไม่รู้ว่าเขาเป็นพยาบาลที่ศิริเปล่านั้น พี่เชื่อว่าเขาจะเป็นนักแต่งเพลงที่ดี

3 ยศของการเขียนเพลง

หลายเรื่องที่เจอมา ของพี่มี 3 ยุคนะคะ ยุคเขียนจากความไม่รู้ แล้วยุคเจอความรู้เข้าไปแล้วโดน reject เพลงแล้วต้องกลับมาเขียนใหม่ให้ได้ ในขณะที่ไม่มีอะไรสอนเลย คนตรวจเพลงใช้คำว่ามันไม่ใช่ มันไม่โดน คำพวกนี้โคตรเกลียดเลย ไม่มีที่มาที่ไปเลย (หัวเราะ) เราไม่ชอบ เรารู้สึกว่ามันไม่โดนมันไม่ใช่ตรงไหนพี่ ไม่ใช่โอ้ไก้นะแต่บอกดีว่าไม่ใช่ตรงไหนไม่โดนตรงไหน ไม่ใช่เราคิดกับมันมาอาทิตย์นึง เราเดินทางไป 3 ชั่วโมง เพื่อที่จะไปส่งเพลงนี้ แล้วเราเจอคนดูๆ แล้วแบบ เฮ้ย มันไม่โดนวะ ไม่โดนอะไรพี่ ช่วยบอกนิดนึง

จากตรงนั้น เรามาคิดหลักสูตร เรามาคิดการสอนช่วงนึง แล้วมาช่วงนึงที่เราก็หยุดแล้วเราก็ไปทำอย่างอื่น คือไปท่องเที่ยวไปทำอะไร อาจเป็นความแค้นมากขึ้น ก็พบว่าเราต้องย้อนกลับมาคนที่เคยผ่านมือเรา คนที่เราเคยส่งไปที่แกรมมี่ บางคนที่เขาไม่เคยมาเรียนกับเราแต่เราเห็นเขามาทุกอาทิตย์ เพื่อที่จะมาแบบเขียนเพลง พบว่าในที่สุดแล้วนะ มันไม่มีอะไรผิดอะไรถูกเลย คนทุกคนเขียนเพลงเถอะ เขียนได้ แต่เป้าประสงค์ของคุณคือเขียนเพื่อที่จะตอบสนองความอยาก หรืออยากเป็นนักเขียนเพลงที่โด่งดัง หรืออยากเป็นนักแต่งเพลงที่ร่ำรวย หรืออยากเป็นนักเขียนเพลงมีอาชีพคือมีหลายๆ ต่อจากนั้น แต่ทั้งหมดต้องมาจากความอยาก

คลาสเขียนเพลงของเราเคยมีคนทีเล่นดนตรีข้างถนน พวกเปิดหมวก เปิดมาวันแรก เราเรียน 10 โมงเช้า เช้าวันนึงคือเราอนที่โรงเรียนเลยแล้วเราเปิดประตูเตรียมคลาส เราพบคนจรจัด เราใช้คำนี้เลยนะ คำมาน่ากลัวมาก นอนอยู่หน้าบ้านพร้อมกับกีตาร์ตัวนึง เราก็เอาไม้เขี่ย (หัวเราะ)

“เธอมาทำอะไรหน้าบ้านฉัน”

“โอ้โห หัวดีครับอาจารย์ ผมมาเรียนแต่งเพลง” (หัวเราะ)

“อะ กินกาแฟใหม่ๆ ทำไมต้องมาขนาดนี้”

“อ้อ เมื่อคืนผมไปเล่นที่เชียงใหม่แล้วก็นั่งรถไฟมา มาถึงตีห้า”

เขาก็ดี๊วๆ “ก่อนกินกาแฟผมบอกอาจารย์เรื่องนึงผมไม่มีตั้งค์เลย ผมน่าจะรู้ว่าค่าเรียนมันเท่านี้ แต่ตอนนี้ผมมีแปดร้อยบาท” ควักออกมาเศษเหรียญ

ทั้งนั้นเลย (หัวเราะ) กองนะ กองมีแบงค์ยี่สิบยี่ห้าๆ แล้วก็เหรียญกอง เราก็ กองไว้ก่อน ไปกินกาแฟกันก่อน

เขาก็เล่นดนตรี เล่นอยู่ที่รถไฟฟ้า ปีที่เอสพระโขนงมีมังคะ ทุกวัน แล้วทุกอาทิตย์ที่มาเรียนคือเอาเงินมาทยอยจ่ายให้เพิ่ม ในขณะที่คลาสเดียวกันมีลูกคุณหนู พ่อขับเบนซ์คันปิดหน้าบ้านมาเลยมาส่ง (หัวเราะ) จอดแม่งคันเดียวเลย คือแบบว่าตายละ ไม่มีที่ให้คันอื่นได้จอดอีกต่อไป คนขับรถมาส่งก็เดินเข้ามา แต่เชื่อไหมว่าเขาเป็นเพื่อนกัน เขาได้เป็นเพื่อนกันด้วยการเขียนเพลง ภาพมันคือไอ้ตากลึงมันนั่งอยู่แล้วน้องคุณหนูก็นั่งอยู่ แล้วเขาก็ได้เปิดโลกเรียนรู้กัน เขาก็ได้คุยกัน เขาก็เป็นเพื่อนกัน คือตาคณนี้ไม่มีโทรศัพท์อะไรทั้งนั้น โทรศัพท์บ้านก็ไม่มีคือนอนหอพัก โทรศัพท์หยอดเหรียญที่หอพัก โทรศัพท์มือถือถืออย่าได้หวัง ตามตัวไม่ได้ ถ้าอาจารย์จะไปหาผม อาจารย์ต้องไปที่สถานีรถไฟฟ้าอันนี้ แต่ทุกวันเสาร์ผมอยู่บนสวรรค์ฯ ผมรวมแก๊งค์อยู่ที่นั่นเล่นเปิดหมวก ทุกวันนี้ยังไม่เคยเจอเขาอีกเลย แต่ตอนจบคลาส เขาแต่งเพลงมาเพลงนึงแล้วเขาก็เล่นให้ฟัง เล่นให้เพื่อนในห้องฟัง แล้วเขาบอกว่าเดี๋ยวเขาจะเอาเพลงนี้ไปเล่นข้างถนน อิม คือมีอยู่ช่วงนึงที่เราไม่เอาตั้งค์ได้ไหม คือแค่มาเรียนก็มาเรียนแล้วกัน

“ไม่ได้หรอกอาจารย์ ธุรกิจเป็นธุรกิจ” (หัวเราะ) ก็แบบว่าถ้าอาจารย์จะช่วยผม อาจารย์เห็นผมเล่นที่ไหนอาจารย์ให้ตั้งค์ผมแล้วกัน (อิม) ชัดเจนนะ เราารู้สึกว่า เออ เราภูมิใจจังเลยที่เราได้สอนคนแบบนี้ว้ย

ขณะเดียวกัน เราได้เรียนรู้อะไรจากเขาเยอะมาก เราถามว่าเพลงอะไรที่เล่นข้างถนนแล้วคนหยุดฟังทุกครั้ง “คาราบาว อาจารย์ คาราบาวนี่หยุดทุกคนอาจารย์” (หัวเราะ) ก็มานั่งวิเคราะห์ว่าคาราบาวมันคืออะไรอะ คาราบาวคือคำว่าเพลงเพื่อชีวิตในนี้มีเยอะนะ

เจตนาที่ชัดเจน

มีเจตนาอยู่ในนี้เยอะ (หมายถึงที่ทุกคนเขียนไปเมื่อตะกี้) “วันนี้มีอะไร” ก็น่าสนใจในความรู้สึกเรานะ เรา รู้สึกว่าการตั้งคำถาม การตั้งคำถามกับชีวิต การตั้งคำถามกับคน การตั้งคำถามในเพลง ถ้าจุดๆๆๆ มันมีอะไรได้บ้าง if นี่สำคัญ ลองคิดจากตรงนี้ ถ้าเพลงของเฉลียงคือถ้าโลกนี้มีเราเพียงสองคน ก็เซ็งนะซี ไซ้ใหม่ (หัวเราะ) ถ้าโลกนี้ไม่มีเธออยู่ ถ้าโลกนี้ไม่มีเธออยู่ ไม่เป็นไร ถ้าธรรมะเลยไม่เป็นไร ถ้าโน่น ถ้านี้ ถ้านั่น การตั้งคำถาม “วันนี้มีอะไร” นี่มันกว้าง ดี น่าสนใจ โลกร้อนก็ที่น่าสนใจ มันเก่า แต่ก็ยังน่าสนใจอยู่ ก็ยังเป็นปัญหาอยู่

วิธีการคือสมมติเราคิดเรื่องแบบนี้ สิ่งที่จะทำให้ต่างจากที่แล้วมา คือกระบวนการความคิดของเรานั้นแหละ มีเพลงแบบหนึ่งที่เรารู้สึก แล้วเราให้ความสำคัญกับมันเสมอเลย คือคำว่าเพลงที่นำเสนอแนวความคิด การนำเสนอแนวความคิดจะไม่ถูกตัดสินว่าผิดหรือถูก มันจะขึ้นไปในทางไหนตัวเพลงเองชัดเจนเองในตัวเพลงจบ มีข้อควรระวังอย่างเดียวคือความคิดของเราควรจะถูกนำเสนอให้เคลียร์ให้ชัดเจนให้เข้าใจ

ล่าสุดเราไปสอนที่ศิลปากร คณะดุริยางคศิลป์ มีเด็กคนหนึ่งเขียนเพลงเรื่องกับแก้ม วัตถุประสงค์คือสัตว์ต่างๆ ที่ต้องตายเพราะคนขี่ไม้ออกากินกับแก้ม ก่อนหน้านั้นคือเพลง พิทบูล คือหมาไปกัดเด็กตาย หมาถูกประณามมาก มีใครมองหมาบ้างไหมว่ามันเป็นหมาอย่างนั้น ก็เลี้ยงมันแล้วไม่ดู พอไปกัดคนตายก็ไปประณามมัน คือเขาเป็นคนคิดแบบนี้ ล่าสุดเขาส่งเพลงเรื่องกับแก้ม คณะกรรมการที่คุมสอบเกิดความสับสน เขาใช้คำว่า นั่นเสียงร้องไห้ของรถด่วน คือเนื้อหาคลุมเครือมาก คลุมเครือในชนิดที่ว่าเราไม่สามารถเข้าใจไปในทางเดียวกันได้ กรรมการมี 6 ท่าน ทุกคนคิดไปคนละเรื่องหมดเลยจากเนื้อเดียวกัน เราตั้งคำถามว่าถ้ามันเป็นเพลงที่นำเสนอแนวความคิดที่น่าสนใจ มีความคิดที่น่าสนใจเป็นมุมหนึ่ง พอพูดถึงมุมนี้ทุกคนก็ต สัตว์สำคัญเหมือนกัน เป็นชีวิตเหมือนกัน ทำไมต้องมาตายเกลื่อนบนโต๊ะกับแก้มของคนขี่มา มองมุมนี้ มันดีมากแต่สิ่งที่ไม่อยากเรียก

ว่าเป็นความล้มเหลว แต่มันก่อให้เกิดข้อกังขาในสิ่งที่นำเสนอ คือความไม่เข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือสิ่งที่กรรมการเห็นควรว่า น่าจะถูกปรับ เพื่อฝึกให้การนำเสนอแนวความคิดของคุณถูกชี้ไปในทางที่คนฟังแล้วได้เข้าใจสารนั้น เหมือนที่เราถามว่า เข้าใจได้เองเลยหรือเปล่าว่าสารที่เขาจะพูดในเพลงคืออะไร เหมือนเราเข้าใจได้เอง ตรงนั้นต้องเกิดความเข้าใจเอง

เรายกตัวอย่างง่ายๆ คือเพลง “นายไซ้เจียว” ของวงเฉลียง ใครเคยฟังเพลงนี้คะ มีสิ่งหนึ่งที่เรารู้สึกจากเพลงนั้น แต่ละคนเข้าใจว่าเป็นอะไรมั่งคะ

วิทย์ น่าจะเป็นความเรียบง่ายแต่สวยงาม

พีเจียบ เรียบง่ายแต่สวยงาม มีใครเข้าใจเป็นอะไรอีกไหม

พีเอม เอมก็เข้าใจไปในทางเดียวกันนะ

พีเจียบ มีใครเข้าใจเป็นอะไรอีกบ้างไหมคะ อย่างเช่น “ต้นชบากับคนตาบอด” เหมือนกัน มีใครเข้าใจว่าเขากำลังจะบอกอะไรไหม ใครเคยฟังเพลงนี้บ้าง เกิดไม่ทันไซ้ใหม่ (หัวเราะ) อายุเท่าไรว่ามาซี

บอล ผมหะอรับ 23 ครับ

พีเจียบ ก็ไม่น่าจะทันนะ (หัวเราะ)

พีหิง อย่างนายไซ้เจียวน้องอาจจะเคยฟัง แต่อาจจะจำไม่ได้ว่าจริงๆ แล้วเริ่มต้น

พีเจียบ เป็นไปได้ ไซ้

พีหิง เนื้อหาสาระเป็นยังไง

พีเจียบ ไซ้ รุ่นนี้หมดเลยเนอะ (หัวเราะ) ง่ายที่สุด “เธอหมุนรอบฉัน ฉันหมุนรอบเธอ” ของสกรับ คนแต่งคนเดียวกันแหละ เพียงแต่สกรับนำกลับมาร้อง เหมือนการพูดถึงอะไรที่มาเจอกันแล้ววิถีต้องเปลี่ยน ด้วยการยอมรับ และแรงดึงดูด แรงตกกระทบแรงอะไรทั้งหมด วิธีการเปรียบเทียบเป็นดาวเคราะห์อะไรทั้งหมด วงโคจรที่ต้องเปลี่ยนอะไรก็ตามแต่ วิธีอย่างนี้คือวิธีที่ทำให้เรานึกบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์อ้อกว่า เออเว้ย ถ้าเรายอมรับคนๆ หนึ่งเข้ามาในชีวิตแล้ววิถีเราต้องเปลี่ยน เป็นการบอกชนิดหนึ่ง คล้ายกัน ยกตัวอย่างกลับไป “นายไซ้เจียว” มันเป็นเพลงที่พยายามจะบอกว่า

ทำอะไรก็ทำให้ดีไปหะอย่างเดียว ถนัดอะไรก็ถนัดไป รู้ให้จริงรู้ให้ใ้รู้ให้ มันกับสิ่งนั้น อย่าง “ต้นชบากับคนตาบอด” ยกตัวอย่างต้นชบาที่ไปบานใน โรงเรียนสอนคนตาบอด คนมองไม่เห็น คนตาบอดมองไม่เห็นเขาไม่ได้เห็นได้ ด้วยตาแต่เขารับรู้ได้ด้วยใจ ถ้าใครเคยอ่านเจ้าชายน้อยก็จะพบว่ามันมาจาก ตรงนั้นด้วย แต่ที่มาของเพลงนี้มาจากคนแต่งเขาซัดใจกับ...มีจดหมายฉบับ หนึ่งเล็กๆ ส่งมาเขียนว่าเสียตายดอกไม่ไปบานในโรงเรียนสอนคนตาบอด (อืม) พอคนอ่านคือพีจิก-ประภาศ ชลศรานนท์อ่านแล้ว ก็ว่าไม่เป็นไรๆ บานได้

คิดต่าง คิดต่างสำคัญนะ แต่ต้อง
ชัดเจนว่าคิดต่างยังไง เพราะคิดต่างแล้วต้อง
เอาออกมาให้ชัดได้ เราคิดไม่เหมือนคนอื่นได้
เลยคะ ได้เลย เราคิดเราแอนตี้ทุกอย่างได้ เรา
คิดต่างทุกอย่างได้ เขาบอกว่าถ้าเราบอกว่า
ไม่ใช่มันเป็นเทาเข้มได้ แต่ต้องอธิบายให้ชัด
ว่าแล้วเทาเข้มในความหมายของเราคือยังไง

พีจิกก็บอกว่าไม่เป็นไร บางอย่างเห็นได้ด้วยใจ รับรู้ได้ด้วยใจ แล้วก็ ออกมาก็เล่าเป็นเพลง มีเพลงนึงของเฉลียงเหมือนกัน ชื่อเพลง “ไยแมงมุม” เหมือนแขวนนิ่งลอย แมงมุมน้อยกลางสายใย เหนียวแน่นซับซ้อนแต่อ่อน ไหว ทุกเส้นสายล้วนสร้างสรรค์ อันนี้เป็นเพลงหมดเลยนะ ไม่ใช่กลอนเปล่า เป็นคำที่บรรยายไยแมงมุมได้เห็นทุกอย่าง แก่เป็นสถาปนิกเนอะ แกมมอง ฟังชั้นของไยแมงมุมแล้วบอก โอ้โฮ อันนี้คือความอยากนะ แล้วเสร็จแล้ว ก็บอกว่า ไม่ได้แล้วฉันต้องเขียนเรื่องนี้เราต้องเขียนเรื่องไยแมงมุม ใครจะ เขียนเพลงเรื่องไยแมงมุมนะ (หัวเราะ) เขียนแล้วแบบพ้อออกมาเป็นเพลง แบบ โอ้ ฟังแล้วยอมนะ

ส่วนหนึ่งของความอยากจะบอกว่ากว้างมาก อะไรก็ได้ สิ่งรอบตัว เราได้หมด อินสพายได้หมด ทุกสิ่งอย่าง ในห้องถ้าเรามองไปนะมันถูกเขียน เป็นเพลงไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรไม่เคยถูกหยิบยกมากล่าวอ้าง เพราะอะไรรู้ ใหม เพราะว่าคุณรู้สึกในความอยากเขียนเพลงมีอยู่ไม่ก็ชนิด เสร็จแล้วมม มองของแต่ละคนที่คิดออก อยู่ในแต่ละจุด บางคนเปรียบเทียบกับห้องฟ้า

ถ้าเราจะเขียนเพลงเปรียบเทียบกับ
ท้อฟ้าอีกเพลงนึงก็ไม่ใช่เรื่องแปลก เพียงแต่
ว่ามุมที่เราเห็นท้อฟ้า นั้น แล้วเรายกมา
เปรียบเทียบกับมันคือมุมอะไรต่างหาก แล้วก็
ต้องเอาออกมาให้ได้ตั้งเจตนาที่อยากให้ได้ อัน
นี้การจัดการกับความอยากที่อยู่ข้างในให้
ออกมาเป็นรูปธรรมเป็นเรื่องที่ยุคที่สมัยก็
ยากเย็น มันต้องใช้ทั้งความกล้าและทักษะใน
ตัว

ลุงอ้อย จังหวะด้วยแหละ

บทกวี / เพลง / สมัยนิยม

ลุงอ้อย ถ้ามพ็เจ็บบนิตนึ่ง กวีกับเพลงกับบทเพลงเหมือนหรือมันต่างกันอะไร ยังไง

พี่เจ็บบ หนูพบกวีบางคนทีเขียนเพลง หนูพบคนเขียนเพลงบางคนทีคล้ายกวี แต่หนูไม่เคยเห็นพวกนักแต่งเพลงอาชีพเป็นนักกวี คือพวกนี้มันถูกซิดด้วยแมสด้วยการค้าขาย เหมือนที่จิกกับทอด้ ทอด้เกือบจะคล้ายกันแต่ไม่เหมือนกันเลย ถ้าถามว่าที่จิกเป็นนักแต่งเพลงใหม่ เป็นนักแต่งเพลง เป็นกวีใหม่ก็เป็น แต่ทอด้ ทอด้เหมือนเป็นกวีทีเขียนเพลงแต่ว่าไม่ได้เป็นเหมือนที่จิก ก็อธิบายลำบากนะ

ลุงอ้อย คือจริงๆ ทั้งสองเป็นเรื่องของคำ

พี่เจ็บบ ค่ะ เป็นเรื่องของภาษา

ลุงอ้อย สมมติว่าผมเห็นคำว่า “เรื้อยๆ มาเรียงๆ” ดูแล้วมันก็เหมือนกับว่าเป็นกวีอย่างนี้ใช่ไหม ทีว่า “นกบินเสียงไปทางเหนือ” มันก็เป็นเพลงใช่ไหม

พี่เจ็บบ เป็นเพลงด้วย

ลุงอ้อย ก็เลยลองคิดในรูปแบบทีเราจะจำแนกให้เป็นเพลงหรือกวี อันนี้เป็นเจตนาอะ แต่ว่าถ้าเราจะไม่ยึดว่ามันจะเป็นอะไรก็เป็นไปหอะ แต่ฉันจะใส่ทำนอง (หัวเราะ) ใส่เสียงอย่างนี้ก็ได้ใช่ไหม

พี่เจ็บบ ได้ค่ะ คืออย่างนี้ ภาษามียุคสมัยค่ะ ตอนเจ็บบฟังเพลงรุ่นแม่เจ็บบ “โน่นแน่่นนกเขา จุก จุกกู” นี่เจ็บบก็ขำนะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย อันนี้เป็นเรื่องยุคสมัยนะ

พี่เจ็บบ เป็นเรื่องยุคสมัย ก็ขำ เอ๋ ทำไมแม่ซื้ออะ มันมีก่อนหน้านั้นอีกนะ แล้วก็แบบว่า “นกเขาบินข้ามเขา ไม่ใช่ของเรามันเป็นของใคร” (หัวเราะ) คือมีหลายยุคสมัย รุ่นแม่เจ็บบฟังเพลง “บอกมาเลย ว่าคิดยังไง จะอยู่หรือไปก็บอกมา” อะไร? บอกอะไร? คือมีความเรื่องของยุคสมัยทีมากันอยู่ เด็กยุคนี้จะมีพวก “กึ่งบ้างอะไรบ้าง” พวกคำแบบนี้ใช่ไหม เป็นศัพท์ของเขา ก้าวข้ามยุคนี้ไปถอยไปอีกหน่อยนึ่ง ถอยไปจนถึงจุดนึ่งทีคุณรู้สึกว่ ภาษาแบบนี้คุณรู้สึกว่าเก่ามาก อย่างเช่นเพลงนันทิดา “บ่งบอก” ก็อาจจะเป็น

ไปได้ คือมีความไม่ทันของเรื่องยุคสมัยอยู่ เพราะฉะนั้นคำว่ากวีนี้มันกวีในยุคสมัยด้วย อย่างนี้ค่ะ

อย่างตุลย์ อพาร์ทเมนต์คุณป้า เราว่าเขาเป็นกวีของยุคนี้ การเขียนเพลงของเขา หรือเพลง “ปรากฏการณ์” เราชอบมากเลย รู้สึกว่เขาฉลาดมากเลย ทะลุในศาสตร์ของการเขียนเพลงมาก ชอบ พอไปอ่านหนังสือเขาก็เป็นกวีของยุคสมัยนี้จริงๆ นะคะ เขาพูด แต่มันไม่ใช่ของใหม่ ย้อนกลับไปในยุค 70 มีวีคล้ายๆ อย่างนี้ของพวกชาวเรืออยู่ บางอย่างคล้ายกันเพียงแต่ว่าเด็กยุคนี้ก็ไม่ว่านบทกวีบ้างรีเปล่า ไพวรินทร์ ขาวงาม รู้จักกันรีเปล่าพีไวท์จิกกรีเปล่า คือหนังสือเขาก็เปลี่ยนคะ หนังสือยุคนี้เขาก็เปลี่ยนภาษาเขาเปลี่ยนหมด มุมมองเขาเปลี่ยนหมด ตอนนีเรารู้สึกว่นี้วกลมเป็นนักเขียนของคนยุคนี้ ในขณะที่ยุคทีเป็นพีจิก พีจู้ อย่างนี้เขามียุคสมัยของเขาอยู่ เพราะฉะนั้นคำว่ากวี ถ้ากวีของเด็กยุคนี้แล้วเขียนเป็นเพลงก็เป็นเพลงของเด็กยุคนี้ ถ้าให้เรามองเราอาจจะรู้สึกว่อะไรยังงี้บ้าง (หัวเราะ) กับคำนี้หนุ่มๆ มากเลยเด็กชอบพูดกัน เขาพูดกันมาก

ลุงอ้อย เคยนั่งดูหรือว่าสนใจ ส่วนนึ่งทีเราสนใจเรื่องของระดับของเสียงด้วย เราก็กทำความเข้าใจกับมันได้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของคนตรี ระดับของเสียง แต่พอใส่เรื่องของภาษา เอ๊ะ แล้วกวีกับเพลงก็เกิดเป็นคำถามขึ้นมา ึ่ง แต่ก่อนมีศิลปินพวกเพลง จ่าง แซ่ตั้ง เขาก็เขียนกวี คนๆ ึ่งๆ ึ่งๆ แล้วก็บอกกวี สัมผัสทั้งนอกทั้งในทั้งบนทั้งล่างก็ทำไม่เจอ (หัวเราะ) คือเขาบอกว่าเขาเป็นกวีใช่ไหม แล้วจะบอกให้เป็นอะไรก็ได้รีเปล่า คือถ้าเราจะบอกให้มันเป็น ใช่ไหม ก็ถ้าสมมติว่จะเอาคำว่า คนๆ แล้วมาใส่ทำนอง ใช่ไหม พอถึงจุดนึ่งเราก็กมีความความรู้สึกว่ มันก็สนุกทีจะคิดนะ แต่ว่าผลของการคิดจะไปทำให้เราตันหรือไม่มีทางออกก็ต้อระวังเหมือนกัน

อันนี้เมื่อกั พี่เจ็บบพูดถึงเรื่องยุคสมัย อันนี้ก็จริงครับ คือครั้งนึ่งมันอาจจะถูกนิยมใช่ไหม นานไปก็กะกลายเป็นถูกใช้คำว่าเซย แล้วสักเดี๋ยวกะกลับมา ถูกแต่งตัวสักนึ่งนึ่งก็กลับมานิยมอีก อย่างนี้เป็นต้นนะ เราก็กจะเคยเห็น พอบางทีรูปแบบมันมาแล้วเหมือนกับคอนเทนท์ทำไม่เจอกัไปเอาคอนเทนท์เดิมมาใส่ ก็เป็นเหมือนแร็ปซึ่งเอารูปแบบกลับมาใส่กับตัวเนื้อหา

เดิม มันก็วน สมมติเราจะเขียนเพลงอันนึงขึ้นมาโดยมีเจตนาว่าอยากจะให้คนมาช่วยกันดูแลสิ่งแวดล้อม เราเอายุคสมัยนั้นมาแล้วก็มาบอกคนรุ่นนี้ เขาอาจจะไม่รับนะ ขอเอาไว้อีกทีหลังกำลังอินกับแนวคิดอย่างหรือแนวอะไรอย่างนั้นนะ อันนี้ก็กระแสนะกระแสนะเขาหน่อย (หัวเราะ)

พีเจียบ ในการนำเสนอของยุคสมัยนี้จริงๆ แล้วพีเองไม่ค่อยชอบคำว่าการตลาด แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันกระจายไปสู่วงกว้าง และหลายๆ มูลนิธิฯ ก็ดีหลายๆ เจตนารมณ์ขององค์กรที่จัดตั้งขึ้นมาก็ดี ด้วยความที่เป็นลักษณะอย่างนั้นนะ บางทีเขาอาจจะไม่ได้นึกถึงความสำคัญของเรื่องนี้ หรืออาจจะไม่รู้สึกรู้สึว่าเป็นเนื้อหาใจความที่ต้องให้ความสำคัญ บางองค์กรจัดตั้งทำเพลงทำอะไรขึ้นมาก็ตามคุณลุง มันเหนียวแน่นมาก ชัดเจนมาก ไม่ได้ถูกเคลือบไว้ด้วยสารรับง่ายเลยนะ

ลุงอ้อย อืม

พีเจียบ เหมือนเอ็มแอนด์เอ็มนะ เราต้องเคลือบบ้างอะไรบ้าง (หัวเราะ) เพื่อให้คนรุ่นนี้ อย่างน้อยคือได้อมเข้าไปแล้วก็ไปพบว่าเนื้อแท้ข้างในคืออะไร แล้วก็ได้รับสารอาหารชนิดนั้น ทำให้เรื่องเหล่านี้รับง่ายขึ้น เจตนารมณ์อะไรก็ตามแต่ การรับธรรมชาติก็คือการอนุรักษ์อะไรบางอย่างเรื่องก็ดี ถ้าถูกเคลือบไว้บ้างด้วยความไพเราะเพราะพริ้ง ง่ายเลยนะ จะช่วยได้มากเลย ร้องกันไปเถอะข้างในเนื้อหาใจความอะไรอย่างนี้

วิธีการนี้ของนักแต่งเพลงหลายคนเหมือนกันนะ ชอบแอบแทรกไว้ ยกตัวอย่างง่ายๆ เลย เพลง “พันธุ์ทิพย์” ของเสก โลโซ เองง่ายๆ ก่อนนะ เสกกำลังจะบอกว่า เฮ้ย หยุคชื่อ mp3 เตี่ยวนี้ วิธีที่เสกเขียนโอโลมปฏิโลมมาก็คือไม่อยากไปพันธุ์ทิพย์ ในเนื้อในแทรกเรื่องผู้ชายคนนึงที่ไม่มีเวลาให้แฟน ก็พาไปได้หมดทุกที่เลยบนโลกนี้ยกเว้นไม่อยากไปพันธุ์ทิพย์ เพลงแบบนี้ นักแต่งเพลงเราวิเคราะห์กันเองว่าคิดออกคิดได้ก็คิดไป คิดไม่ออกก็ฟังกันเพลินๆ ไปแล้วกันเดี๋ยวค่อยมาว่ากันใหม่เพลงหน้า เจตนาสอดแทรกไว้อยู่เพื่อที่จะให้คนรับได้ย่อยไปว่า อาจจะมีสักวันว่าคอนแบบทำไมที่เสกของเราไม่ไปพันธุ์ทิพย์วะ (หัวเราะ) แล้วก็แบบว่า อ้อ เขาต้องนี่แน่ๆ เลยอะอย่างนี้ (หัวเราะ) ซึ่งถ้อยคำในเพลงของเสกคือ จากที่ทำงานจนหน้าตา

จะเขยน้ำคำให้เธอหน้าแดง ทุกอย่างแบบไม่ทิ้งนะ มันอยู่ๆๆ แต่พอถึงเวลาไม่อยากไปพันธุ์ทิพย์ แม่ที่อีกแล้ว “อะไรของมันเนี่ยเพลงนี้” (หัวเราะ) สุด (corporate / ที่เกี่ยวกับบริษัท) จะอธิบายนะแม่ มันเป็นเรื่องคอร์เปอเรทๆ (หัวเราะ)

บางที การต้องอธิบายอะไรให้คนฟังที่หลากหลาย ความเข้าใจที่ หลากหลายระดับอายุวัยมันก็ยาก ฉะนั้นมันมีอีกคำนึงของการจะสร้างงาน กลุ่มเป้าหมาย คิดนิดนึงว่าสิ่งที่เราอยากบอก ใครเป็นคนฟังและกลุ่มคนฟัง เขามีที่ทำอะไรอย่างนี้ เขามีความรู้ต่อเรื่องนี้ในระดับไหน สมมติวิศวกรอยากเขียนเพลงรัก เธอช่างเหมือนโครงสร้างที่อะไรก็ว่า (หัวเราะ) “ฉันจะเป็นเส้นสายของไฟให้เธอโชติช่วง” สมมติว่ามันไม่เข้าใจหรอก (หัวเราะ) วิศวกรไฟฟ้า วิศวกรต่างๆ เอาเป็นพยาบาล “เธอเป็นเหมือนไซกระดุก”

ลุงอ้อย เข็ม เธอเป็นเหมือนเข็มเหมือนยา (หัวเราะ)

พีเจียบ “ทิมแทง ฉันทะปล่อยบางอย่างลงไปก็แล้วกัน” (หัวเราะ) “สู้เธอรักษาเยียวยาให้เธอหายดี” โอโห ยากนะ ก็เป็นการยกตัวอย่างแบบผิวๆ นะ แต่ที่เคยเห็นเนื้อแบบนี้มาแล้วพีถึงยกตัวอย่างได้ วิศวกรนี่แหละชอบเขียนอะไรแล้วแบบ...คือเรื่องที่เราระจะหยาบๆมาพูดมาบอกเล่าถ้ามันถูกเคลือบไว้ด้วยอะไรบางอย่าง จะด้วยความไพเราะก็ดี จะด้วยความหลอก ล่อด้วยวิธีการไหนก็ตามแต่ ด้วยเจตนาอันแท้จริงถ้าถูกเคลือบด้วยเราใช้คำว่า “ชื่นเชิง” ก็เป็นอีกสเต็ปนึงขึ้นไปก็จะย่อยง่ายรับง่าย ก็จะช่วยได้ ลองยกตัวอย่างเพลงรักสิ่งแวดล้อมรักธรรมชาติ ที่เรารู้สึกว่าแบบ โห เราชอบเพลงนี้ มีไหม ค่อยๆ นึกนะ

ลุงอ้อย ผมนึกได้เลยนะ

พีเจียบ เพลงอะไรคะ

ลุงอ้อย “หิ่งห้อย”

พีเจียบ อ้อ “หิ่งห้อย” ระบบนิเวศเลยอันนี้

ลุงอ้อย จริงๆ คือไม่ได้ลำดับความเป็นเหตุเป็นผลนะ แต่ด้วยตัวมันเองเลยนะมันน่ารัก มันไม่มีพิษไม่มีภัย

พีเจียบ มีอีกไหม คนอื่นมีอีกไหม

ท็อป ฟุ้งแสงตะวันครับ แบบให้เห็นถึงความสวยงามของธรรมชาติ ความ

ไร้เสียงสา รู้สึกว่าเข้าถึงกลุ่มเด็กได้ง่ายมาก ได้ยินมาตั้งแต่ตอนเด็กๆ ก็แบบ ร้องคลอตามได้

พี่เจี๊ยบ อืม ก็ติดตามตรงใจใช่ไหม มีอีกไหม

วิทย์ ของ Michael Jackson ครีบ “We are the world”

พี่เจี๊ยบ อ้อ ก็เป็นแบบนี้ไปเลย

ลุงอ้อย ไอนั้นก็นั่งฟัง 10 เทียวได้เหมือนกัน (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ เพลงไทยมีไหม ตอนพี่แต่ง “เก็บไว้ให้เธอ” พี่เป็นพวกแบบว่า อนุรักษ์โลกมากตอนนั้น พี่บรรยายทุกอย่าง “แดดที่อ่อนใส หอมกลิ่นของ วันใหม่ เมฆน้อยๆ ยังลอยเป็นนิทานบนฟ้าไกล อยากให้เธอได้มาอยู่ตรงนี้ จัง” อีเธอนี้ย ขอใช้คำว่าอีเธอนะ อีเธอต้องมันมาเพื่อที่จะหาแนวร่วมเท่านั้นเอง “หยาดฝนที่ทอสายพรุ่งพรุลงพื้นดิน ไบไม้แตกกิ่งใบมาสู่โลกใบใหม่ เด็กน้อยๆ ยังคงมีฝันลอยไปกว้างไกล อยากให้เธอได้มาอยู่ตรงนี้จัง” แต่งหน้าทีวี นั่งอยู่มันมีโฆษณาอะไรก็ไม่รู้มีไบไม้เหี่ยวๆ มีเด็กวิ่งๆ แบบไม่ได้แล้วโลกเรา ช่วงนั้นแบบวัยรุ่นไง ปีศาจ แต่งเพลงนี้เพื่อแบบว่าโลกมันสวย ฝนตกแล้วเวลาไบไม้อ่อนๆ แตกออกมานี้มัน...อืม พี่ตั้งใจว่าจะแต่งเพื่อเป็นเพลงเพื่อธรรมชาติ เพื่ออะไรไม่เคยบอกใครเลย ทุกคนร้องเพราะว่าอยากให้เธอได้มาอยู่ตรงนี้จัง (หัวเราะ)

พี่เอม ประโยคนี่เลย

พี่เจี๊ยบ จุ่มน้ำสีนิดเดียวเอง คือมันเป็นไอศกรีมชนิดหนึ่งแล้วเราก็ไปจุ่มสี แต่งหน่อยนึงเคลือบไว้ แล้วก็อยากให้กำลังใจคนคือเราเป็นบ้านนอก เป็นเด็กบ้านนอกมาอยู่ในกรุงเทพฯ เราแบบเซ็งวะขึ้นรถเมล์รู้สึกอะไรอย่างนี้ มันมีบางเพลงบ้านนอกนะ กลิ่นดิน กลิ่นฝน กลิ่นกับข้าวแม่ กลิ่นข้าวแม่หุง ทำไม้ไม่เหมือนที่นี้วะ กลิ่นไข่เจียวแม่ มีเนื้อแปลงด้วยนะ “ลมที่โชยพัด ต้นหญ้าชี้หมาปลิว แดดที่อ่อนใส หอมกลิ่นแม่เจียวไข่ เด็กน้อยๆ เอาปืนมาไล่ยิงกันวันวาย อยากกินไข่ของแม่จัง” (หัวเราะ) คือตอนเด็กเล่นควาบอยแบบ โฟ้งๆ นึกออกไหม จริงๆ แล้วเป็นเนื้อนี้ก่อนด้วยซ้ำ แต่งแล้วแบบ โอ้โฮ คงขายออกกะเนาะ (หัวเราะ) ไม่ได้ ต้องเปลี่ยนแล้วโฆษณานั้นเว็บผ่านมาหน้าทีวี แล้วก็ปรับปุ๊บๆ เป็นความไม่รู้หมดเลย ตอนแรกมันสนุก เนื้อ “อยาก

กินไข่เจียวของแม่จัง” หลังๆ นี่ทุเรศเลยนะ (หัวเราะ) ออกอากาศไม่ได้เลย แต่ว่าเป็นความเพลิดเพลิน เสร็จแล้วเราก็ปรับมาเป็นเนื้อนี้ แต่เจตนาคือแบบสำนักบ้านเกิดเลย คิดถึงบ้าน คิดถึงแบบสนามหญ้าตรงบ้านคิดถึงตอนความเป็นเด็กของเรา คิดถึงเพื่อน คิดถึงเพราะว่าตอนนั้นมาอยู่กรุงเทพฯ ได้เริ่มทำงาน มันเหนื่อย ล้า ภาวะแบบ โอ้โฮ ทำไม่กรุงเทพฯ ไม่สนุกเลย คิดถึงบ้านนอก นี่คือเพลงคิดถึงบ้านนอกของพี่นะ ซึ่งพี่ก็ไม่เคยบอกใครเลย แต่เวลาร้องให้คนอื่นฟัง เขาก็จะแบบว่าร้องกันเป็นเพลงรัก จริงๆ ไม่ใช่เลย สิ่งที่เรามาจากข้างในเราเป็นเรื่องความคิดถึงบ้าน

และหลายครั้งที่เราร้อง เด็กบางคนก็เดินมาบอกว่าพี่หนูฟังเพลงนี้แล้วนึกถึงตอนหนูเป็นเด็ก แต่ที่เราารู้สึกว่าเราซึ้งแล้ว คำว่าเป็นเด็กมันรวมทุกอย่าง มันรวมอากาศ สิ่งแวดล้อม บ้าน แม่ ครอบครัว เพื่อน รู้สึกว่าเมื่อไหร่ที่รู้สึกท้อให้กลับมา ให้รู้ว่าตรงนี้นั้นยังมีที่ที่หนึ่งที่แบบว่าคุณกลับไปเมื่อไหร่ ก็คือคุณในวันนั้น ทุกคนต้องมีที่แบบนี้ รากนะเป็นอะไรก็ได้แต่ ต้นนะแต่งสวยๆ หน่อย แต่ถ้าเราอยากแต่งเป็นบอนไซรูปนกหงส์หยกอะไรอย่างนี้นะ (หัวเราะ) ก็แต่งไป อันนั้นก็แบบเพคะนะ มีเพลงแบบเพคอยู่แต่ว่าแล้วเพลงแบบนั้นมันก็จะถูกตกแต่งประดับประดาได้ประมาณนึง แต่ต้นไม้ที่สวยงามด้วยตัวเองจริงๆ ฟอรัมที่สวยงามด้วยตัวมันเอง ความร่มรื่นที่เกิดขึ้นจริงๆ มันอยู่นาน อยู่แบบที่...แปลกที่ที่เพลงนี้เด็กๆ ก็ยังได้ยินอยู่ พี่ก็ไม่รู้ว่าเขาไปได้ยินมาจากไหน แต่พอร้องไปทุกคนจะแบบ อืม แล้วมีหน้าตาบอกบุญนะ (หัวเราะ) หน้าตาแบบมีประกาย อันนี้เป็นความสุขที่นายทุนไม่สามารถเอาไปจากเราได้ อันนี้มันเป็นความสุขที่คนสร้างงานสร้างจะได้มันเต็มๆ ทุกครั้งที่ร้องเพลงแล้วแบบมีสายตาที่แบบ...อย่างนี้ ตรงนั้นเป็นพลังงานชั้นดีซึ่งจะได้กับพวกคุณที่ทำงาน ที่เอาความอยากออกมาเป็นรูปธรรม ที่เอาสิ่งที่รู้สึกออกมาเป็นเพลง เชื้อใหม่สิ่งไหนที่เราารู้สึกนะ คนในท้องนี้มีความรู้สึก นั้นเพราะเราเป็นมนุษย์เหมือนกัน แล้วมันถึงมีคำว่าแบบมันแต่งได้ไงวะ นึกออกไหม พอเราฟังเพลงแล้วแบบ โอ้โฮ จัดใจๆ อย่างนี้ โดนๆ ภาษาวัยรุ่น (หัวเราะ)

ลุงอ้อย พี่เจี๊ยบกำลังดิงไว้ “ลุงมาด้วยหนอยน้ำ”

พี่เจี๊ยบ สมัยลุงอาจจะบอกว่า ประทับใจอะไรอย่างนี้ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย สมัยผม คำที่มันเป็นคำวัยรุ่นคือคำว่า “มะ”

พี่เจี๊ยบ โอ้โฮ (ทุกคนในห้องหัวเราะเสียงดัง)

พี่หนิง มะจิงๆ

พี่เอม ฎกๆ

พี่หนิง รู้จักรายการ “มะจิง” ไซ้ไหม

ลุงอ้อย รู้จักไหมละคำนี้ คำว่า “มะ”

พี่เจี๊ยบ ตอนนั้นหนูเด็กนะ คำเนี่ย (หัวเราะ)

ลุงอ้อย “โคตรมะเลย” (หัวเราะ)

พี่หนิง “จ๊าบ” กับ “มะ”

พี่เจี๊ยบ เออ มี “จ๊าบ”

ลุงอ้อย “จ๊าบ” ไม่ใช่รุ่นผมแล้ว รุ่นผมต้อง “มะ”

พี่เจี๊ยบ รุ่นนี้เขาอะไร

มีเสียงตอบ เก่ เจ้ง ฯลฯ

นิว “มะ” แปลว่าอะไร

พี่เอม “มะ” แปลว่าเจ้งเนอะ

พี่หนิง เจ้ง โดน

คำถาม มาจากคำว่าอะไร

พี่เจี๊ยบ “มะกัน” เนอะ

ลุงอ้อย เอ้อ “มะกัน”

พี่เจี๊ยบ คือใครเท่ๆ เจ้งๆ ดูแบบ “มะ” ถัดรุ่นลุงมารุ่นหนู “จ๊าบ” น่องพวกนี้ทั้งสองคำเลย (หัวเราะ) เด็กรุ่นนี้เขาอะไรละ เขามีเยอะเนาะ “โดน” “แรง” (ออกเสียงหัวเราะ)

พี่หนิง “อย่าได้แคร์”

พี่เจี๊ยบ “อย่าได้แคร์” (หัวเราะ) ศัพท์ยุคนี้สมัยนี้จะไปอย่างนี้แหละ ฉะนั้นสมมติว่าเรากำลังจะพูดเรื่องนึงให้เห็นภาพของคำว่า “เจ้ง” ในยุคนี้สมมติว่าน้องเกิดแบบ เอาคำนี้ไปใช้ดีกว่า วันนี้ “มะ มาก” เพื่อนอาจจะแบบทำหน้าเบลอ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ถ้าไม่รู้เลยมันอาจจะเป็นใหม่นะ

พี่เจี๊ยบ อ้อ ถ้าไม่รู้เลยมันจะเป็นใหม่

พี่เอม เอามาใช้ใหม่

พี่เจี๊ยบ ของเก่ามากคือของใหม่ที่สุดจำไว้เลย ยิ่งถ้าถ้าเป็นความอาร์ตนะ (Jimi Hendrix) อัลเตอร์ฯ เมื่อก่อนจิมมี เฮนดริกซ์ทำมาตั้งนานแล้ว ก็ดาร์แบบปี๊ดวิตบี้มคือไม่มีอะไรใหม่เลยเพราะฉะนั้น เก้าที่สุดมันเอามาได้ริโทร มันก็ริโทรได้ทุกอย่างเลยนะคะ การแต่งตัวก็ใช่ กางเกงนี้เราก็คเคยเห็นแม่ใส่ในหัว ไซ้ไหม เราจำได้ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ไม่ แต่ก่อนมันถอดง่าย

พี่เจี๊ยบ หัวเราะ แล้วยังไงคะ ตอนนี้

ลุงอ้อย ตอนนี้มันถอดยากนะ

พี่เจี๊ยบ แล้วลุงอ้อยรู้ได้อย่างไรคะ

ลุงอ้อย อ้าว มันเป่ามันสั้นๆ นะแต่ขามันบานนะ

พี่เจี๊ยบ อ้อ แต่เดี๋ยวนี้มันแบบสลิปไซ้ใหม่ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย โอ้โฮ คนน้องใหญ่อย่าไปใส่เลยนะ (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ รุ่นลุงอ้อยนี้เป็นเขาอะไรคะ

ลุงอ้อย ขาบานๆ

พี่เจี๊ยบ ขาบาน

ลุงอ้อย เอวต่ำอย่างนี้แหละ ขาบาน มันก็จะดูตัวยาว

พี่เจี๊ยบ เห็นตุ่น บอดี้สแลมตรงสตาร์บ๊อคบ่อยมากเลย “ไอ้ตุ่นเอ๊ย พี่ถามหน่อยเหอะ เอ็งถอดกางเกงยกกริปเลาะวะ” (หัวเราะ)

พี่หนิง เดินลำบากไหม

พี่เจี๊ยบ ไอ้ตุ่นบอก “เฮ้ย พี่เดี๋ยวนี้มันเป็นผ้ายืด” เดี่ยวนี้เขาเป็นผ้ายืดคะ

ลุงอ้อย

ลุงอ้อย ไม่ บางคนเขาก็อยากจะเป็นแบบนี้แหละ แต่ไม่รู้ว่าจะยืดมันเป็นยังไก็เลยใส่ผ้าที่มันธรรมดา พอนั่งแล้วมันก็หลุดเองได้เลย (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ แบบว่าเป็นเลคกิ้งเลยนะ หน่าๆ เลย ก็สืบมา ถ้ามไอ้ตุ่นสลิปไปไหนวะ (หัวเราะ) ตุ่นมันก็ซ่า คือรุ่นพี่ (หันไปหาลุงอ้อย) หนูก็รุ่น 70 พี่นะเกิด 70

เลย ยุค 1970 ยุคแบบฮิปปีเลย พี่ชายเป็นฮิปปีเลยได้รับอิทธิพลมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย แต่จริงๆ แล้วตอน 10 ขวบ ก็คือยุค 80 นี่เป็นยุคดิสโก้ เพลงในยุค 80 นี้จะเป็นเพลงที่แบบจิตใจที่สุดแล้ว (หัวเราะ) ลุงอ้อยเกิดปีอะไรคะ 60?

ลุงอ้อย 51

พี่เจ็บบ 51

ลุงอ้อย เกิด 51 แต่ว่าถ้ารู้เรื่อง

พี่เจ็บบ 51 เหมอ

ลุงอ้อย ใช่

พี่เจ็บบ คุณพระ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย อ้าว แต่นับขึ้นมาสัก 10 ปีใช้ไหมละ ตอนนั้นเพลงที่เราฟัง “A hard day’s night” เดอะบีเทิลส์ เราเด็กแต่เขาวัยรุ่น ใช้ไหม แต่ว่าเขาบ๊อบบุลาร์มากโข สมัยนั้นยังเป็นแค่แผ่นเสียง ยังไม่มีคาสเซ็ทเทป เริ่มจากยุคนั้น ก่อนหน้านั้นก็จะเป็นรุ่นบุพการีเรา ก็จะเป็นเมททิล โค เอลวิส เพรสลีย์

พี่เจ็บบ เอลวิสอะไรนะ คลิฟ ริชาร์ดใช้ไหมคะ (Cliff Richard)

ลุงอ้อย คลิฟ ริชาร์ดยั้งน้องเอลวิสใช้ไหม

พี่เจ็บบ น้องคะ ถ้าพูดถึงบีเทิลส์ทุกคนก็ต้องรู้จักจอห์น เลนนอนนี่ใส่เสื้อมาด้วยนี่ (หัวเราะ) (John Lennon)

ลุงอ้อย ไม่ใช่สุรสีห์เหมอ (หัวเราะ)

พี่เจ็บบ ตายละ พี่อ้อมก็ได้ละ ทุกคนต้องรู้จักเพลง “Imagine” ใช่ไหม เอม ทำไมยังรู้จักละ เจตนาของเพลง ความอยากบอกของจอห์น เลนนอน ที่ทุกวันนี้ยังร้องกันอยู่เลย แปลกเนอะ โลกที่มีสงครามอยู่ เพลงนี้ก็ยังอยู่ โอ้โฮ รู้สึกว่าบางอย่างมัน long live นะ เราไม่มีทางรู้หรือว่าเจตนาของเรา สิ่งที่เราอยากบอกมันอาจจะอยู่ไปแบบ...โอ้โฮ คน 60 ก็พูดถึง คน 50 ก็พูดถึง ทุกวันนี้ก็รู้จักแล้วก็ยังเป็นเพลงที่แบบต้องทำทำนี่ ต้องคารวะนะ บางเพลงอยู่นานกว่าชีวิตเรานี้ มีพลังนะ

ลุงอ้อย หนึ่งสมัยใหม่หลายเรื่อง เอมเพลง คือเขาเหมือนกับว่ามีที่มาของเพลงใช้ไหม สมัยก่อนการตลาดอาจจะยังไม่แข็งแรงนะ อาจจะเป็นเรื่อง

ของบริบทที่โดนใจ ก็มีหลายเพลงที่เอามาใช้ในหนังแล้วเราก็รู้สึกชอบเพลงนั้น บางเพลงเรียกว่าเกิดในยุคคำทาสเลย แล้วมาถูกใช้ในหนังสมัยใหม่ เด็กบางคนนะ โอ้โฮ เพลงเพราะจังเลยไม่รู้ใครแต่งก็ไปหาในยุคสมัยนี้ก็หาไม่เจอว่าใครแต่ง ยกตัวอย่างนะ อันนั้นนอกเรื่องนิดนึง อย่างเพลง “Amazing Grace” ซึ่งพ่อคำทาสนะเป็นคนแต่ง คือเรือแตกจากไปชนทาสจากแอฟริกา มาแล้วรอดตาย โหมเมนต์ของการรอดตายเขาเรียกว่ามัน “amazing grace” ซึ่งแกก็มาแต่งเป็นเพลง แล้วเพลงนี้เขาบอกว่าสงครามอเมริกาฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้มันรบกันแทบตาย แต่มันร้องเพลงเดียวกัน (หัวเราะ)

พี่เจ็บบ เออ มันยิ่งใหญ่นะ

ลุงอ้อย เออ มันร้องเพลงเดียวกัน คือแม้กระทั่งคนขาวคนดำก็ร้องเพลงเดียวกัน ยุคที่สี่ต่างนี่นะ

พี่เจ็บบ ถ้าในหนังนะคะ นื่องๆ เขาอาจจะมีส่วนที่มีใครตายในหนัง เขาจะร้องกันแบบว่าในหนัง เพลงนี้ที่ถูกนำมาใช้เห็นบ่อย เดี่ยวนะ “Amazing Grace, how sweet the sound...” (พี่เจ็บบร้องเพลงนี้)

ลุงอ้อย ใช่ อย่างเพลงนี้ถ้าใครดูหนังญี่ปุ่นเรื่อง *The Village Album* คือหมู่บ้านนึงกำลังจะถูกหายไปด้วยการสร้างเขื่อนแล้วน้ำท่วม แล้วเขาก็ถ่ายรูป เมมโมรี่เอาไว้ทุกครอบครัวที่อยู่ตรงนั้น เพื่อเก็บเอาไว้ดูกัน ยังไงก็น้ำท่วมแน่แล้ว แต่เพลงนี้จริงๆ แล้วโดยความอะเมซิงมาก ไม่ใช่เป็นเนกาทีฟนะ grace ก็คือเป็นเรื่องของความยินดี ความงาม ความมีความผุดเกิดหรืออะไรก็ตามแต่ แต่ว่าเราฟังที่ไร เราารู้สึกมันฮีทมากเลย

พี่เจ็บบ น้ำตาเล็ดน้ำตาไหล

ลุงอ้อย เออ

พี่เจ็บบ ถูก ไปหาฟังในยูทูบ “Amazing Grace” แล้วจะมีคนร้องหลายเวอร์ชันมาก แล้วในหนังจะชอบเป็นแม่มายิวตัวร้ายแบบร้องกันสุดๆ ช่วยเอาผ้าเช็ดหน้ามาบังอะไรบ้าง (หัวเราะ)

ลุงอ้อย แต่คนที่เอามาที่ทำขึ้นมาอีกทีนี่ (Judy Collins) ชื่อคอลลินส์ร้องด้วยเสียงเขาเองเลย ไม่มีเครื่องดนตรีเลยนะ แต่พาวเวอร์เสียงเขาคือบางทีเพลงมันทำให้พาวเวอร์เกิดด้วย

พี่เจ็บบ ใช่

ลุงอ้อย คือด้วยความอินของมันนะ เพลงบางเพลงไม่ได้ดึงความรู้สึกเรา มาก เราก็พลังก็ตกเหมือนกัน

พี่เจ็บบ ใช่ แปลกดีเหมือนกันค่ะ พูดเรื่องย้อนยุคขอพูดอีกเพลงหนึ่งคือ ใคร รู้จักเพลง “No women no cry” บ้างคะ ของบ๊อบ มาร์ลีย์ ^(Bob Marley) มันเป็นเพลง ที่แบบ (พี่เจ็บบร้องเพลง) “no women, no cry. no women, no cry.”

แค่นี้เองนะ แบบว่าโอ้โฮ นึกออกไหม หลายๆ เพลงของบ๊อบ มาร์ลีย์ คือเขาเป็นนักเคลื่อนไหว นักปฏิวัติเหมือนกัน เป็นนักดนตรีชาวจาไมก้า แล้วก็ไปโดดอลของคนของทั้งโลกคนนึงเลย พอๆ กับจอห์น เลนนอนเลย ในยุคที่เขาทำเพลงไม่มีเอฟเฟ็คท์ ไม่มีซาวด์ ไม่มีอะไรเลย ไม่มีแบบแบบ หูรูดอลังการของเครื่องดนตรีชนิดใดเลย มันมีแค่นักร้องกับทำนองที่แบบ เพลงทุกวันนี้ทำอะไรไม่ได้เลย คำก็ง่าย no women no cry โคตรจริง ฟังแล้วมันก็อินนะค่ะ คือนักดนตรีรุ่นนี้สู้กันไม่ได้ วัดกันไม่ได้ตรงนี้เลย ตอนนี้อยุคสมัยดนตรีอาจจะ โอ้โฮ ซาวด์เอฟเฟ็คท์ทุกอย่างเยี่ยมยอด คนเป็นตีว่า ^(Diva / นักร้องหญิง ที่เสียงดี และมีชื่อเสียง) ก็ร้องเก่ง แต่พอมองย้อนกลับไป เพลงที่เป็นจิตวิญญาณจริงๆ มันสู้กันไม่ได้เลย คลาสสิกกว่ากันเยอะมาก เหมือนบางทีความเรียบง่ายของบทเพลง ก็ทรงพลังในตัวมันเองได้ เจตนา มัน ความเพียวของมัน เราว่าอะไรก็สู้ไม่ได้ แต่ว่าเราต้องแบบ...อ้าวมันออกมาให้ได้ ใช้คำนี้ (หัวเราะ) ต้องแบบเอามันออกมาให้ได้นะ

ลุงอ้อย มีเพลง “Africa Unite”

พี่เจ็บบ ร้องซิลู (หัวเราะ)

ลุงอ้อย บ๊อบ มาร์ลีย์เหมือนกัน เราก็ชอบจังหวะใช้ใหม่ แต่ว่าไม่ได้ในความหมายใจ เพราะว่ามันเป็นภาษาอังกฤษใช้ใหม่ ตอนที่เรามีเรียนเราก็ร้องกัน แต่ว่ามันก็อดจะกระแะกระแหน หรือว่าอดไปเรื่องตลกไม่ได้ใช้ใหม่ ก็ใครจะไปรู้อะไร แอฟริกาอยู่ไหน

พี่เจ็บบ อ้อ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ก็มันร้องแอฟริกาอยู่ไหน

Hatch-U อ้อ (หัวเราะพร้อมเพรียงกัน)

ลุงอ้อย แต่ว่าเราก็ไม่ได้แตกในภาษา แอฟริกาอยู่ไหน เราก็ฟังแบบคนไทย ใช้ใหม่ ก็ใครจะไปรู้อะไร แอฟริกาอยู่ไหน (หัวเราะ)

พี่เจ็บบ มุขนี้ลุงอ้อยโอเคเลย (หัวเราะ) จิตๆ เออ แต่เขาเป็นพวกนักเคลื่อนไหวนักปฏิวัติคะ เพลงเขาอย่าง “Get up, stand up” เป็นเพลงปลุกกระตุ้นให้คนแบบ buffalo social เนอะลุงเนอะ คือพอโลกมีความขัดแย้งจะมีคนอยู่ไม่กี่คนที่ถูกหยิบเอาเพลงมาร้อง ก็มีบ๊อบ มาร์ลีย์ มีจอห์น เลนนอน ล่าสุดเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่เฮติที่ “We are the world” ถูกนำมาคัพเวอร์ใหม่อีกที แล้วแบบ โอ้โฮ ลุงต้องไปหาดูคะ มีตัดตอนหนึ่งที่เอาไมเคิล แจ็คสันมาร้องในตอนหนึ่งแล้วแบบ โอ้โฮ ฝึเข้าเลยอะหนู (หัวเราะ) ขนลุกเลย น้ำตามัน... ขึ้นมาเป็นเสียงเด็กร้อง แล้ว “We are the world” ตอนนั้นมันเอธิโอเปียโงะ เอธิโอเปียแล้วโบโนมั้งคะกับไมเคิล แจ็คสัน เกิดความอยากที่จะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เฮ้ย เราเงิงๆ มาแต่งเพลงร่วมกันเถอะ แล้วเอาเพลงเอารายได้ทั้งหมดของเพลงมอบให้ ความอยากแบบนี้มัน เห็นไหมอย่างที่บอกแล้วว่า...

ลุงอ้อย มันเปลี่ยนโลกเนอะ

พี่เจ็บบ ใช่คะ พอวันนึงพอเฮติมันเกิดเหตุการณ์นี้ แล้วพอมาคัพเวอร์อีกทีด้วยศิลปินของยุคนี้ แล้วท่อนหลังมีแร็ปติดอ่าด้วยนะ โอ้โฮ จืดมาก (หัวเราะ) คือในยุคนี้มันต้องมีแร็ปติดอ่าแล้ว ใช้ใหม่ แต่เป็นแร็ปติดอ่าที่แบบมีชั้นเชิงนะ

ลุงอ้อย “We are the world, We are the world world world” (หัวเราะ)

พี่เจ็บบ แล้วเขาร้องแบบวัยรุ่นนะลุง ใส่เอฟเฟ็คท์ร้องในแบบกินกันไม่ลง เอาอย่างนี้ ในภาษาคนทำเพลงนะ นึกออกไหมถ้าเราเป็นคนที่จะต้องทำ “We are the world” อีกรอบเราคงขี้แตก ใช้คำนี้เลยนะ (หัวเราะ) แรงกดดันมันทั้งโลกนะค่ะ แต่ว่าเขาก็ทำแบบในยุคนี้ มันมีวิธีการร้องแบบนี้ นักร้องรุ่นนี้ เซเลบรุ่นนี้มาแล้ว ก็ยังคงความขนลุกได้แบบ...แล้วเขาตัดสลัดกับภาพที่เฮติโงะ ภาพเด็ดที่แบบบ้านพังหมดแล้วพ่อแม่ตายหมดแล้ว แต่ที่ร่วมกันร้องเพลงนี้แบบว่า โอ้โฮ ไปดูเลยเศร้ามากเพลงนี้ อินละ

จะร้องให้ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ออย่าเพิ่งนะ เปลี่ยนมู้ดละกัน เป็นเพลงชาติ พอช่วยได้ไหมไม่ให้ร้อง (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ ได้ค่ะ ได้เยอะเลยคะ (หัวเราะ) โอ้ย แล้วจะร้องเพลงชาติไทยให้ใครฟัง (หัวเราะ) เออ ใครเคยฟังเพลง “รักเธอประเทศไทย”

Hatch-U เคยคะ

พี่เจี๊ยบ นานมากแล้วนะ ร่วมสมัยตอนนี้เห็นใหม่บางเพลงก็จะอยู่ของมันได้

ลุงอ้อย หวังใช่ไหม

พี่เจี๊ยบ ค่ะ หวัง สมัยก่อนสมัยรุ่นเรานะหวัง สมัยรุ่นนี้ใครนะ

พี่เอม ฟลัวร์เอามาทำคะ

พี่เจี๊ยบ ฟลัวร์แล้วลุง (หัวเราะ)

พี่ฝน ลุงรู้จักรีเปลา ฟลัวร์นะ (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ ก็ทั้งหมด ที่ที่พูดมันเป็นเรื่องความอยากที่สำคัญมาก เจตนาในการมีเพลงๆ หนึ่งออกมา ความตั้งใจซึ่งส่งผลอย่างที่บอก ที่คุยเล่นกันมาก็เข้าใจเรื่องหมด ที่จริงแล้ว อยากบอกว่าตอนนี้เรายังเหลือเวลาอีกชั่วโมงหนึ่งที่เราจะพักใช้ไหมคะ ก็มีใครที่อยากจะถามอะไรที่เข้าใจเรื่องไปกว่านี้ไหม (หัวเราะ) มีใครอยากจะตั้งคำถามเกี่ยวกับการเขียนเพลง

วันนี้ มีซีดีมาแผ่นนึง เดี่ยวพี่ซึ่งคงไรท์ให้ทุกคนไป เดี่ยวท้ายของวันที่จะเปิดซีดีอันนั้นแล้วก็อธิบายความนิดหน่อย เป็นซีดีของการเริ่มต้นเอาเพลงไปเขียนกันแบบนึง ซึ่งจริงๆ แล้ว มี 2 เจตนาอยากให้คงความไม่รู้ไว้แล้วก็เขียนออกมาเป็นเพลง กับเอาความรู้เบื้องต้นไปแล้วก็ไปเรียนรู้กับมัน มีอยู่จุดนึงซึ่งพรสวรรค์ก็ต้องไปเรียนรู้ของมัน ทุกคนมีพรสวรรค์มาไม่เท่ากัน มีสิ่งที่ติดตัวมาแต่ละคนไม่เท่ากัน เอาไอ้ก่อนนี่ออกมาให้ได้ก่อน แล้วก็เอาก่อนนี่เอามาทำงานต่อ แล้วก็ชัดเจนกับทิศทางของตัวเอง ที่บอกว่าตอนหลังที่เริ่มจะสอนเขียนเพลงแบบที่ไม่บอกแล้วว่า แบบนี้ได้ไม่ได้ ใช่ไม่ใช่ แต่พี่ไม่เคยพูดคำว่าผิดถูกอยู่แล้ว คือศิลปะไม่มีผิดถูก จะมีแต่ศิลปะที่ได้รับความนิยมสูงสุดกับศิลปะที่เราต้องเก็บไว้ดูที่บ้าน (หัวเราะ) มีศิลปะ

ที่เราต้องแจกคู่มือตามไป (หัวเราะ) เพราะมันโคตรไม่เข้าใจ

ลุงอ้อย แล้วก็โทษว่าทำไมถึงไม่เข้าใจเลย (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ ในขณะที่เราเป็นผู้เสพก็ช่วยทำให้ถูกเข้าใจบ้างอะไรบ้าง ภูเครียด (หัวเราะ) บอกตามตรงเลยนะ พี่เป็นคนชอบดูหนังอาร์ต ไอ้หนังที่มีไปไม่อย่างเนี่ย (ใบมะกอก) โคตรหีบเลย บางเรื่องแบบ...กูจะกล้าบอกใครใหม่ ว่ากูไม่รู้เรื่อง (หัวเราะ) กูก็ว่าเรื่องแบบนี้กูก็ไม่ค่อยงั้นะ แต่ทำไมไม่เข้าใจ

ลุงอ้อย เข้าใจหน่อย (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ มันแบบว่ามันเกินกว่าใจจะรับไหวนะ บางทีคือทำอะไรช่วยเห็นใจคนธรรมดาบ้าง

ลุงอ้อย คือซ่มะกอกที่เห็น 2 อัน

พี่เจี๊ยบ ค่ะลุง คือพี่กับเขาจะแอนตี้มาก พี่กับเป็นพวกดูหนังใบมะกอกอีกล่ะ บอกแล้วก็ไม่ใช่ชื่อ *Transformers* ง่ายๆ (หัวเราะกันเสียงดัง)

พี่แปด เข้าใจง่าย

พี่เจี๊ยบ แต่มันมีทุกอย่างที่หนังดีต้องมีนะ ซีจีโคตรดี บทเขียนสนุกแบบไม่มีอะไรงั้น นี่แหละง่ายๆ ไม่ต้องมีใบมะกอก (หัวเราะ) แต่ว่ามันเหมือนอย่างบางเรื่องอะไรนะ *Always* ใช้ไหม ภาคแรกนะคะ มันก็แบบเหมือนกับ ^(William Saroyan) ว่าความสุขของชีวิต วิลเลียม ซาโรยันเลยนะลุง เหมือนมันเป็นหนังเลย บางเรื่องเราก็ไม่ได้ปฏิเสธ แต่บางเรื่องนี่มันได้ซ่มะมาจากใครวะ (หัวเราะ) ใครให้ซ่มะวะ (หัวเราะ) แบบว่าขอคุยด้วยหน่อยเหอะอยากคุยด้วยจัง พี่คิดอะไรพี่บอกหนูหน่อย (หัวเราะ)

ต้องการความรู้ คือเวลาเราเขียนอะไรอย่าคืออย่า...แน่ละเวลาเราเขียนมันมาจากเราเข้าใจเองจริงๆ บางทีพี่เขียนหนังสือพี่ก็คิดว่า เอ้ย ต้องเข้าใจศิลปะเขียนขนาดนี้แล้ว เพื่อนอ่านแล้วอะไรของมึงเนี่ย มันก็มีใจเราก็คือต้องรับฟัง รับฟังจริงๆ ค่ะ คือความเข้าใจเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จในงานที่เราทำออกไป นำเสนอออกไป บางทีเจตนาดีมากแต่คนไม่เข้าใจ เขาก็ไม่คล้อยตามเจตนา ก็ไม่เกิดการกระทำนะ สมมติว่ามันโพซitif เรอยากให้โลกเป็นแบบนี้ ทุกคนต้องเห็นมันแบบนี้ แต่มันไม่เกิดความเข้าใจ แล้วใครจะไปในแนวร่วมนี้ ใช่ไหม เรื่องนี้สำคัญเพราะฉะนั้นเวลาจะทำอะไรก็ตาม

ให้ยึดถือความเข้าใจเป็นที่ตั้ง (หัวเราะ) มันเป็นเรื่องใช้กับทุกเรื่องนะ เราต้องมีความเข้าใจในสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ เจตนาที่ชัดเจน เขียนออกมาแล้วเออ คนอื่นเข้าใจ มีแนวร่วมทางความคิด มีการปรับ มีความคิดต่อกันไปได้ ไม่ใช่จบแล้วงงงงแล้วก็เลิกใจ พอคนเรางงเราก็ไปหาอะไรที่เราเข้าใจกว่าเพราะส่วนหนึ่งของความเข้าใจทำให้เรารู้สึกว่าเรามีทางร่วมกับเขา เรามีแนวร่วมกับเขา ถูกไหม ดูหนังบางเรื่องที่เราอินมากเราจะรู้สึกดี เราอินมากเพราะเราเข้าใจ เรารู้สึกว่าถกเรื่องนี้ต่อได้อีกเป็นวันเลย แต่บางเรื่องก็ไม่เข้าใจเลย ขอโทษนะ *สัตว์ประหลาด* เนี่ย (หัวเราะ) เพื่อนหนูเลยเรียนมาด้วยกัน เจ้ย-อภิชาติพงศ์ นั่งเรียนห้องเดียวกัน เป็นเด็กสนิทสนมกัน เหมือนกัน ห้องเดียวกัน สมัยเรียนเจ้ยเป็นคนแบบมันไม่มาเพื่อนก็ไม่รู้เว้ย ครูก็ไม่ว่าอะไร (หัวเราะ) คือเจ้ยจะเป็นอย่างนี้ โตมาเจ้ยทำหนังแบบที่เฮ้ยมันเป็นอย่างนี้จริงๆ เทรอวะ คือแบบตอนเด็กๆ คือเราไม่มีความรู้จักเพื่อนคนไหนเลย แปรลกมาก เรียนห้องเดียวกัน อยู่กันคนละกลุ่ม คนละแบบ ใช้ชีวิตกันคนละชนิดเลย วันหนึ่งเราก็ได้ดูหนังของเจ้ย เออ เรื่องนี้พอไหวเว้ย แต่ *สัตว์ประหลาด* นี้ก็ไม่ได้ละ (หัวเราะ)

แต่ว่าเขาก็ได้รับคำชมมากมายจากคนนั้นคนนี้ แต่พอเราไม่เข้าใจ ปู๊ปเราก็ไม่รู้ว่าเราจะพูดถึงหนังเรื่องนี้ในด้านไหนหรือเป็นแนวร่วมยังไง แต่ยึดอกภูมิใจทุกครั้งเนี่ย เจ้ย เพื่อนเราอะไรอย่างนี้ (หัวเราะ) เป็นอย่างนี้เงอะอันนี้กล้าพูดถึง เจ้ย เพราะเป็นเพื่อนกัน อนุบาลด้วยซ้ำเนอะ เชื้อใหม่ที่ไม่เคยคุยกันเลย ประหลาดจัง (หัวเราะ) ประหลาดกว่าหนังมันอีก ทำไม่ไม่เคยคุยกับมันก็ไม่รู้ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย อันนี้รีเปล่าเป็นคนเซปต์ของหนังเขา

พีเลียบ เออเนอะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ประหลาดจังเลย ใจความประหลาดมันอาจจะไม่ใช่สัตว์นะ ความประหลาด (หัวเราะ)

พีเลียบ มันเป็นความประหลาด เป็นสารที่ส่งมาแล้วเราจับไม่ได้ ย่อยไม่ได้ เหมือนแบบ บางเรื่องช่วยให้เข้าใจนิดนึง แต่ที่นี้เจตนาของคนทำออกมาไม่ได้...มันมี 2 อย่างคะ หนึ่งคือไม่สนใจโลกเลย ฉะนั้นจะเขียนแบบนี้ไปเข้าใจ

กันเองแล้วกัน คิดออกก็คิดไป สมมติว่าไม่แคร์ ไม่แคร์กันบ้างเลย กับอีกอันนึงมันมีความไม่เข้าใจที่เกิดจากความไม่รู้ว้า เอ้ย เราจะขยับคำยังไง เราจะเปลี่ยนวิธีบอกยังไงให้คนเขาเข้าใจ

เขียนเพลง

ที่นี้ขอเข้าเรื่องการเขียนเพลงนะ มี 2 เคส สำหรับคนที่เขียนเพลงแล้วไม่รู้เรื่องเลย หนึ่งเรื่องยาวเกินพื้นที่ คือเรื่องยาวเกินกว่าเมโลดี้ แล้วเปี้ยๆๆ เรียงลำดับไม่ได้นะ 2. เรื่องน้อยกว่าเมโลดี้นะ เราจะเขียนเพลงมี 2 วิธี เขียนเรื่องขึ้นมาก่อนเรื่องเหมือนเป็นโคลงเป็นกลอน เป็นสิ่งที่เราอยากเขียนอยากบอก ส่งต่อให้เพื่อนคนนึง อย่างที่บอกว่าเราต้องหาบัดดี้เอาคำให้ดูเหมือนที่ลุงอ้อยทำใช้วิธีนี้ได้ ลุงอ้อยเขียนคำมาหนึ่งประโยคส่งให้คนที่ความรู้ทางด้านดนตรี ลองดูซิว่าเส้นเสียงที่ออกมาเหมือนอย่างที่เราคิดไหม แต่บัดดี้ที่เราจับคู่กันก็ต้องเป็นเพื่อนที่พร้อมที่จะทำกับเรานะว่าเออเขาก็เห็นว่าเนื้อเพลงนี้อยากทำอย่างไร

อีกกรณีหนึ่ง ซึ่งต้องใช้ความรู้ความเข้าใจนิดนึง คือมีเมโลดี้มาแล้ว กลับด้านกัน สมมติมีเพื่อนคนนึงฮัมเพลงจากในห้องน้ำมา เอ้ย วันนีฮัมเพลงมา เพราะมากเลยเป็นอย่างนี้ มาอย่างนี้ปุ๊ป ไปเขียนเพลงมา กลับด้านมาบ้างนะ เราก็อเอาเมโลดี้หาคำใส่ลงไป คือการทำงานอยู่บนงานอีกชิ้นนึง เพลงที่มีเนื้อร้องกับทำนอง ถ้าเกิดจากคนละคนนะ ทำนองมาจากคนนึง คนเขียนเนื้อคือคนนึง มันคือการทำงานบนชิ้นงานของแต่ละคน เนื้อกำลังทำงานอยู่บนทำนองของคนอื่น ถ้าเป็นการทำงานในค่ายการทำงานในระบบบริษัท จะถือสาหาความมากเรื่องของการตัด ตัดแปลง เพิ่มเติม ตัดทอนเมโลดี้ที่มีอยู่แล้ว ผิดเลย หมายถึงว่าเป็นเรื่องผิดถูกกันทันทีเลยว่าไม่ควร เพราะเหมือนเขากำลังสร้างบ้านมาหนึ่ง มีโครงสร้างคือชั้น 2 ชั้น 1 แล้วมีชั้นลอย เรารู้สึกว่า โห เราไม่ชอบชั้นลอยเราทุบทิ้ง ง่ายๆ เลยนะ มันจะเกิดแบบ โอ้โห คนสร้างมามันจะแบบมันไม่ได้ มันคือการทำงานบนพื้นที่ เพราะฉะนั้นสมมติว่าคุณกำลังทำงานในโจทย์ที่ 2 นั่นคือมีเมโลดี้มาแล้ว มี

โครงสร้างมาแล้ว มีท่วงทำนองมาแล้ว วิธีจัดการและทำให้เร็วที่สุดเลยในกระบวนการความคิดที่ยังไม่เข้าที่เข้าทาง

ข้อที่หนึ่ง สำนวนพื้นของเมโลดี้ก่อน เข้าใจคำว่าเมโลดี้ใหม่ เมโลดี้คือท่วงทำนองของเพลง ยกตัวอย่างเพลง “เธอเห็นท้องฟ้านั้นไหม” ลบเนื้อที่ทั้งหมด เอาโครงสร้างทั้งหมดมาดู เอาพื้นที่ทั้งหมดมาดู เสร็จแล้วฟังอย่างเดียว ฟังอย่างเดียวเลย หลับตาฟังอย่างเดียว แล้วให้รู้ว่ามันบังเกิดสิ่งใดขึ้นในหัว มันบังเกิดสิ่งใดขึ้นในความรู้สึก mood and tone ของดนตรีจะทำให้เรากล้วยตามไปในทางไหน เกิดสิ่งใดขึ้นในใจ บางเมโลดี้มันไพเราะ หวาน ซึ่งนึกถึงวันเก่าๆ ให้เก็บความรู้สึกที่รู้สึกนั้นขึ้นมา บางเมโลดี้ทำให้เรารู้สึกฮึกเหิมบางอย่าง ออกไปทำขงโลก เก็บความรู้สึกนั้นไว้ พอเก็บความรู้สึกนั้นไว้ ค่อยๆ สร้างเรื่องจากความรู้สึกนั้น อันนี้ฟังดีๆ อย่าเอาความอยากอย่างเดียวเป็นที่ตั้ง เพราะเป็นไปได้ยากมากที่ความอยากของเราจะลงตัวกับเมโลดี้ที่ได้มา นี่คือสิ่งหนึ่งที่ทำให้เกิดการเขียนเพลงไม่ได้ขึ้นทันทีเลย เพราะว่าเรามีสิ่งที่อยากเขียนอยู่แต่ว่าพื้นที่ของเมโลดี้ใส่ไม่ได้ เมโลดี้มีสูงกลางต่ำ ในขณะที่ภาษาไทยมีอักษรสูงกลางต่ำของมันอย่างที่เราให้ฟัง พอเราอยากใส่คำที่เราอยากพูดแต่เมโลดี้ไม่เอื้อ เพราะเรากำลังทำตามโจทย์ที่สอง นั่นคือมีเมโลดี้มีดนตรีมาก่อนแล้วเราต้องใส่เนื้อลงไปนะ ก็จะเกิดความต่าง ฉะนั้นเราต้องทำงานกับสิ่งที่เราต้องลงไปอยู่กับมัน ตัวหนังสือของเราต้องลงไปอยู่กับเมโลดี้ นี้ อะไรที่ลงตัวที่สุด อะไรที่มีความเป็นไปได้มากที่สุด เรื่องที่คิดต้องไม่เกินเมโลดี้ เมโลดี้มันไพเราะ ใส เก็บเรื่องฮึกเหิมทะยานใจไว้ข้างในก่อน รอเมโลดี้ที่เหมาะสม เขียนเรื่องที่เหมาะสม เมโลดี้สั้นๆเล่าเรื่องให้สั้นๆเล่าเรื่องให้เข้าเรื่องตรงประเด็น อย่าไปเล่าตั้งแต่พระเอกเป็นเด็ก กว่าจะมาเจอนางเอกพื้นที่ไม่พอ มันก็จะไม่เข้าใจ มันก็จะงง มันก็จะเขียนไม่ได้

ลุงอ้อย อิม “No woman, no cry”

พี่เจี๊ยบ เนอะ ขึ้นมาก็โดนเลยอะ แค่นี้เลยเนอะ (หัวเราะ) สำเร็จเลยแบบว่าเกิดเลย ทุกอย่าง เรื่องมันอยู่ในใจหมดเลยใจ อ้าวจริงๆ ไข่ใหม่ถ้าเกิดเป็นผู้ชาย ไข่ใหม่คะ ได้ยินประโยคนี้ไอ้เรื่องทั้งหมดที่อยู่ในใจเขาขึ้นมาเองหมดเลย เขามีแนวร่วมแล้วอันนี้หนึ่งอัน แต่ไอ้โห เซ็งมากเนาะ

ลุงอ้อย แล้วเนื้อมันก็มีแค่นี้ พื้นที่เนื้อกับเมโลดี้ (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ ไข่ๆ แล้วขึ้นมา ต้องเป็นอันนี้แน่เลย เราเรียกว่า “ดิบ” คำว่า “ดิบ” คือมันไหลออกมาเอง เหมือนนั่งอยู่แล้วมันขึ้นมาเอง สำคัญมากเลยนะต้องจด แล้วเทคโนโลยียุคนี้ดีมาก โทรศัพท์อัดได้เลย โปะเลยนะ อย่าไปคิดว่ามันจะจำได้นะ นักแต่งเพลงทุกคนต้องเคยฝันถึงเพลงที่เพราะมาก ฟังกบก็เป็น เราก็เป็น เพื่อนเราก็เป็นหมดเลย แล้วก็พ่ายแพ้ต่อความง่วงคือหลับฝันอยู่ (หัวเราะ) เราจำได้ๆ ตื่นมาสิม มีหลายเพลงมากที่พระเจ้าให้มาตอนเราหลับ แล้วเพื่อนคนนั้นก็ใช้วิธีการแบบ “กู้อันใจเอาเอ๊ยไอ้เจี๊ยบ กูลุกขึ้นมาอัดโทรศัพท์ แม่ง เพราะโคตร” มันมี เพราะฉะนั้นอะไรที่มันเกิดขึ้นมาระหว่างไม่รู้ละเข้าส้วม ผัดกับข้าว ล้างจาน ถูบ้าน ให้วิ่งไปหาโทรศัพท์ อันนั้นแหละคือเขาให้เรามาแล้วท่อนนึง ให้มาท่อนนึงแล้วเราเอาไปทำงานต่อ เรื่องนี้ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ (หัวเราะ) มีอยู่จริง

ลุงอ้อย อย่าเพิ่งไปโกรธพระเจ้านะ (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ ทำไมให้มาน้อย (หัวเราะ) หนูได้ตอนหลับบ่อยมากอะ

ลุงอ้อย ผมว่ามันเป็นโมเมนต์ ที่เมื่อไหร่ที่เราฟังว่ามันเขียนขึ้นมา ลุงกำลังขับรถอยู่ในทุ่งแสงหลวงก็รีบขับไปเจอกับข้าวมาให้เขา ก็รู้ว่าไอ้นี้กำลังรอกินนะ แต่ขับๆ ไปแล้วเกิดบึงขึ้นมา แล้วทนมไม่ได้ต้องหยุด แล้วเอากระดาษที่เขาจดว่าจะต้องเอาอะไรบ้าง (หัวเราะ) หากกระดาษไม่ได้ในรถนั้นเลยใจมันต้องเก็บไว้ ก็เอามาเขียน ยังอยู่เลยกระดาษชิ้นนั้น เราก็เก็บไว้เป็นใบสั่งว่าเจอกับข้าวอะไรบ้าง เราก็เขียนเนื้อต่อเราเขียนด้านหลัง เขียนเป็น...จบนะ ในความต้องการของตัวเองตอนนั้น พอเสร็จแล้วขับรถต่อไปเอาข้าวอย่างสบายใจ

พี่เจี๊ยบ ไม่ติดค้างตัวเอง

ลุงอ้อย โมเมนต์ก็สำคัญ จำได้ไหมตอน มีใครถามชาติว่าถ้าไม่มีอารมณ์จะเขียนได้ไหม คือไม่มีโมเมนต์ที่เหมือนแบบพระเจ้าดลใจจะเขียนได้ไหม ชาติก็บอกเราว่าไง จำได้ไหม เขาบอกว่าถ้าโปรแล้วคืออาชีพมันทำอย่างนั้นไม่ได้ ทุกวันเสาร์ต้องมีผลงานมีเรื่องไปลง จะมันรุ่งอรุณไม่ได้ อันนี้ก็เป็นอีกอันหนึ่งที่มาเป็นกรอบให้ตัวเองต้องทำในที่สุด ตัวขับเคลื่อนตัวผลักดัน

เดี่ยวลูขขอเตอนสติอีกนิตนึ่ง คือดิงสติกลับมาอีกนิตนึ่งว่า พี่เจียบ พุดถึงเรื่องความของความอยาก เราเองเราก็ด้องแบบเปิดโอกาสให้ตัวเอง ให้เกียรติกับตัวเองด้วยเหมือนกันว่าไม่ใช่จะไปบล็อคตัวเองว่า เฮ้ย เรานุ่น นี้นั้น เปิดโอกาสให้ตัวเองให้เกียรติตัวเองสักหนอยกว่า เฮ้ย ฉันจะเข้าไปใน แต่ละพื้นที่ก็มีสิทธิ์เท่ากันที่จะเข้าไปเขียนไปอะไรพวกนี้ เพียงแต่ว่ามารอ การเปิดโอกาสของตัวเองเท่านั้นเองนะ

ก็เรามักจะกำกับหรือบล็อคตัวเองหรือปิดโอกาสตัวเองให้เกียรติ ตัวเองสักครั้งหรือให้ตัวเองได้เอาศักยภาพที่มีอยู่ออกมาเถอะ อย่าไปทำร้าย ตัวเองขนาดนั้นเลยว่ ตัวเองทำไม่ได้ มันไม่ผิดไม่ถูก มันไม่ได้มีเงื่อนไขเรา ที่พี่เจียบพุดถึงเป้าหมาย เป้าหมายของเราอาจจะให้อิสระภาพกับมันก่อน ก็ได้ อาจจะไม่ต้อไปซีเรียสกับเป้าหมาย แน่นอนละมันมีโยทยไซรีเปลาละ สมมติว่าเราตั้งใจว่าเราจะเขียนเพื่อที่จะให้เกิดการเข้าใจหรือรู้สึกเรื่องของ ธรรมชาตินะ ซึ่งทุกคนก็มีนะ ก็ให้โอกาสตรงนี้ไปแล้วก็เอาตรงนี้เป็นเป้าหมาย แต่อาจจะไม่ต้องไปคำนึงว่าจะขายได้ไหม จะมีคนชอบไหม เพื่อน พวกเรานี้ก็เหมือนกัน จะชอบรีเปลาละ ก็เลิกไม่ต้องไปคิด คือเอาเป้าหมาย ที่ว่าวางไว้แล้วก็เราก็ให้โอกาสตัวเองลองทำดู

ครับ เตือนสติเพื่อให้เราให้โอกาสตัวเอง ส่วนความอยากหรือฝัน หรืออะไรต่างๆ นานา ก็จะไปปรากฏให้เราได้ เมื่อกี้เวลาที่เหลือที่พี่เจียบถาม ว่าใครอยากจะถามอะไรไหม

(เสียบสักครู)

Magic moment เกิดขึ้นเสมอ และอย่าปล่อยให้ผ่านไป

พี่เจียบ จริงเทรอ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย จะถามก็ถามขณะนะ

พี่เจียบ จะถามก็ถามนะ ตอนบายนั่งเล่นอย่างเดียวกแล้วนะ (หัวเราะ) เสริม ของคุณลุงว่าโมเม้นต์นะ มันชอบมาตอนเราเพลอ เวลาเราจิงจิงมันไม่มา (หัวเราะ) สมัยก่อนตอนเรามีเวลาว่างมาก ชีวิตเป็นนักแต่งเพลงอย่างเดียว เลย โอโห ตั้งทำไว้ กาแฟเว้ย บุหรี่เว้ย บุหรี่หมดไปครึ่งซองแล้วไม่ได้อะไร เลยสักตัวนึ่ง (หัวเราะ) เพื่อนถาม เฮ้ย ทำอะไร อ้อ ทำงาน (หัวเราะ) ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ทำเป็นฟังทำเป็นอะไร มันไม่เกิดขึ้นเพราะเหมือนเราไป จดจ่อไปอะไรก็ไม่รู้ พอเริ่มมีลูก เริ่มมีลูกต้องกวาดบ้าน โอโห มามากเลย ตอนกวาดบ้าน ล้างจาน คำนมันออกมาแต่ว่าทั้งหมดทั้งมวลคือเราต้องฟัง เมโลดี้ให้มันเข้าไปแทรกซึมเข้าไปก่อน คือฟังจนเราฮัมมันได้ตลอดทุกที่ทุก เวลาทุกสถานการณ์ ที่นี้วิธีง่ายมากเลยของพี่ ซึ่งพี่จะใช้นี้แต่ว่ายุคนี้มัน ช่วยได้มากตรงที่พวกคุณมีไอพอดกันไซ้ใหม่ นั่งกันตรงไหนก็ได้ วิธินะคือ อย่่าฟังไปเขียนไป มันจะไม่ค่อยมา แล้วมันจะมาแบบไม่ดี ฟังจนมันอยู่ใน หัว ไปไหนมันก็เกิดเมโลดี้นี้ได้ อยู่สตาร์บัค ขึ้นรถเมล์ สมุดจดต้องมีติดตัว เอาไว้อยู่แล้ว พอมันมาที่ละท่อน ตรงช่วงที่แบบนึกแล้ว คำนี้ดีน่าสนใจเรา จะรู้ได้ด้วยตัวเราเอง ก็จดไว้ก่อน แล้วค่อยมานั่งโตะอีกที

ระยะหลัง เวลาพี่แต่งเพลงพี่มักจะทำงานบ้านไปด้วยเสมอ เบียง เบนความสนใจของจิต (หัวเราะ) ให้ไปอยู่ที่อย่างอื่น เดินเดินเคล็ดอนไหว รตนน้ำตันไม้เหมือนตอนขับรถมาบ่อยมาก สมัยก่อนกางเกงยีนส์ข้างนี้จะมี เนื้อเพลง เพราะสมัยโน้นโทรศัพท์กดอัดยังไม่ มี (หัวเราะ) สัก 10 กว่าปีที่ แล้วกางเกงข้างนี้จะเชอะมาก แม่จะบ่นทำไมกางเกงกัตัวๆ ก็ทั้งหมด คือ ตรงนี้แบบเขียนทับๆ เพราะว่าจำเป็นต้อเลยนะ ระยะหลังเป็นตบไฟเลี้ยว แล้วเขียนข้างทางเอาเพราะว่าไม่ไหวแล้วแม่บ่น พอมีโทรศัพท์กดอัดมันช่วย ได้มาก เกิดโมเม้นต์ขึ้นมาขณะนั้นเรามีเครื่องทุนแรง เรามีเครื่องบันทึกช่วย

จำเรื่อก็เอาตัวนั้นมานั่งทำความเข้าใจ คอนเซ็ปต์ทรกกับมัน แต่ทั้งหมดทั้งมวลนี้ก็ไม่ใช่วิธีการที่จะเหมาะกับทุกคน ทุกคนต้องการธรรมชาติที่เหมาะสมในการสร้างงานของตนเอง เพื่อนี่ต้องแปร่งฟัน เขียนเพลงต้องแปร่งฟัน (หัวเราะ) มีผลต่อความสิ้นของสมองมาก แปร่งฟันแล้วมีน้ำเย็น แต่น้ำเย็นแปลกนะที่ตีก็มี พี่บอยก็เป็น น้ำเย็นอยู่ข้างตัวน้ำเย็นๆ สึกแก้วนี้ บางคนชอบเคี้ยวน้ำแข็งคือก็ต้องหาความถนัดในการทำให้ร่างกายสบายแบบว่าไหลอะไรออกมา ถ้าเราต้องทำงานแต่ถ้าแบบว่านั่งโต๊ะปิง เอาหยิบหนังสือมาหยิบปากกามาเตรียม ไม่ค่อยเกิดนะ ยังไงมันก็เป็นศิลปะ (หัวเราะ) มันก็วิถีของมัน

ลุงอ้อย โมนเมนต์นี่เมื่อกี้ที่ยกตัวอย่าง ไอ้ใบสั่งขนมขาไก่ (หัวเราะ) เรากี่วิ่งไปเอาเนี่ย

พี่เจี๊ยบ เจ่งอะลุง (หัวเราะ)

ลุงอ้อย จริงๆ มันมีใบนี้อยู่ในรถ แล้วเราก็ต้องรับเอาใบนี้ “ขาไม้ไผ่ 2 คู่ เปลี่ยนอาหารมือเที่ยงจากมามาผัดเป็นยกเล็ก” (หัวเราะ) แล้วเราก็อไม่รู้ในทุ่งแสดงหลวงเป็นทุ่งหญ้าสะวันนา เราก็อขับไปแล้วเราก็อไม่รู้ ตาเราก็อมองด้วยความที่มันสวยด้วยนะ ใจเราตอนนั้นก็แบบเบิกบานมากเลยใช้ใหม่ เห็นอะไรขึ้นมาแล้ว โอ้โฮ มันพลุเหมือนมันเตืออยู่ข้างใน ก็ลองอ่านให้ฟังนะ

พี่เจี๊ยบ เอาคะ อยากฟัง

ลุงอ้อย ลุงบอกว่า คือตอนนั้น ลุงบอกว่า *พร้อมแล้วหนากับการพาชีวิตเดินต่อไป เข้าด้วยเสียงนก ไก่ฮอนจากละอองแดด เสียงกระซิบใดๆ เมื่อใบไม้เทียวไปกับลม* นะ แบบมันลมนึกถึงยอดไม้ยอดหญ้านะ เหมือนน้ำทะเลเลยนะเวลาลมพัดนะ แล้วก็ *ระยับระยับรับแสงตามแรงที่พลิ้วพลิกพา* แล้วก็คิดเป็นท่วงๆ แล้วก็เอาอีกแล้ว เรียงๆ ร้อยกันมา ก็เหมือนเป็นระลอกเหมือนกันนะ *เอาความรักร้อยความผูกพัน ต้นนี้และต้นนั้นสัมพันธ์กันด้วยแมลง* ก็จะเป็นเนื้ออันนี้อยู่ในเรื่องราวของเราอยู่แล้วในเรื่องราวของระบบ แล้วมันก็ไม่จบนะ ก็เหมือนกับว่าเป็นท่วงๆ ไม่ได้ต่อกันซะทีเดียว แต่ว่าก็ออกมา เจอโน่นเจอนี้แล้วก็ออกมาเป็นรูปของภาษา อันนี้ก็บอกว่า *บางสิ่งที่อยู่ในใจขอฝากไว้กับสายลม ลมไปไหนช่วยนำไปด้วย เมื่อฝันของฉันบินไปกับสายลม* นกน้อยเจ้าคงได้อินความลับของฉันที่โบยบิน หากเจ้าได้ยินก็อย่าแบกไป

พี่เจี๊ยบ โอ อันนี้ชอบคะ

ลุงอ้อย อืม นะ *ฉันเพียงฝากไว้กับลม ให้พัดไปผสมกับท้องฟ้าทะเลกว้าง* *โลกคงมีที่ว่างให้ฉันฝากฝันอันไม่สิ้นสุด* ใช้ใหม่ มันก็ไปเปรี้ยว ฝันจำ สายลมเอ๋ย ละอองแดดอ่อนๆ ทุ่งหญ้ากว้าง ท้องฟ้าที่เว้งว่างบางครั้งฉัน...ยังฝันไม่เสร็จ (หัวเราะ) มันจบอยู่แค่นี้ใจ แล้วเราก็อขับรถต่อไปเอาไอ้ที่โยยตามโยยที่ว่า (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ บางครั้งฉันต้องไปเอาขาไก่ก่อน อะไอย่างนี้ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย คือเหมือนกับมันยังอยากนะ คือกำลังอ่อยกับการเอาอกนะ มันเหมือนกับเรานั่งส้วมนะ

พี่เจี๊ยบ ใช่คะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย บางทีก็ใกล้แล้ว แต่ว่ามีคนมาเคาะประตู (หัวเราะ) เสรีจยๆ เอาก็อวนะ พอแค่นี้ก่อนอย่างนี้นะ (หัวเราะ) ก็รู้สึกว่าการดาษแผ่นนี้ก็เก็บไว้แล้วก็แทรกในวันที่เราเขียน คือเราจะมีสมุดไอพอดของเรา เขียนรายวัน เราก็แทรกของเราไว้แล้วก็เก็บไว้เป็นสมบัติแล้ววันหนึ่งก็...เราไม่มีเมโลดี้ในตอนที่ยื่น เสรีจแล้วเราก็อยากจะเห็นในฟอร์มของเพลงคือ song เราก็อเอาไปให้ไอ้แจ๊จ เอ๊ย ลองเอาตรงนี้ใส่ทำนองให้ดูสิ คือไม่ได้หมายความว่าเราเองเราคิดตอนนั้น เราเหมือนกับเองก็ทดลองนะ เราคิดว่าการผสมคือระหว่างคนที่มิเมโลดี้กับเราซึ่งมีเนื้อความ จะเกิดอะไรขึ้น แต่ว่าใจของเรานี้ไม่มีเรื่องของตลาดเรื่องอะไรเลยใจ เราอยากจะทำอะไรขึ้นกับพอเรายื่นเนื้อเพลงให้ ไอ้คนที่มิเมโลดี้แค่มั่นไฟหาไอ้เรื่องความงามของภาษา

พี่เจี๊ยบ คะ

ลุงอ้อย มันก็ โอ้โฮ ลุงทำยังไงผมอยากเขียนแบบนี้ได้บ้าง มันไม่มี คือเขียนก็สะกดผิดแล้ว คือความรู้ของเขานะ คือเขาเป็นคนที่ไม่ได้เรียน ป.2 ก็ไม่จบ เขาก็จะเขียน “งาม” บางทีเขียนไปเป็น ง แล้วก็สะกดด้วยตัว น ก็ได้ คือเขาพูด งาม นี่แหละ แต่เขาไม่รู้ตัวอักษรจะใช้ตัวไหน เขาก็เป็นขนาดนั้นเพราะฉะนั้นเขาก็จะมีการบอกตัวเองว่าเขาไม่สามารถที่จะสร้างคำหรือภาษาได้ แต่ว่าเรื่องของภาษาที่เป็นสากล เรื่องของคนตรึมมันมีอยู่ เขาก็อเอาอันนี้ไปพยายามใส่ เหมือนเขาวาลุงให้ในสิ่งที่เขาขาดไป เขาเอาสิ่งที่เขามีนะ มาเติม แล้วเขาก็ลงในหลายรูปนะ คือเป็นเพื่อชีวิตบ้าง เป็นแจ๊สบ้าง ก็ตาม

โทน ตามมู้ดแอนดโทนที่เขาหลง ก็ลองของเขาไปเรื่อย ตอนนี่เราก็งงไม่ได้มี
ขั้นนี้ แต่ว่าให้เขาร้องให้ฟัง เขาร้องให้เราฟังได้ เราก็งงว่าว่าที่เขียนเป็นภาษา
พอไปอยู่ในโพรัมของเพลง ตัวดนตรีจะเป็นยังไง เราก็งงแต่เราไม่มีเป้า
หมายอื่นนะ ก็ทดลองไปเรื่อยๆ ที่ให้ดูก็คือว่ามันเกิดขึ้นในโมเมนต์นิ่งซึ่งมัน
แรงจริงๆ เหมือนว่าได้แล้วต้องหยุดรถ ขาโก่เอาไว้ก่อนละกัน (หัวเราะ)

พีเจียบ เวลาма นี่จดไม่ทันนะ เวลาไม่มากก็แบบว่าแห่แงมเลย รอฟน
ตกคือมันแห้งมาก ผิดมาก แต่อันนี้ที่เราพบว่ามันสร้างความเปิดใจได้
มันคือธรรมชาติ คือการอยู่ในที่ที่สายตาเราไม่ติดขัด เป็นทริคส่วนตัวนะ
คือถ้ามองแล้วรู้ว่ามันไปได้ไกล สถานที่ที่อากาศดีๆ เจียบ พอใจมันเคลียร์
นะ มันเปิดรับอะไรง่ายหมดเลย คล้ายเรามีสมาธิอะไรบางชนิดนะ บางที่
นั่งมองคลื่นอย่างเดียวนี่แหละ

พีฝน จะถามนะคะ ทั้งลุงแล้วก็พีเจียบเลย คือบางทีมีความรู้สึกแบบที่ลุง
มี แต่แบบลุงอาจจะถนัดภาษาหน่อย แต่บางทีฝนเป็นอย่างบางทีมีความ
รู้สึกข้างในแต่แบบไม่รู้ว่าจะใช้คำไหนดี ไม่รู้ว่าจะดึงออกมายังไงเพราะปกติ
บางทีฝนคิดไม่ได้ฝนวาดรูปเอา คือการที่จะดึง แปลความรู้สึกให้เป็นภาษา

พีเจียบ แต่เราเคยเขียนเพลงจากรูปภาพนะ คือเห็นภาพถ่ายของเพื่อนแล้ว
ก็คือเป็นภาพเด็กเกาะกระจกมองลูกโป่งสีแดง เราแบบ โห เด็กคนนี้นี่มันคิด
อะไร อยากได้หรือไม่อยากได้ หรือคิดอะไร หรือมันมองเห็นรีเปลา คิดไปเอง
นะคะ คิดไปแล้ว เหมือนหยิบเอาประเด็นนั้นที่เรารู้สึกออกมาเขียน แล้วไม่รู้
นะเราเชื่อว่าการสร้างงานศิลปะมันเกิดได้ทุกรูปแบบ อาจจะมาจากหลายชั้น
ตอน มีหลายคนเขียนรูปจากเสียงเพลงมีหลายคนเขียนบทกวีจากดนตรี ก็
ต้องมีคนเขียนเพลงจากรูปภาพได้เหมือนกัน

ลุงอ้อย ใช่ๆ เราก็งงมีตัวอย่างให้ดูได้เหมือนกันนะ ถ้าตอบคำถามฝน มันจะ
มีเป็นอะไรก็ตามแต่ คือบางขณะเรารู้สึกว่าเราเขียนออกมาเป็นภาษาใช้ใหม่
บางขณะเราก็งงเป็นรูปนะ ตอนช่วงที่รู้สึกช่วงหลังๆ เรามีความคิดอันนี้ที่รู้สึก
อาจจะจะเป็นความรู้สึกเลยก็ได้นะ รู้สึกว่าเราเสียดายโมเมนต์ที่เกิดความพิเศษ
แล้วไม่มีการเก็บเอาไว้ เราเสียดายมากเลย คือ 30 ปี 40 ปีที่ผ่านมา เรานึก
ย้อนกลับไป ไม่รู้เราทั้งโมเมนต์...ที่พิเศษ

พีเจียบ อะไรไปบ้าง

ลุงอ้อย เป็นเรื่องของวัยนะ เราอาจจะยังไม่ถึงวัยลุงนะ คือจะมีปรากฏการณ์
ของวัยอยู่อันนึงคือการรู้สึกตัวเองหมดคุณค่าไป หมดความหมายของชีวิต
(generation / รุ่นอายุ)
ไปเมื่อเจนเนอเรชันใหม่ขึ้นมา อันนี้ไม่ใช่เราเกิดคนเดียว ในช่วงวัยเดียวกันใน
ช่วงขณะหนึ่ง เมื่อเจนเนอเรชันใหม่ขึ้นมาอยู่ใน status หรือในบทบาทเราจะ
เห็นอาการอย่างนี้กันเกือบทุกคน การเรียกร้อง เออ...กูไม่สำคัญบ้างก็แล้วไป
หรืออะไรต่างๆ นานานะ บางคนที่เป็นเพื่อนลุงเข้าโรงพยาบาล มีเข้าโรง
พยาบาลไป 2 คน ต้องบำบัดต้องรักษาเลย หมอก็อธิบายความเราก็งงเข้าใจ
กลับมาที่เรา ถ้าเราสามารถเก็บโมเมนต์พวกนี้ได้เอาไว้เรื่อยๆ เราไม่ต้องมี
การยอมรับหรือการขีดชูกจากใครนะ อันนั้นก็เป็นเรื่องทางสังคม ผู้ประสบ
ความสำเร็จ สมมติยกตัวอย่างเป็นรูปธรรมนะก็ไม่ได้เจตนาร้ายอะไรนะ คน
ที่ประสบความสำเร็จอย่างพีเบิร์ด มันไม่ใช่สำเร็จไปตลอดชีวิตใช้ใหม่
ธรรมชาติมันจะมีขาลง แต่เขาลงไม่ได้ละ ก็กลายเป็นอันตรรายใช้ใหม่ ซึ่งใน
ตอนนี้ โดยส่วนตัวก็เห็นความที่ไม่สามารถจะลงได้แล้วเกิดอันตรราย โดย
ส่วนตัวเราเห็น มันทุกขมันไม่ยอมเสียเรื่องพีคของความนิยมไปได้ไง แต่ถ้า
ชีวิตที่มันดูแลตัวเองได้ มันอยู่ได้ทั้งข้างบนและข้างล่างใช้ใหม่ ความหมาย
ที่อยู่มันมีทุกระยะ

เมื่อเรารู้สึกว่าเราเสียดายโมเมนต์ที่เป็น magic moment หรือ
จะเรียกว่าอะไรก็ตามแต่ เราก็งงเห็นความสำคัญของมันด้วยความสามารถที่
จะบันทึกโมเมนต์นั้น จะด้วยอะไรก็ตามแต่ เราก็งงจะทำ เพราะฉะนั้น 4-5
ปีหลังมา เรามีสมุดของเราแล้วก็ไม่ห่างตัว ทุกวันจะมีการบันทึกของเรา
เป็นรายวัน คือส่วนใหญ่แล้วก็จะเห็นที่มันจับต้องได้ คือเราไปทำอะไรมา
เราเจออะไรใช้ใหม่ แต่โมเมนต์อันนี้ไม่ได้อยู่ในทุกวินาทีของวัน อาจ
จะป๊ิงแว็บขึ้นมา เราก็งงจะตรงนั้นเหมือนรูปของหลอดไฟเอาไว้ แล้วเราก็งงเขียน
ออกมาใช้ใหม่ บางครั้งก็จะเป็นรูปๆ ก็ตามแต่ ด้วยว่าเราอาจจะมิกซ์ตรง
นี้ใช้ใหม่ ก็เราก็งงอาศัยมัน บางทีก็เป็นอย่างนี้เลยตัดมาเลย ตัดมาแล้วก็ปะ
ไว้เลยว่ามันอันสบายอะไรเรา ซึ่งอย่างนี้ก็อยากจะแชร์แต่น่าเสียดาย ปั้งแ
(inspire / ตลใจ บันดาลใจ)
บนิ่งของมันแล้วโดยเฉพาะในส่วนที่มันทำให้เราก็งงใจ ส่วนที่จะทำให้เรามี
พัฒนาการเพิ่มขึ้นเป็นสิ่งที่เราจะต้องต่อยอดจากความอิมใจใช้ใหม่ ความ
ภูมิใจใช้ใหม่ ไม่ใช่ตัวที่มันอัดอั้น นี่มันเป็นตัวผลักให้เราไปสู่สิ่งที่ดีกว่าใช้

ใหม่ อันนี้เป็นตัวต้น แต่ว่าตัวที่มันจะจุงหรือตึงไปให้ก้าวต่อไปได้เป็นเรื่องของความอึดใจเรื่องของสิ่งที่มันตึงตาม

อย่างที่เป็นศิลปะ ก็จะเป็นส่วนหนึ่ง อย่างเพลงก็เป็นส่วนหนึ่ง หูเรามีไว้รับเสียงนั้นแหละ แล้วเราก็เห็นว่าความกว้างไกล ความแพร่กระจายของเรื่องของเสียงนั้นมี มีทั้งพื้นที่แล้วก็กำลังที่สูงมากๆ เลย สัตว์ป่ามันหูใหญ่กว่าตา เพราะว่าจำเป็นไง ตามันอาจจะถูกบังด้วยต้นไม้สัก 4-5 ต้น ไม่เห็นอะไรแต่เสียงไปได้เป็นกิโลๆ ฉะนั้นก็มีความสำคัญในเรื่องของเสียงในเรื่องของคนตรีซึ่งเป็นเรื่องของเสียง เราก็คิดว่าทุกคนสามารถที่จะเกิดขึ้นได้ในเรื่องของบางที่ทำงานมา บางที่เนื้อมา ถ้าเนื้อมาก็เป็น song ไปนะครับ แต่ว่าทำงานมันก็อาจจะกลายเป็น music ไปนะ แต่ว่าเรามีกันทุกคนแต่เราอาจจะไม่ได้ให้โอกาสตัวเองหรือว่าเอาศักยภาพออกมาบ้าง แล้วพอเราทำมันไป ถ้าไม่เห็นความสำคัญของมัน มันก็หลุดหายไปนะ แต่ว่าถ้ามันมีข้างสมมติว่าชีวิตนี้เรามีสัก 5 ทำนอง โอ้โฮ 50 ปีมานี้มันจะไม่มีสักทำนองเลยหรือ

พี่เจี๊ยบ ใช่ๆ อันนี้เนาะ

ลุงอ้อย มันก็เป็นสมบัติอันหนึ่งของเรา เพราะว่าเรามีหูนี้ ใช่ไหม ถ้าบอกว่าเราไม่มีเพลงเราก็ไม่ต้องมีหูก็ได้ (หัวเราะ) แล้วเรามีหูทำไมล่ะ ใช่ไหม คนหูหนวกเขาก็ยังมีความพยายามนะ เขาหูหนึ่งนะ มิติของเขาที่พร่องไป คนตาบอดนี่ยิ่งแบบ ทดแทนด้วยเรื่องนี้เลย หลายคนที่ตาบอดเขาพิเศษมากเลย จะบอดตั้งแต่เกิดหรือว่าเพิ่งบอดหรือบางคนหูบอดก็ยังมีเลยนะ อย่างเบโทเฟนเขาหูบอดไปก็ยังสร้างผลงานที่มีค่าที่สุดในช่วงที่ตัวเองไม่มั่นใจมันใช่ไม่ได้แล้ว อย่างนี้เป็นต้นนะ ฝากตรงนี้ไว้ด้วยแล้วกันว่าเพื่อให้เราได้เอาสิ่งที่มีค่าของเราออกมาเอง ไม่ใช่เพื่อใครหรืออกก็เพื่อตัวเองในเบื้องต้นก่อนนะ ไม่รู้ว่าตอบคำถามผ่น (หัวเราะ)

พี่ฝน จะเป็นเรื่องของวิธีที่ตัวเองที่แต่ละคนจัดการกับความรู้สึกหรือความคิดของตัวเองมากกว่า อย่างที่พี่เจี๊ยบกับลุงอ้อยจะมี...

ลุงอ้อย คือคนที่มีความกล้าของคำมากก็จะออกมาตรงนั้นใช่ไหม

พี่เจี๊ยบ แต่อันนี้สำคัญเลย

พี่เอม ใช่ๆ รู้สึกเหมือนกัน

พี่เจี๊ยบ คือหมายความว่าถ้าจะเขียนเพลง ต้องสารพัดช่างเหมือนกัน ต้องช่างอ่าน ช่างคิด ช่างสังเกต ช่างจด ช่างเขียน ช่างพูดช่างนี้ ช่างตีนะ ช่างคิดต่างนะ ช่างแบบไม่จริงอะไม่ใช่อะไรอย่างนี้ มันต้องมีอาการแบบนี้เกิดขึ้น หมายความว่าเขียนบันทึกการเขียนไดอารี่ จะกลอนเปล่าจะกลอนไม่เปล่าจะสัมผัสจะไม่สัมผัสมันเป็นการฝึก ฝึกที่เรา เอาความรู้สึกของเราออกมาเป็นตัวหนังสือ มันจะได้เยอะ การอ่าน ก็จะทำให้เกิดคลังคำนั้นแหละ เวลาที่เรามีความรู้สึก แล้วเราสามารถที่จะใช้คำมาออกมา

ลุงอ้อย อันนี้เรารู้สึกว่าเป็นเพลง เราก็อ่านนะ คือเราดูออกต้นตะเคียนแล้วมันก็เป็นอย่างนี้ แล้วก็เหมือนเราเห็นโน้ต เราก็ดั่งๆๆ ของเราไปอย่างนี้

พี่เจี๊ยบ อ่า อันนี้สวย

ลุงอ้อย คือเราเอง เราก็อ่านโน้ตของดนตรี คือตัวโน้ตตัวเดียวแหละ ในท้ายที่สุดเราก็จะเรียนรู้เรื่องของฮาร์โมนีไปในตัว คือเราลอง...มันธรรมดาเลยนะ ถ้าเราอ่านเพลง มันไม่ใช่แค่อ่านๆๆ อย่างนี้ไม่ใช่ (หัวเราะ) ต้องเสียงสูงเสียงต่ำไปเอง ใช่ไหม คือไม่ใช่โน้ตเดียว มันมีอยู่แล้วนี่ก็ยังมีใช่ไหม

พี่เจี๊ยบ วันไหนอารมณ์ดี มันต้องมีอารมณ์หงุดหงิดๆ จิ้งจกๆ อะไรของตัวเองไป แบบว่าทำอะไรอิมมัลอาร์มอนด์ อันนั้นแหละเมโลดี้ เพียงแต่เราไม่ได้จับมันแล้วมาทำงานต่อ ต่อจากที่ลุงอ้อยพูดนะ พี่เจี๊ยบมีความรู้สึกที่ว่าสิ่งเหล่านี้มันในตัวทุกคน เพียงแต่เราไม่ได้บริหารจัดการมัน เหมือนกล่อมเนื้อ ถ้าเราออกกำลังบ่อยๆ มันก็จะแข็งแรง แต่ถ้ามันเกิดขึ้นผิดๆแล้วเราปล่อยมันหายไป มันก็พืบก็ไม่ถูกบริหารจัดการต่อ

ลักษณะของสื่อทุกอย่างที่ผุดขึ้นมาในความรู้สึกเราจะเป็นกลืนเป็นภาพเป็นเสียง บางคนก็กดชัตเตอร์ถ่ายรูป บางคนแปลกมากเลยถ่ายรูปสวย พระอาทิตย์ดวงเดียวกันนี้แหละ หรือมุมเก้าอี้ไปอย่างสวย คือเห็นบางอย่างที่ดึงเอาเก้าอี้บางอัน subtext ของเก้าอี้ออกมาได้ บางคนก็มาจากตรงนั้นก็ไปหาเพื่อน หนังสือเกี่ยวกับอันนี้ก็ได้อ่านอะไรให้หน่อย บางทีเกิดขึ้นเอง บางทีเราเห็นรูปแล้วแบบมูมึ้นมันแบบ...ก็เขียนออกมา บางคนเห็นตัวหนังสือจากรูป เก้าอี้ตัวนี้ทำเป็นดนตรีออกมา อาจต้องเกิดมวลรวมของความรู้สึกที่ละนิดทีละหน่อยประติดประต่อ เพื่อให้เกิดรูปธรรมของความ

เป็นคนตรีขึ้นมาเป็นเพลงขึ้นมา ต้องมีพันธมิตรแหละ เดาเอาว่านะ ถ้าเกิดว่าไม่สามารถยืนอยู่คนเดียวแล้วแบบทำทั้งเมโลดี้ทำนอง หรือกระทั่งทำเนื้อร้อง ทำนองแล้วก็ต้องไปหาคนทำดนตรีรีเพล่า เอ๊ะ! ไส้ดนตรีให้หน่อย มันต้องมีพันธมิตรทางด้านความคิด แนวร่วมนะ

ลุงอ้อย พี่กับเคยใส่ทำนองให้งานของลุง ลุงแต่งเพลงให้ยาย

พี่เจี๊ยบ จริงหรือคะ

ลุงอ้อย ใช่ เราให้กับเขาทำเพลงนี้ให้

พี่เจี๊ยบ แล้วออกมาตีหมะคะ เป็นคุณยายหมะคะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย คือยายชอบเอาดอกไม้ตัดหู

พี่เจี๊ยบ อ้อย น่ารักจัง

ลุงอ้อย แล้วดอกไม้ดอกนั้นชื่อดอกสะเลเตหรือดอกมหาหงส์ สีขาวๆ แยกตัดจนมันเหี่ยวคาหู บางครั้งเราต้องไปหยิบออกให้ แล้วเราแล้วก็น้ำๆ ก็บอกว่า อายกจะทำอะไรสักอย่างที่เป็นเหมือนอนุสรณ์ เขาก็จะนึกถึงอะไรแบบที่เคยเห็นกัน คนนั้นมาเขียนสวดดีหรืออะไรต่างๆ นานา เราเองเราก็บอกว่าถ้าเราจะนึกถึงยายเราก็จะนึกถึงปลาร้ากับดอกสะเลเต 10 ปีหลังเราใกล้ชิดแกแกก็มีหม้อปลาร้าอันนึงแล้วก็น้ำพริกแล้วก็ผัก คือกินแค่นี้แหละกับปลาแล้วก็ผักต้ม ลุงเป็นหลานผู้ชายคนแรกใจ แกก็จะต้องมีต้มปลาตุ๋กใส่น้ำปลาร้าเอาไว้ให้ คือถ้าเห็นหน้าลุงก็จะให้คนหน้าเตียงไปเอาอันนี้แหละมาให้ลุงกิน (หัวเราะ) ก็เลยเป็นจุดที่ ถ้าเราจะพูดถึงยายเราก็ต้องพูดถึงสิ่งที่เราผูกพันนะ

เราก็แต่งเพลงคือเราก็รวบรวมทำความเข้าใจกับมัน ยายเราเป็นชาวบ้าน เขียนหนังสือไม่ได้เลยมาแต่งงานกับคุณตา คุณตาต้องสอนให้เขียน ก็ยังเขียนไม่ได้ แต่จะได้อ่านก่อน อ่านหนังสือ สีแผ่นดิน นี่ไม่รู้จุดตั้งที่เกี่ยวคืออ่านแล้วก็อ่านออกเสียงด้วยนะ อ่านแบบเด็ก คือเวลายายอ่านหนังสือเราจะไต่ยืนกันหมดนะ (หัวเราะ) แต่ว่าให้เขียน แกเขียนไม่ได้ ให้แกเซ็นต์ชื่อ ยายชื่อเต๋านะ ตัว ต. นี่ไม่เคยถูกสักทีเลย คือหัวเป็น ค อะไรบ้าง แกเขียนไม่ได้ เล่าให้ฟังเพราะว่าเพื่อให้เห็นภาพว่าแกเป็นสามัญจริงๆ เลย ไม่ได้เรียนมา แล้วก็เทียบเคียงว่าเหมือนกับอยู่ในตม แต่ลูก 10 กว่าคน ก็ไปมีฐานะมีความรู้ รัชราชการได้ แต่ละคนก็เติบโตอะไรอย่างนี้นะ

เราก็เอาตรงปลาร้าแล้วทำยสุดมาเป็นสะเลเต เหมือนกับเราสร้างโครงสร้างความคิดของเราขึ้นมาก่อน แล้วทำยสุดก็จะมาจบด้วยคำว่าสะเลเต แล้วก็เขียนเป็นเพลงขึ้นมา แล้วก็ให้กับช่วยทำทำนองให้หน่อย กบก็ทำทำนองขึ้นมาแล้วก็เอาทำนองนั้นมาแล้วก็มาแม่หู้

พี่เจี๊ยบ แล้วกับถามหมะคะว่าทำไมต้องมีปลาร้ามีอะไร หรือลุงอ้อยเล่าให้ฟัง

ลุงอ้อย ตอนนั้นจำไม่ได้แล้วละว่าสื่อสารกับกบยังไงบ้าง แต่ก็ได้ทำนองออกมาแล้วก็เอาไปใส่เนื้อร้อง แล้วก็กับเขาก็ทำเป็นเดโมมาให้ เราก็เก็บไว้นะแต่ไม่รู้ว่ายู่ตรงไหนแล้ว แต่ก็อยู่ที่บ้านนั่นแหละแต่ไม่รู้ว่ายู่ตรงไหนไม่ได้เอาออกมาอีก แต่เราก็รู้สึกว่ เออ เราทำอะไรไว้ละ (หัวเราะ) ก็เป็นเมมิดหรือเป็นงานที่เกิดขึ้นจากโมเมนต์ ก็อาจเป็นโมเมนต์ที่แบบโอกาสของคนอื่นนะ เช่น ยาย ก็ทำให้แต่ก็มีความแรงพอที่จะทำให้เรานะเข้าไปทำได้นะ แต่ถ้ามันแรงอ่อนเราก็คงทำไม่ได้ เดียวนี้ยังมีความเชื่อว่าถ้าเราจับต้องกับแรงต่างๆ หรือโมเมนต์ตรงนี้บ่อยๆ มันจะเสริมจะทำให้เรามีสิ่งนี้ขึ้นมา ซึ่งเชื่อว่าเป็นศักยภาพส่วนหนึ่งที่สำคัญของเรา เหมือนอย่างดริมทำละคร ดริมทำละครครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 ดริมก็จะเห็นพัฒนาการของมันเองใช้ใหม่ซึ่งคนอื่นอาจจะไม่เห็น แต่ว่าก็จะเป็นโมเมนต์ที่จากการทำแล้วทำให้เห็นข้อต่อๆ ไป ทำยสุดจะมาทำให้เรามีบางอย่างที่เมื่อ 50 ขึ้นไปแล้ว ก็ยังไม่ต้องมา เขาสมัยนี้เขาเรียกว่าลูบถ้วยรางวัลนะ (หัวเราะ) นั่งลูบถ้วยรางวัลอันเก่า ชัดไป (หัวเราะ) ก็แชร์นะ ถ้าไม่มีคำถามเดี๋ยวก็น่าจะอีก (หัวเราะ)

พี่เอม พี่เจี๊ยบเคยมีหมะคะที่ออกมาแค่ประโยคเดียว หมายถึงว่าที่พูดออกมาหรือว่ามีประเด็นแล้วก็พอหลังจากนั้นก็ต้องมานั่งมองหาอะไรที่มันต่อไป...

พี่เจี๊ยบ มีคะ อย่างยกตัวอย่างคือเพลง “สบตา” มันขึ้นมาแค่ “*เห็นเงาในตาฉันทใหม่ เห็นเธออยู่ในนั้นไหม*”

พี่เอม อ้อ ขึ้นมาแค่นี้เลย

พี่เจี๊ยบ แค่นี้เอง นั่งอยู่ริมทะเลเสม็ด หาดแสงเทียน มองคลื่นไปรอบที่เจ็ดร้อย (หัวเราะ) แต่ก็ขึ้นมาแล้วประโยคนี้ จดๆ จดบันทึกซุสซิมพูนโต๊ะเลย

ลุงอ้อย เออ แล้วเก็บไว้บ้างรีเพล่า (หัวเราะ) ทิชชูสีชมพู

พีเจียบ เก็บ (หัวเราะ) จะเหลือเธอ คือสมัยก่อนนี่ก็ออกใหม่ทีชู้สี่ชมพู แบบทีชู้ที่เขาไปใส่ถ้วยขนมจีนนะ (หัวเราะ) อันนั้นเลย ขึ้นมาแล้วแบบ น้องเรียกเด็กเสิร์ฟแบบว่าจ๋าๆ แล้วก็ด้วยข้อดีคือตอนนั้นโทรศัพท์ที่ไม่มีที่แบบกดมานานมากแล้วนะ แต่ข้อดีคือด้วยความที่เราแบบเป็นคนเล่นดนตรีบ้างเราทดแบบโน้ตได้ จุดเป็นโน้ตทิ้งไว้พบไปในตัวหนังสืออีกทีหนึ่ง ไม่งั้นล้มแน่นอนเพราะว่าช่วงนั้นเวลาไปเสมีดทีหนึ่ง 10 วัน 7 วัน ไม่มีอะไรเลย ก็คือแค่นั้นแหละ แล้วก็เสียไว้ในสมุดแต่ว่าเป็นคนเขียนบันทึกอยู่แล้ว คือจะเป็นอย่างนี้อยู่แล้วคือทั้งที่ทั้งที่กบ สมุดบันทึกจะเป็นหนังสือตุนึง แล้วพอเรามาอ่านอ่านความคิดบางอย่างตอนเด็ก ที่พอแก่แล้ว แล้วเราไม่ได้คิดแบบนั้นแล้ว แต่เราต้องเอาความคิดนั้น มาปฏิสัมพันธ์กับคนวัยนี้อยู่ มันได้ใช้ก็ยังมีความคิดแบบบางอันอเดีย่มากเลย (หัวเราะ) แบบว่าตายละฉันเป็นคนแบบนี้เธอ พอเอามาเขียนเพลง เฮ้ย ดั่งเว้ย มันจะแบบว่าเราจะพบว่าวัยวันที่เด็กตอนนี้เป็นนะ มันผีนๆ เพ้อๆ ยังมีอยู่

คนชอบนึกว่าเราอ่านหนังสือกลอน ชอบเอาหนังสือกลอนมาให้เราจริงๆ แล้วเราไม่ค่อยได้อ่านหนังสือกลอนแต่เราอ่านหนังสือเยอะ อ่านหนังสือแบบตอนเด็กเราก็อ่าน คือหนังสือพวกนี้มันช่วยได้หรือบางทีเราอินสลายมาจากหนังสือนี้คะ *The Bridge of Madison County* โอ้โฮ มันซึ่งใจคนแก่มากนะ เด็กๆ อาจจะไม่เคยได้ยินที่แบบว่าซั้บรถแล้วจอดรอกันตรงไฟแดง ที่แบบว่ารอให้ผู้หญิงคนนี้ไปกับเขา เขาเป็นช่างภาพชนชั้นแฉฉ้อโอกราฟฟิคซึ่งผ่านไปเจอแม่บ้านซั้เหงาคนนึงแล้วทั้งสองคนก็รักกันในระยะเวลาแค่ 3 วัน แล้วก็เขาก็ตัดสินใจที่จะมาอยู่ด้วยกัน แล้วก็จะมีไมมเมนต์นึงที่คลินท์ อีสต์วูดซั้บรถ เกิดทันใหม่ คลินท์ อีสต์วูดซั้บรถแล้วเขาก็มองไปที่ขอบฟ้า อินมากก็มาแต่งเพลงขอบฟ้า คือจุดนัดพบของคนสองคนนี้อยู่ที่ขอบฟ้า เวลาที่เขา มองไปเจอกันตรงนั้น ต่างคนต่างส่งกระแฉฉิตกันไปตรงนั้นแหละ ออกจากโรงหนังร้องให้น้ำหูน้ำตาไหล เข้าห้องน้ำก่อนไม่ใช่ฉันนะ เข้าไปจดความรู้สึกตัวเอง คือพุ่งเข้าห้องน้ำเลย ปิดฝาส้วมลงนั่งเขียนเสร็จสะอีกสะอื่นอีก (หัวเราะ)

เวลาเป็นคนอย่างนั้นมัน...เราต้องใช้ข้อดีของมันนะ คือถ้าจะเซ็นสซีทีพีแล้วแต่เซ็นสซีทีพีเง่า มันก็จะไม่ได้อะไรนอกจากน้ำตาไหล แต่รูปแบบ

อื้อ เขียนออกมาตามวามฉิ่งเลย แล้วอีก 3-4 วันเอง เพลงมา ก็เป็นเพลงที่แบบจำได้ว่าชวณพีบี ^(ณาค่า อภิรตี) คณาค่ามาร้องคอรัส พีบีมาถึงปั๊บรู้จักพีบีรีเปล่าคะ มาถึงซีกก็แบบวิญญานแม่ของการฟิลเลย มาถึงปั๊บ ฟังเพลงปั๊บก็แบบ พีบีเขาจะเสียงแหบๆ “เจียบพีบีไม่ไหวละ พีบีซื้อไวน์ก่อนนะ” (หัวเราะ) แบบว่าคือฟังเราแล้วแบบว่าต้องมีละ ฉันต้องมีละ ฉันต้องมีไวน์ แล้วภาพนางก็คือนางถือไวน์อยู่แล้วนางก็ร้องแบบว่าในท้องร้องแบบว่ามือถือแก้วไวน์ คือเวลาทำงานกับคนพวกนี้เวลามันฟิล มันก็จะฟิลกันไปหุดดับดับใหม่ (หัวเราะ) ต้องดึงมาตรกระบัง บาลานซ์ดีๆ ฟิลอย่างเดียวกันจะไม่ค่อยได้งานเนาะลุงเนาะ ลุงอธิบายเรื่องนี้ใหม่ คือหนูมีความรู้สึกที่ว่าบางครั้งนะฟิลมากงานก็ไม่เกิด เราต้องประคองฟิลยังไง หนูว่าตอนหนูมาๆ ลุงก็ต้องเป็นนะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย เมื่อกี้ กำลังนึกว่าเป็นคนมันจะมีคือปล่อยตัวเองไปกับสิ่งที่กระทบใช้ใหม่ ปล่อยได้แบบหมดนะ แต่บางคนจะยังด้วยความคิดใช้ใหม่ เฮ้ย ไม้หน้า เฮ้ย โน่นหน้านี้หน้า เอาความคิดมาปิดความรู้สึกใช้ใหม่ พวกนี้ก็อาจจะน้ำตาไม่เคยร่วงก็ได้ อาจจะเพราะว่าเขาคิดของเขา เขากำกับไว้หมด อาจจะด้วยอะไรก็ไม่ว่าจะ กลัว หรือว่าพฤติกรรมที่ถูกบ่มเพาะมาให้เขานึกคิด หรืออะไรต่างๆ ก็จะคิดทุกอย่างคิดไปหมดเลย บอกเฮ้ย “รู้สึกเอามั้งก็ได้” แต่บางคนเราก็เห็นนะน้ำตาร่วงไหลไม่รู้ตัว (หัวเราะ) ต้องดึงๆ เฮ้ย มีงเป็นอะไรว่า ก็เป็นความจริงที่ปรากฏ แต่ว่าเราที่ต้องอันนี้ เขาเรียกว่ารู้ประมาณนะ เราก็ต้องรู้ประมาณตัวเองว่าคิดมากไปมันก็ทำลาย

พีเจียบ รู้สึกมากมันก็...

ลุงอ้อย ต้มตำมากไปมันก็นะ เหมือนมันก็เกินขีด มันยากตรงที่จะทำให้อยู่ในความพอดีแหละ ใ้เนี้ยง่ายใ้ที่น้อยไปมากไป แต่ว่าด้วยศักยภาพของมนุษย์ ลุงว่าการที่เราเก็บหรือว่าเอาบันทึกพวกนี้จะช่วยให้เราใครครวญอีกทีหนึ่ง เพราะว่ายังไงมนุษย์มันก็ต้องคิด ลองดูซิว่าถ้าเราหยุดความคิดของตัวเองมันเป็นเรื่องยากมากเลย ใช้ใหม่ แต่ว่าคิดตามสิ่งเร้าหรือคิดบนฐานของก่อนความคิดที่จะเป็นความเป็นเหตุเป็นผลอะไรก็ตามแต่ มันก็มีข้อดีข้อเสีย

อย่างผมเอง ไกล่ชิดกับโรสใช้ใหม่ โรสเขาจะแบบไปเลยเวลานั้นนะ เราก็แบบทำยังไงเราจะแบบนั้นมันงัวะ บางทีเราก็อยากเป็นใช้ใหม่ เพราะว่าบางทีการไปให้สุดเลยมันก็เป็นประสบการณ์ที่ลึกใช้ใหม่ ซึ่งเราก็

มักจะเป็นคนที่ติดคิดไป คิดที่จะคิด เอ้ย จริงรีเปล่าอะไรต่างๆ เหมือนกับว่าฝึกตัวเองมาแบบนี้ไง แต่ก็หลังๆ นี่ก็พยายามนะพยายามคือไอ้อองคั่นะองคั่นะตัวเองก็พยายามที่จะลดเพื่อที่จะให้เราเข้าใจโลกให้มันมากที่สุดนะ

เมื่อก็ ตรงที่พี่เจียบบอกว่านี่ขึ้นแล้ววิ่งไปเข้าห้องส้วมไป ไม่ใช่ไปฉี่นะไปบันทึกไข่ใหม่ ผู้ชายทำไม่ได้นะ(หัวเราะ) ผู้ชายเข้าห้องส้วมไปไปฉี่อย่างนั้นแล้วจะจด มันทำไม่ได้เลย (หัวเราะ)

พี่เจียบ ต้องเข้าห้องปิดประตู

ลุงอ้อย ต้องเข้าห้องปิดประตูนะ ไปแบบผู้ชายไม่ได้นะ (หัวเราะ) เพราะว่าถ้าไปยืนฉี่แล้วมันไปบันทึก มันควบคุมทิศทางไม่ได้เลย (หัวเราะ) เมื่อก็มันรีบขึ้นมา เออ เจียบเขาก็มีช่องให้เราใช้อาการเดียวกันไม่ได้วะ (หัวเราะ)

พี่เจียบ มันเด็กคะ ตอนนั้นยังเด็ก

ลุงอ้อย ที่เมื่อก็ฟังตามไป ก็เห็นว่า อากาของคนที่จะได้ตอบกับสิ่งเร้าแบบที่ปลอดจากการคิด ปลอดจากความคิดมีแต่ความรู้สึก ก็เข้าไปได้ลึกๆ นะ เป็นสิ่งหนึ่งที่บางคนก็มีมากเกินไป บางคนก็มีน้อยเกินไป แต่ว่าแซ่ๆ กันก็คงจะรู้ตัวบ้างเนอะ บางทีก็ปล่อยเพราะว่าที่คิดบางที่เขาก็มีคนที่คิดแบบนี้เนะ คิดแม่งเลย คิดให้ไปจนหมดมันหมด หมดแรงเอง คือการคิดมันหมดแรงของมันไปเอง ก็กลายเป็นความรู้สึก (หัวเราะ) มันก็จะมีพวกมีมุมแบบนี้เหมือนกัน ซึ่งบางคนรู้สึกก็แม่งรู้สึกกันสุดๆ ไปเลยเดี๋ยวมันก็จะคิด

พี่เจียบ จริง อันนี้จริง

(Painter / จิตรกร)

ลุงอ้อย ศิลปินแบบเฟรนด์เตอร์หลายคนก็จะเป็นตัวอ้างอิงได้เหมือนกัน บางคนนี่คิดมออกมาแล้ว โอ้โฮ จากนั้นไปเป็นแม่น้ำ ไข่ใหม่ เขาคิดซะ ชื่อเอ็มซี เอสเชอร์คิดแต่वादมันซะจนสวยเลย รูปที่ออกมา โห ทำได้ไงวะ คือน้ำตกตกขึ้นข้างบน คือจากตึกนี้ น้ำตก น้ำตกลงอย่างนี้แต่ตกแล้วมันขึ้นไปบนยอดตึก ใครจะ...อันนี้มันคือคิดจริงๆ เลยนะ แต่ว่าพอออกมาเป็นรูปแล้วมันแบบสวย เอ้ย หลุดจากความคิดไปเลย แต่บางคนก็รู้สึกซะจนพวกที่เขาเรียกคิวบิคนะ คิดว่าโลกมีหลายมุมหลายด้าน มันก็เอารูปต่างๆ ที่เป็นมุมเป็นด้านหมดเลย รูปออกมาก็ไม่ได้สวยนะแต่ว่าเคาฟให้เกียรติกันในเรื่องของว่า มันคิดของมันอย่างนี้ รูปผู้หญิงคนนึง มีรูปหน้ามันด้านหลังด้วยนะ มองเห็นด้านหน้าเนี่ย มันเขียนหมด คือเป็นมุมๆ เขาเรียกว่าเป็นเหมือนลัทธิที่

(Cubism)
เป็นเรื่องของด้านคิวบิซึม

มันก็สะท้อนออกมาเป็นความคิด แต่ในยุคนี้ เขียนโรแมนติคมากเลย โอ้โฮ สุดลูกหูลูกตา บางคนก็สะท้อนในเรื่องของความ...ขาวนา ในอันนี้เราอ้างอิงส่วนใหญ่เป็นฝรั่งนะ อย่างพวกดัตช์พวกเกชตรกรเขา ท้องทุ่งหรืออะไร เรียกพวกอิวแมนนิส พวกนี้บางพวกก็คิดจนทะเลาะความคิดไป บางชั่วก็ใช้แต่ความรู้สึกจนทะเลาะความรู้สึกไป แล้วท้ายสุดก็จะวนของมัน จะวิ่งวนของมัน กลับมาในจุดๆ นี่เพราะว่าเราไม่สามารถที่จะเอ็กซีตริ่มได้ตลอดไม่สามารถที่จะขาวได้ตลอดแล้วก็ไม่สามารถที่จะดำได้ตลอด เพราะความที่ไม่สามารถอย่างนี้แหละทำให้มันไดนามิคนะ ทำให้เกิดการเคลื่อนไป เพียงแต่ว่าเราจะให้มันไดนามิคไปไม่ใช่ซ้ำเดิมนะ จะเป็นวงของมันเหมือนหอยจะวนของมันยาวขึ้นไปเรื่อยๆ แต่มันวน สไปรัลเหมือนซักโครก (หัวเราะ) ถ้ามันวนไม่ลงนะ มันจะเป็นยังไงเรานึกถึงดิ เราก็คงเห็นสิ่งที่เราไม่ต้องการวน (หัวเราะ)

พี่เจียบ จากที่ฟัง ถ้ามีอะไรอยากถาม อยากรู้ อยากบอก อยากเปลี่ยนแปลงอะไรใหม่ในนี้ เขียนกันอีกรอบนึงหลังจากพักเที่ยง ดูซิว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างหรือว่าบางคนยังอยากรู้อยากถามเรื่องของการเขียนเพลงอย่างตรงๆ อยู่ก็ใส่ลงมาได้อย่างที่บอกคือด้วยวันนี้ก็เตรียมเผื่อมาว่ามึนงงบางคนก็จบจากวันนี้แล้วอยากจะลองเขียนเพลงแบบเป็นรูปธรรม พี่ก็เตรียมซีดีมาหนึ่งแผ่นแล้วก็เอาเป็นว่าถ้าใครอยากได้ให้ไปแจ้งความประสงค์ที่พี่ซัง เดียวพี่ซังโทรให้ นะคะ ในนั้นมีตั้งแต่ beginning ไปเลยซึ่งเราจะอธิบายกันตอนซักตอนใกล้ๆ จะเลิกนะ คือพี่ไม่อยากให้มันเป็นสาระใจความสำคัญของวันนี้ แต่พี่อยากให้มันเป็นผลพลอยได้จากการที่เราคุยกันในวันนี้ เนื่องจากว่าเท่าที่เราคุย เราประมวลความคิดความรู้สึกกันแล้ว ทั้งจากของคุณลุงของพี่แล้วเดี๋ยวตอนบ่ายเราก็จะเจอพี่บ พี่ก็ไม่ว่าพี่บจะพูดเรื่องอะไรบ้างเสร็จแล้ว เราอาจจะเอาทั้งหมดของวันนี้ย่อยแล้วก็ไปใช้กับเพลงที่ได้ไป ก็จะได้มีการฝึกเขียนอะไรกันบ้าง แล้วก็ถ้าจะต้องส่งกัน อยากให้คอมเม้นท์กันอะไรก็ลองดูว่าเรานัดกันยังไงแบบไหนได้บ้าง เท่านั้นก่อน ก็ของคุณลุงตามนี้ไหมคะหรือว่า...

ลุงอ้อย ครับ

พี่เจี๊ยบ เดี่ยวเราก็กักเที่ยงกันก่อนก็ได้แล้วตอนบ่ายพี่ก็อยู่แถวนี้แหละ
ป่วนเปี่ยนเสิร์ฟน้ำอยู่แถวนี้ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย เอ็กซ์เซอร์ไซส์นะ ถือว่าเป็นเอ็กซ์เซอร์ไซส์นะ

พี่เจี๊ยบ อันนี้พี่คิดว่าทั้งนะ (หมายถึงกระดาษที่น้องๆ เขียนสิ่งที่อยากจะบอก
กันเมื่อเช้า) พี่คิดว่าทั้งไว้ตรงนั้นนะ ใครอยากเขียนอะไรไว้เอาใหม่ในนี้ หรือถ้า
ใครจะยืนยันคำนี้ก็ไม่เป็นไร เพราะว่าก็ได้ผิดอะไร เพียงแต่พี่เชื่อว่ามัน
จะเปลี่ยน พี่เชื่อว่าตั้งแต่ตอนต้นเลย ลุงอยากอ่านใช้ไหม (หัวเราะ) ตั้งแต่ต้น
เลยจนถึงตรงนี้ ตรงนี้พี่ว่าจะเปลี่ยนนะ หรือคนที่เขียนอะไรที่ยังคลุมเครือ
อยู่ยังไม่เคลียร์อาจมีคำอื่นขึ้นมาหรือมีประเด็นอื่นขึ้นมา ซึ่งก็อยากรู้เหมือน
กัน หรือถ้าบางคนไม่เปลี่ยนก็ได้แปลกอะไรเพราะว่าในนี้พี่ไม่รู้อยู่แล้ว
ว่าของใครๆ นะคะ เอาแค่ว่าเราก็ได้แชร์กันต่อในตอนบ่ายนะ

ลุงอ้อย ถ้าเราเชื่อว่าชีวิตเป็นเรื่องของโมเมนต์ด้วยนะ นี่เป็นหนึ่งในโมเมนต์
จะด้วยเหตุใดที่ทำให้มีอันนี้ อันนี้เป็นของจริงแล้วใช้ไหม นี่มันตกอยู่ เราเห็น
ว่ามันตกอยู่นะ นี่คือของจริง มันเกิดขึ้นแล้ว (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ อย่างมาทำท่าลูกไม่ขึ้นใส่ล่ะ (หัวเราะ) มีโอ้ยด้วย ลุงเขายังไม่โอ้ย
เลยนะตอนเขาลูกนะ (หัวเราะ)

ลุงอ้อย ไม่พูด บอกแล้วไงเป็นคนคิด (หัวเราะ) ไม่ได้แสดงออกเลย

พี่เจี๊ยบ อ้อ อันไว้ในใจ

ลุงอ้อย อันไว้ (หัวเราะ)

พี่เจี๊ยบ กลัวคนรู้

พี่ฝน โอยตอนคนไม่อยู่ใช้ไหมลุง

พี่เอม โอย

ลุงอ้อย ไม่ จะมีแบบว่าใครนวดให้ที (หัวเราะ)

(พักกลางวัน)

รับรู้
เรียนรู้
เพื่อโลก